DANS MACABRU LA BELGRAD

EDITURA Tineretului

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

Dans macabru la Belgrad

ISBN:
973-9138-53-5

Malko Productions – Paris,
Danse macabre à Belgrade
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1998

Gérard de Villiers

SAS

Dans macabru la Belgrad

În românește de
Maria Măciucă

EDITURA
TinePama
1998

Capitolul I

O ploaie măruntă se cernea peste Dunăre, înecând într-o pâclă deasă insula Ratno Ostrvo, care abia se zărea, în ciuda distanței relativ mici la care se afla. Până și clădirea monumentală a hotelului *Yugoslavia*, ce se ridica chiar pe malul fluviului, părea că are contururi neclare. Înfrigurat, Kivork Davudian își ridică gulerul paltonului. Trăise la Beirut și nu era obișnuit cu clima aspră din Belgrad. Și doar acum nu sufla încă îngrozitorul vânt *koșava*, ce venea de la nord de Carpați. Din când în când, rafalele lui înghețate măturau câmpiile zile la rând, lăsând Dunărea încleștată sub un strat gros de gheață.

Kivork Davudian coborî din mașină la ieșirea din Zemun și făcu cale întoarsă pe jos, cam doi kilometri, pe faleza ce se întindea de-a lungul fluviului, în paralel cu bulevardul Edvarda-Kardelja. Când ajunse lângă postamentul cu colonade, unde stabilise locul întâlnirii, se opri. De aici câmpul său vizual se întindea până departe. Dincolo de bulevard, construcțiile moderne se îngrămădeau ca într-un joc de construcții. De-a lungul celor două căi de circulație, separate de un spațiu verde, nu se zărea nici țipenie de om. Vara, aici veneau perechile de îndrăgostiți ca să se giugiulească pe iarbă, sau să se plimbe pe malul apei, dar acum, în decembrie...

Ca să se întoarcă la viață, trebuia să meargă spre Zemun, vechiul cartier austro-ungar, cu case decrepite și cu străzi întortocheate. Aici, toată porțiunea ce se întindea pe malul Dunării până la vărsarea afluentului acesteia, râul Sava, mărginită de cartierul Novi Beograd, era moartă în timp de iarnă. De aceea dorise Kivork Davudian ca întâlnirea să aibă loc aici.

Brusc, la o distanţă de o sută de metri, el observă o maşină care rula în direcţia cartierului Zemun. Era o Zaztava de culoare închisă, aşa cum erau cu miile în Iugoslavia şi, mai ales, în Belgrad. El o urmări cu privirea timp îndelungat, până ce aceasta dispăru la nord. Atunci îşi întoarse privirea spre hotelul *Yugoslavia*... Era bine ca bărbatul aşteptat de el să nu întârzie. Făcu câţiva paşi în direcţia hotelului, pe urmă se opri şi mai aruncă o privire în jur. Un camion circula pe bulevardul Edvarda-Kardelja, stârnind valuri de fum. El depăşise o maşină, marca Zaztava, care se îndrepta spre Belgrad cu o viteză moderată.

Deodată, Kivork Davudian simţi că ceva nu este în ordine. Nimeni nu era la curent cu întâlnirea aceasta, altfel şeful său ar fi fost în pericol de moarte. Or, el avea impresia că această Zaztava era tot aceea care trecuse mai devreme în sens invers. O urmări cu privirea. Maşina încetini din ce în ce mai mult şi, înainte de a ajunge în dreptul hotelului, opri. Un bărbat îmbrăcat în loden coborî din ea, înălţă capota şi se aplecă deasupra motorului.

Pulsul îi reveni la normal. În profesia sa, cel mai mic detaliu putea fi indicele unui pericol. Davudian fixă timp îndelungat maşina staţionată şi pe şoferul ei care meşterea ceva la motor. În Iugoslavia, era o scenă banală. Totuşi nu strica să fie prudent. Aşa că se gândi să folosească un şiretlic clasic. Aleea pe care se plimba, nu se afla chiar pe malul Dunării, ci la o diferenţă destul de mare de altitudine faţă de aceasta, marcată de un zid înalt de trei metri. La poalele acestul zid, se afla o pistă cimentată, la nivelul apei, invizibilă de pe bulevardul Edvarda-Kardelja. Aruncându-şi ţigara, el se ghemui pe marginea parapetului cu un gest natural, ca şi cum ar fi vrut să-şi lege şireturile de la pantofi. Apoi îşi dădu drumul de pe parapet. Şocul cu cimentul fu destul de puternic, zdruncinându-i toate încheieturile, dar reuşi să se ridice imediat. Dacă şoferul Zaztavei aflate în pană l-ar fi supravegheat, trebuia să reacţioneze. Kivork Davudian dispăruse din raza lui vizuală, ca înghiţit de o trapă. Începu să meargă tot în direcţia hotelului de unde trebuia să sosească

„contactul" lui. Parcursese astfel vreo cincizeci de metri și se opri. Inima îi bătea acum normal. Se uită în sus, dar nu văzu nimic deasupra crestei zidului de ciment. Dunărea curgea liniștită la un metru de el.

Cum nu mai avea posibilitatea să escaladeze zidul, trebuia să își continue drumul până la hotel, ca să poată intra din nou pe alee.

Brusc, un al șaselea simț îl alertă și ridică privirea. Pe creasta zidului, la vreo zece metri în fața lui, un bărbat se uita la el. Era tânăr, cu părul foarte negru, cu o mustață mare și un nas turtit. Purta blugi și o geacă cu guler de blană. El se retrase brusc înapoi, dispărând din raza vizuală a lui Davudian. Acesta rămăsese împietrit pe loc, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Îl recunoscuse pe Gourgen Nayir, un armean din Beirut, care, ca și el, fusese unul dintre primii recruți ai organizației Asala[1].

Era un individ nebun care ucidea la fel de firesc precum respira. Pe timpuri, fuseseră prieteni... Tocmai avea de gând să o ia la fugă, când Gourgen Nayir reapăru, de astă dată, chiar deasupra capului. Înainte să poată să-și scoată arma, acesta îi sări deasupra, ca un jucător de rugbi, trântindu-l pe cimentul rece... Kivorg Davudian simți o durere violentă în umăr, care îi tăie respirația și îl lăsă fără grai câteva clipe. Agresorul îl împingea către fluviu. Cu greu, reuși să îi scape. În patru labe, el reuși să se redreseze. Cu coada ochiului, observă apariția unui alt tip, ceva mai în vârstă, care își dădea drumul de pe creasta zidului. Nou-sositul scoase din buzunar un Tokarev de nouă milimetri, cu amortizor. Nu putea însă să îl folosească pentru că prietenul său se afla între el și Davudian.

Acesta se întoarse. Atinse cu mâna patul armei... În acea clipă, simți cum clavicula îi este prinsă ca într-un clește și urmă o durere îngrozitoare. Osul îi fusese sfărâmat...

Se sprijini cu umărul de zid ca să nu cadă. Gourgen Nayir îl văzu. Davudian îi întâlni privirea ca de gheață. El ridică brațul și gemu:

— Gourgen!

---

1. Armata secretă armeană pentru eliberarea Armeniei – organizație teroristă armeană, fondată la Beirut pe 17.09.1975 (n.a.)

Apoi simți că îi vine să vomite. Aici nimeni nu putea să-i sară în ajutor. Locul era complet pustiu. Undeva, departe, lângă insula Ratno Ostrvo, se vedea o ambarcațiune.

Gourgen Nayir îl întrebă în armenește, pe un ton sec și cu mâna băgată în buzunar:

— Ne conduci?

Davudian îi făcu semn că nu, apoi încercă să se dezlipească de zid. Fractura îi cauza o durere atât de înfiorătoare, încât fu pe punctul de a-și pierde cunoștința.

— Lăsați-mă ! Lăsați-mă !

El văzu cum Gourgen Nayir își scoate mâna din buzunar, strângând un pumnal cu lama lungă, de tip comando.

— Așteaptă, îi strigă tovarășul său.

Kivork Davudian nu mai avu timp să se teamă. Tânărul armean despică aerul cu brațul, iar el simți o arsură la gât. Ridică mâna să vadă ce are și simți cum i se umple de un lichid cald: sângele curgea în șuvoi din carotida secționată, în ritmul inimii sale. Davudian își apăsă rana cu mâna, într-un efort disperat de a opri hemoragia, apoi încercă să fugă. Spre marea lui mirare, Gourgen Nayir nu făcu nici o mișcare ca să îl oprească. Acesta îl lăsă să plece. Hotelul *Yugoslavia* se afla la vreo sută de metri. El privi în urmă. Cei doi agresori nu se mișcau din loc și acest lucru îi dădu noi speranțe. Apăsându-și rana cu mâna, el își grăbi pasul. Gourgen Nayir se luă încet după el.

Un văl întunecat i se lăsă peste ochi. Brusc, Davudian simți că are plumb în picioare. Era parcă într-un coșmar; deși făcea eforturi supraomenești să se grăbească, distanța nu se micșora defel. Simți deodată o mare sfârșeală. Începu să se clatine și se sprijini într-un genunchi. Avea impresia că sângele nu mai curge cu aceeași intensitate și se bucură că putuse să-și oprească hemoragia. Luă mâna de pe rană. Era roșie la fel ca și cămașa, haina și mâneca paltonului. Când vru să se ridice, cerul cenușiu începu să se rotească, încât nu mai știa dacă ceea ce vede sunt norii sau valurile Dunării...

Nu-l mai durea nimic, tot ce simţea era o imensă oboseală. Încercă să se mişte, dar mintea i se întunecă.

Ucigaşul sosi lângă el chiar în clipa în care încetă să mai respire. Era un trup aproape complet golit de sânge. Gourgen Nayir nu se grăbise pentru că ştia că, având o asemenea rană, nu putea să parcurgă o distanţă mai mare de zece metri.

Insensibil, el începu să-şi buzunărească victima. Tovarăşul său se apropie.

— Idiotule, întâi îl laşi să te vadă şi pe urmă îl omori... Nu am venit aici pentru asta...

— Oricum, nu ar fi vorbit şi cu siguranţă că s-ar fi apărat, ripostă Gourgen. Priveşte aici.

El scoase din buzunarele mortului un Walter PKK pe care îl băgă la centură împreună cu banii găsiti; alături de un paşaport şi de un carnet, erau bani iugoslavi, greceşti, libanezi şi un teanc de dolari.

— Venisem aici numai ca să îl urmărim, nu ca să facem tâmpenii, se încăpăţână să spună colegul său. Hai să plecăm repede !

El aruncă o privire neliniştită spre şalanda pustie. Ambarcaţiunea dispăruse. După ce termină de buzunărit victima, Gourgen Nayir o apucă de umeri şi o târî până la ţărm. Apoi îi dădu un picior şi Kirvork Davudian dispăru în apele cenuşii ale Dunării. Cu siguranţă, avea să fie găsit destul de repede, în numai câteva zile. Până atunci, aveau destul timp la dispoziţie. Fără acte asupra lui, mortul nu putea să fie identificat cu uşurinţă. Nu sosise în ţară de mult timp.

— Vino, insistă tovarăşul lui Gourgen Nayir, negru de enervare. Din cauza prostiei tale, tot planul se poate duce de râpă.

Nayir îl privi cu răceală.

— Nu, vreau să îl aşteptăm şi pe celălalt.

— De ce?

— Poate ştie unde se află porcul de Erivanian.

Compatriotul lui tresări.

— O să-şi dea seama că noi...

— Totul va fi în regulă. Du-te să mă aştepţi în maşină. Am făcut o prostie şi am de gând să o îndrept.

Cu agilitate, el îşi îşi luă avânt şi reuşi să se urce pe coama zidului de ciment, apoi îl ajută şi pe tovarăşul său. Acesta se îndreptă în direcţia bulevardului. După ce îşi ridică gulerul jachetei dublate cu blăniţă de miel, Gourgen îşi aprinse o ţigară. În afară de pumnal, acum avea la centură şi revolverul PPK luat de la Davudian şi se simţea invulnerabil.

* * *

Greg Morris privea Dunărea de la imensa fereastră a barului, ce oferea o spectaculoasă priveliştе panoramică a fluviului. Aici era locul cel mai interesant al hotelului *Yugoslavia.*

În ciuda fotoliilor extrem de confortabile, acoperite cu piele de culoare roşie, barul era aproape gol.

Greg Morris adresă un surâs femeii care se afla lângă el.

— Acum trebuie să plec.

— Lipseşti mult?

Jumătate americancă, jumătate iugoslavă, Katarina Blunt avea nişte minunaţi ochi albaştri şi un bust care îi înnebunea pe toţi colegii ei de la Ambasada SUA. Picioarele lungi îi erau ascunse de o fustă lungă şi de cizme.

— O oră, cel puţin, răspunse el.

— Atunci ne întâlnim la *Moskva*, jos la patiserie.

Americanul îşi bău cafeaua până la fundul ceştii. Era cea mai bună cafea din Belgrad. Katarina îşi termină şi ea porţia de Pepsi. Numai chef să iasă în frigul de afară nu avea, dar când eşti *case-officer*[1] în CIA, nu mai ai duminici şi nici alte sărbători. El o sărută uşor şi spuse:

— Diseară vom lua cina la *Clubul Scriitorilor.*

— Asta pentru variaţie! spuse ea cu un ton ironic.

Pe timp de iarnă, majoritatea cârciumilor de pe malul Dunării erau închise şi alegerea era destul de dificilă.

---

1. Ofiţer care se ocupă de relaţiile cu informatorii (n.t.)

Greg Morris se despărți de Katarina la parterul hotelului. Apoi ieși afară pe ușa ce dădea înspre fluviu. Aerul înghețat îi biciui obrajii. O luă pe aleea din stânga, sperând ca bărbatul pe care trebuia să-l „trateze" va fi punctual. Voia să termine cât mai repede toată povestea asta. La doar două luni după mutarea lui aici, nu avea nevoie de așa ceva.

În buzunarul din stânga al paltonului, avea un pașaport diplomatic american, în alb, pe care trebuia doar să completeze un nume. Iugoslavii promiseseră să nu se uite prea atent la el, la ieșirea din țară. Se făcuse deja o rezervare pe numele său la primul zbor al companiei Air France, cu destinația Paris, orașul în care clientul său dorea să facă mărturisiri complete. După aceea nu mai avea treabă cu el. Și când se gândea cât de liniștit fusese până la venirea lui Aram Erivanian. Se ocupase de evidența teroriștilor din Orientul Mijlociu, care utilizau capitala Iugoslaviei drept placă turnantă între Atena, Berlinul de Est, Roma, Budapesta și Viena. Era o misiune destul de odihnitoare, cu suficiente momente de liniște. Nu se compara cu afacerea asta stupidă.

Él îl văzu de departe pe bărbatul care aștepta pe alee, lângă monumentul cu coloane. Era mesagerul care trebuia să-l conducă la Erivanian. Tinerețea acestuia îl surprinse.

— Vorbiți engleza? îl întrebă Greg Morris.

— *Yes, a little*, făcu interlocutorul său.

— *Good !* zise el cu o cordialitate puțin forțată. *How is Mr Erivanian?*

— *He is OK,* murmură celălalt.

— Este bucuros că pleacă?

— *Yes.*

Tânărul armean părea tot atât de sensibil cât un buștean. Greg Morris îl examină cu atenție. Nu îl mai întâlnise niciodată până acum, dar asta nu însemna nimic. Toate aceste organizații clandestine foloseau drept curieri o groază de indivizi, asemenea tânărului brunet cu privirea impenetrabilă.

Coltul 45 îi atârna în buzunarul drept al paltonului. Pentru genul acesta de întâlniri, instrucţiunile erau deosebit de precise. Trebuia să fii întotdeauna înarmat. Chiar şi atunci când era vorba de prieteni...

Brusc îşi dădu seama că şi el era la rândul său obiectul unei curiozităţi destul de vii. Privirea tânărului era fixată pe buzunarul său drept, deformat de armă. Greg Morris îşi dădu seama de ridicolul situaţiei, aşa că scoase mâna din buzunar.

Tânărul armean rămăsese imobil, aşteptând ca Morris să facă el prima mişcare. Acesta părea destul de înfrigurat.

— OK, mergem? Sunteţi cu maşina?

— *Yes.*

Cu toate astea, nu se urni din loc. Puţin agasat, Morris îl întrebă:

— Unde se află?

— Acolo jos, făcu celălalt, arătând înspre bulevard.

Nici acum nu se urni. Greg Morris se dispreţui pentru atitudinea sa neîncrezătoare. Scoţând pe jumătate mâna din buzunar, îi arătă coperta albastră a paşaportului diplomatic.

— Am paşaportul, spuse el.

Un fulger trecu prin ochii armeanului, care se hotărî să o ia din loc.

Ei traversară peluza udă, îndreptându-se către bulevardul Edvarda-Kardelja. Tânărul mergea foarte repede, distanţându-du-se de Greg Morris. Americanul văzu Zaztava cenuşie care staţiona lângă trotuar pe bulevardul pustiu.

Când ajunse la maşină, armeanul stătea deja de vorbă cu un bărbat mai în vârstă ce se afla la volan. Acesta din urmă îi adresă un zâmbet crispat. Tânărul ocoli maşina şi deschise portiera. Greg se instală în faţă, iar acesta, în spate. Nu făcu nici un fel de prezentări. Cei doi bărbaţi avură un schimb rapid de cuvinte, într-o limbă pe care Morris nu putu să o identifice, probabil în armeană. Apoi maşina demară şi, puţin mai departe, se înscrise pe o altă bandă de rulare, îndreptându-se către Belgrad. Ploaia se înteţise, acoperind totul cu o perdea cenuşie. În maşină duhnea a ceapă. Greg Morris se gândi la

Katarina, zicându-şi că la întoarcere va trebui să facă mai întâi un duş. Parcă s-ar fi aflat într-unul din tramvaiele din Belgrad, la o oră de vârf...

O maşină albastră îi depăşi. Era o Lada a Miliţiei, cu girofar pe capotă. Americanul avu impresia că armenii se crispează. Una după cealaltă, maşinile intrară pe podul de pe râul Sava şi pătrunseră în Belgrad.

Oraşul era mărginit la vest de râul Sava care se vărsa în Dunăre ce mărginea oraşul la nord. La confluenţă, se afla o colină acoperită de ruine, Kalemegdan, locul de promenadă favorit al locuitorilor acestui oraş, despre care Le Corbusier spusese că este cel mai urât din lume...

La ieşirea de pe pod, maşina Miliţiei viră la stânga, iar ei continuară să ruleze drept înainte, ajungând în centru printr-un labirint de străduţe, toate cu sens unic.

Circulaţia era demenţială, încurcată de enormele autobuze verzi, tramvaie şi nenumăratele maşini.

Iugoslavii nu aveau bani, dar în schimb aveau maşini... Cu o privire indiferentă, Greg Morris contempla clădirile vechi înnegrite şi decrepite ce dăinuiau de pe vremea Imperiului austro-ungar, amestecate cu noile cotețe, produse ale sistemului socialist, care păreau gata să se prăbuşească. Deodată maşina se opri într-un blocaj! Şoferul înjură printre dinţi şi făcu o mişcare în marşarier, într-o străduţă cu sens unic.

— Ştiţi unde mergem? întrebă americanul surprins.

Armeanul de la volan zâmbi forţat.

— Da, da, bineînţeles, dar trebuie să fim atenţi cu SDB[1]

Greg Morris avu de gând să le spună că SDB era perfect la curent cu această operaţiune şi că era chiar încântat să se descotorosească de un personaj atât de supărător ca Aram Erivanian...

Ei se îndreptară spre nord, pe lângă sinistrele depozite construite pe malul Dunării, apoi se întoarseră spre centru, trecând pe lângă hotelul *Moskva*. Apoi maşina coborî pe Kneza Milosa. Treceau prin faţa clădirilor SDB, aflate chiar în dreptul podului ce ducea spre Novi Beograd, de cealaltă parte a râului Sava.

---

1. Serviciile speciale iugoslave, echivalent al KGB

Greg Morris începu să se agite pe canapeaua neconfortabilă. Era deja în întârziere la întâlnirea cu Katarina. El se întoarse spre armeanul cel tânăr și îi spuse:

— Acum cred că putem merge acolo, nu?

Cei doi armeni vorbiră ceva în limba lor și șoferul spuse cu o voce cam nesigură:

— Suntem puțin în avans...

Brusc, Greg Morris își dădu seama că lucrurile nu erau așa cum fusese prevăzut. Treaba asta nu-i mirosea a bine.

Nimeni nu știa că Erivanian se ascundea la Belgrad, dar asta nu justifica atitudinea celor doi. Îngrijorat, el își dori ca presimțirile sale să se dovedească false și, ca peste câteva minute, să-i poată înmâna lui Erivanian pașaportul diplomatic. Clipi din ochi, deranjat de căldura excesivă din mașină. Ajunseseră din nou în centrul orașului. Erau pe Bulevardul Revoluției. În trecere, putu să vadă clădirea masivă a hotelului *Metropole,* construit după modelul sovietic. Era o clădire austeră în care se afla unul dintre cele două cazinouri din Belgrad, rezervate străinilor, bineînțeles.

Timpul trecea. Acum nu mai era atent la viraje și la stopuri. Din nou, mergeau spre sud, pe bulevardul Vojvode Putnika, apoi intrară în cartierul rezidențial. Aici se aflau case masive, dar elegante, înghițite de grădini cu vegetație luxuriantă: toate reședințele diplomatice se găseau aici, precum și monumentul închinat lui Tito.

Cei doi armeni vorbiră din nou, iar șoferul întoarse spre el o față ce se voia zâmbitoare:

— Aproape că am ajuns.

Greg Morris simți că o mână invizibilă îl strânge de gât. Tipul scosese un adevărat croncănit și își feri ochii de el.

În mod mecanic, își băgă mâna în buzunarul drept, în căutarea revolverului. Își dădu seama că în mașină domnea o liniște suspectă... Pătrundeau acum pe un drum mărginit de pădure pe una din laturi, iar pe cealaltă, de vile somptuoase. Nu se vedea nici o pisică. Pe aici nu existau practic pietoni. În

retrovizor,[1] întâlni privirea fixă a tânărului. Se străduí să își controleze respirația, ca să nu arate nici un semn de panică. Nu știa exact ce se întâmplă, dar ceva era *fishy* '... Se întrebă dacă nu cumva aveau de gând să-l răpească! Dar de ce?

El se scutură și luă în sinea lui o hotărâre.

— Mă cam grăbesc, spuse cu un surâs voit jovial. Am chef să beau o cafea turcească bună.

Șoferul înălță privirea. Cu toți mușchii încordați la maximum, Greg Morris văzu cum se apropie de un rond cu sens giratoriu. Ca printr-o minune, o mașină Tatra avea prioritate de dreapta. Șoferul puse o frână bruscă. Americanul nu ezită nici o secundă. Cu o lovitură de umăr, el deschise portiera și se aruncă pe șosea în momentul în care mașina demara.

Era acum sigur că nu îl duceau să-l întâlnească pe Aram Erivanian. Nu fu însă suficient de rapid.

Mașina se opri din nou. El auzi un strigăt în spatele său. Cu brațul întins, ținând strâns revolverul PPK, armeanul ce tânăr trase trei focuri la rând.

Unul dintre proiectile îl nimeri pe american în spate. Greg Morris simți un șoc puternic, văzu negru în fața ochilor și, într-o fracțiune de secundă, se prăbuși la pământ.

Zaztava demară imediat, ocolind rondul pentru a face cale întoarsă la Belgrad.

Șoferul îl înjură printre dinți pe tovarășul său.

— Ai văzut cum a vrut să ne ducă la Erivanian! Acum o să ne punem toată Miliția în cap.

Cartierul era împânzit cu milițieni, din cauza reședințelor diplomatice străine. Împușcăturile îi puteau aduna ușor. Asasinarea unui diplomat străin se pedepsea cu minimum douăzeci de ani. Iugoslavii erau de acord cu un anumit gen de lucruri, dar nu puteau tolera ca să le ucizi oaspeții străini, ce veneau din țările dezvoltate.

---

1. Putred (n.a.)

În clipa când voiau să dispară pe o alee, Gourgen Nayir întoarse capul și înjură. Americanul pe care îl crezuseră mort, se mișcase și încerca să iasă din rond.

— Întoarce! ordonă el.

— Dar ești nebun de legat, protestă șoferul. Dacă ne vede Miliția...

— Întoarce, îți spun!

Nayir își pregătise revolverul, iar șoferul se întrebă dacă nu avea de gând să-l împuște. El întoarse volanul la dreapta, îndreptând mașina către omul lungit pe șosea. Gourgen Nayir sări jos. Greg Morris nu mai avea decât puțin de trăit. Cu toate acestea, armeanul îi înfipse arma în ceafă și mai trase două gloanțe, care îi spulberară creierii.

Pe urmă, el introduse mâna în buzunarul americanului, scoase pașaportul, îi smulse paginile, pe care le aruncă peste cadavru și se urcă iar în Zaztava.

Capitolul II

Elko Krisantem privea cu o totală neîncredere la cele două faruri albe care tocmai trecuseră de grilajul porţilor castelului Liezen. În afară de invitaţii sosiţi la petrecerea dată pentru aniversarea contesei Alexandra, logodnica stăpânului său, Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge, nu mai era nimeni aşteptat. Or, era încă prea devreme ca primii invitaţi să îşi facă apariţia. Având o educaţie foarte strictă, acumulată de mai multe secole, aceştia ar fi preferat să facă de multe ori turul satului Liezen, decât să-şi deranjeze gazdele, sosind la o oră nepotrivită. Cu siguranţă că era vorba de altcineva. Drumurile înzăpezite nu invitau la promenadă, iar vizitatorii obişnuiau să se anunţe mai întâi la telefon. Prudenţa sa proverbială îl făcu să se strecoare în birou, unde deschise un dulap, a cărui cheie se afla numai la el. Scoase de acolo un *riot-gun* Beretta cu repetiţie, ce avea meritul că putea ucide orice pe o rază de zece metri. De când cu atacul castelului[1], turcul nu mai avea încredere în musafirii nepoftiţi.

După ce lăsă arma la intrare, el ieşi pe peron, observând maşina – un Mercedes gri – ce tocmai oprise în faţa intrării principale. Din ea coborî un singur bărbat, necunoscut lui Krisantem. Când acesta intră în porţiunea luminată, Elko distinse o siluetă rotofeie cu un capul ras şi cu ochelari cu ramele pătrate. Necunoscutul urcă treptele calm şi se opri în faţa lui Krisantem.

1. Vezi SAS nr. 62, Vengeance romaine

— Aș putea să vorbesc cu prințul Malko Linge, *bitte*?

În același timp, el îi întinse turcului o carte de vizită.

„Henry Garwood, Secretar Principal. Ambasada Statelor Unite ale Americii. Viena."

Elko Krisantem îl privi cu atenție. Tipul trebuia să fie un agent CIA. Inima începu să-i bată mai repede. De o vreme se cam plictisea. Desigur, era amuzant să pună țeava unei puști de vânătoare la tâmpla unui instalator ca să-l oblige să-și facă meseria cum trebuie, dar distracția asta avea totuși limitele ei. I-ar fi plăcut niște situații mai dure, în care să-și exerseze liber talentele.

Când Malko l-a întâlnit la Istanbul, el era cel mai bun pistolar din oraș și nu i-ar fi plăcut să-și piardă acest renume.

— Sunteți anunțat? întrebă el.

— Nu, dar sunt sigur că prințul va accepta să mă primească, răspunse diplomatul. Vă rog să-l anunțați în legătură cu prezența mea.

După un scurt moment de ezitare, Elko Krisantem îl pofti pe vizitator în bibliotecă, apoi închise ușa cu discreție. Cu cheia...

Turcul se duse imediat să-și pregătească pușca. Exista o problemă: de unde să-l ia pe prințul Malko? Acesta sosise de la Viena cu o jumătate de oră mai devreme, întovărășit de logodnica lui, și amândoi urcaseră la primul etaj. Așa că nu putea să-i deranjeze. Din hol, el făcu apel la toate posturile de pază ale castelului.

Nimeni nu-i răspunse însă.

Jenat și îngrijorat totodată, începu să exploreze singur castelul, bătând discret la fiecare ușă. Fără succes.

După ce termină inspecția la primul etaj, el urcă la al doilea. Străbătând un culoar înghețat, i se păru că aude zgomote într-o cameră de oaspeți foarte puțin folosită. El înaintă, călcând în mod voit mai apăsat, ca să facă podeaua de lemn să scârțâie, și văzu lumină pe sub ușă. Luându-și inima în dinți, strigă:

— Alteță !

Nu primi nici un răspuns. Împinse ușa întredeschisă și își strecură capul înăuntru. La început nu văzu decât vârful unei cizmulițe negre pe un scaun. Își ridică privirea și, în continuarea

cizmei, văzu un genunchi rotund, acoperit de un ciorap de nailon cenușiu, apoi o jartieră de aceeași culoare. După aceea, își văzu stăpânul. Acesta era întors cu spatele și două brațe îi înconjurau gâtul. Turcul, îngrozitor de stânjenit, înregistră scena: contesa Alexandra, cu spatele sprijinit bine de o sobă din faianță albastră, se lăsa în voia prințului, în picioare, ca o servitoare.

Nici măcar nu se dezbrăcase: își descheiase doar nasturii de la rochia ei de lână neagră. Cu capul lăsat pe spate, ea își primea cu o plăcere vizibilă amantul ce o penetra cu zvâcniri puternice ale bazinului. Gemete și chicoteli punctau activitatea lor. Nici unul nu observase prezența lui Krisantem. Acesta se retrase, așteptă afară câteva secunde, apoi auzi un țipăt scurt, urmat de un moment de tăcere, după care se auziră râsete și șoapte vesele. Turcul se gândi că acesta era momentul potrivit ca să intervină. El bătu în ușă și strigă:

— Alteța Voastră! Vă caută cineva.

— Cine?

— Un anume domn Garwood.

După o scurtă pauză, se auzi vocea furioasă a contesei Alexandra:

— *Gott im Himmell !* Nici să te mai regulezi nu mai ai liniște! Astăzi doar este ziua mea

Krizantem își făcuse datoria, așa că se îndepărtă în vârful picioarelor. Malko, înfipt bine între coapsele pe care le iubea atât de mult, își lăsă mâna să alunece pe crupa obraznică a Alexandrei. În ciuda anilor, dorința sa rămăsese intactă. Cu totul întâmplător făceau dragoste în această cameră, în care veniseră să caute o rochie veche... Alexandra dorise să fie luată așa, în picioare, ca pe vremuri. Invitații trebuiau să sosească dintr-o clipă în alta și nu mai aveau destul timp la dispoziție. Totul fusese fantastic. El mângâie din nou crupa tare, apoi se desprinse. Rochia neagră căzu pe jos. Alexandra puse cizma pe dușumea și îi aruncă o privire furioasă lui Malko.

— Ce vrea tipul acesta? Cine este?

— Este șeful Centralei CIA din Viena.

— Ai fi putut să-i spui că azi nu primești pe nimeni...

— Dar nu știam că are de gând să vină! protestă Malko.

— Atunci, lasă-l să aștepte! i-o tăie Alexandra.

— Imposibil.

CIA suporta practic toate cheltuielile sale și, mai ales, cele ce se făceau pentru întreținerea acestui vechi castel pe care nu mai reușea să-l restaureze. Cu siguranță, nu îl plăteau pentru ochii lui aurii, ci pentru nenumăratele servicii aduse Agenției de Informații americane.

— Foarte bine, ai la dispoziție zece minute, spuse Alexandra. Dacă lipsești mai mult, diseară ai să faci dragoste de unul singur...

Ea ieși din cameră, trântind cu putere ușa în urmă. Sunetul pașilor ei se auzi cadențat pe culoar. Alexandra nu catadicsise să-și scoată cizmele nici la Viena în timp ce proba lenjeria intimă, fapt ce o cam iritase pe vânzătoare. Aceasta rămase însă și mai șocată când prințesa o întrebă de la ce raion ar putea cumpăra o cravașă...

În această seară, ea se hotărâse să-și îndeplinească o dorință mai veche.

Henry Garwood se ridică repede când Malko pătrunse în încăpere. Cei doi bărbați se cunoșteau de multă vreme și se apreciau reciproc. Americanul, aflat la sfârșitul carierei sale, colindase prin locurile cele mai deocheate ale lumii.

— Sunt dezolat că sunt nevoit să vă deranjez, zise el.

— De ce nu m-ați sunat? întrebă Malko.

— Anumite lucruri nu pot fi spuse prin telefon.

Malko se așeză încordat. Invitații său trebuiau să apară dintr-o clipă în alta, și din cauza interludiului său amoros cu Alexandra, plus această vizită, risca să apară cu întârziere.

— Bine, despre ce este vorba?

— *We are in big trouble* [1], mărturisi americanul. Aveți ceva de băut?

1. *Suntem în mare impas (n.a.)*

Malko se duse la bar, deschise o sticlă de Gaston de Lagrange, turnă coniacul într-un pahar de formă sferică, iar lui îşi puse votcă Stalicinaia. Aşeză paharele pe o măsuţă joasă alcătuită dintr-o placă de cristal susţinută de doi negri îngenuncheaţi. Era o creaţie Romeo care se potrivea de minune cu restul mobilierului. Americanul îi mulţumi cu un zâmbet şi scoase din buzunar un pumn de vitamine pe care le înghiţi cu o sorbitură de coniac. O adevărată sinucidere...

— Este vorba de una din operaţiunile noastre din Iugoslavia. Şi cum dumneavoastră sunteţi singurul agent disponibil în acest moment...

— În Iugoslavia! tresări Malko. Vreţi ca eu să plec acolo? Este ca şi cum mi-aţi oferi un bilet numai pentru dus în Gulag.

— Nu, nu, făcu repede Garwood. Compania a încheiat un acord tacit cu serviciile iugoslave. Nu vom avea nici un fel de neplăceri din partea lor. Dimpotrivă. Ar fi extrem de încântaţi să-i ajutăm ca să-şi rezolve o problemă ce îi supără destul de tare.

— Ce problemă?

— Aţi auzit vorbindu-se de Asala?

— Desigur.

— OK, făcu Garwood. Unul dintre fondatorii ei se află în acest moment la Belgrad. Ei erau trei, dar s-au despărţit în faţiuni şi sunt într-un război feroce, începând din Beirut şi Teheran. Noi am avut contacte cu acest tip, care se află la ananghie, ameninţat de unul dintre vechii săi tovarăşi, Hagop Hagopian. El ne-a făcut o ofertă: memoriile sale în schimbul protecţiei noastre.

— Adică?

— El cunoaşte toate reţelele logistice din Europa, toate numele false folosite de grupările teroriste, toate ascunzătorile pentru arme, toţi falşii diplomaţi libieni, sirieni sau iranieni. Este o adevărată mină de aur...

El tăcu o clipă şi adăugă:

— Mulţumită lui, vom reuşi să-l capturăm pe Abu Nidal...

Abu Nidal! Teroristul cel mai căutat din lume. Bărbatul care declarase un război neînduplecat israelienilor şi americanilor. Care avea la activul său zeci de atentate şi care nu a putut fi

prins niciodată. Fusese susținut pe rând de Irak, Siria, Libia și Iran. Pe lângă el, celebrul Carlos era un amator. Malko înțelese că CIA va face orice ca să-l prindă.

— Cum îl cheamă pe armeanul dumneavoastră?

— Aram Erivanian.

— Nu cumva el este...

— Cel care și-a stâlcit mutra într-un hotel din Frankfurt, în timp ce umbla cu pentrită, completă americanul. Este adevărat că e un terorist, dar dacă datorită lui putem să-l anihilăm pe Abu Nidal, merită osteneala.

— Cum de tipul se află acum în Iugoslavia?

— A reușit să fugă din Beirut și, tranzitând Ciprul și Grecia, a intrat în Iugoslavia. Dar nu i-a fost ușor.

Ușa se deschise brusc, întrerupându-l. Deși era obișnuit cu caracterul vulcanic al logodnicei sale, Malko simți că îi iau foc obrajii.

Alexandra tocmai își făcuse apariția în bibliotecă, având pe ea numai un superb corset negru de care erau prinși ciorapii de mătase de aceeași culoare. Era încălțată cu niște pantofi de lac, iar părul blond era revărsat pe spate. Veni la Malko și îi întoarse spatele cu aerul cel mai firesc. Corsetul nu era închis decât pe jumătate din lungime...

— *Putzi*, ești drăguț să mă ajuți? îl întrebă ea cu o voce suavă. Nu reușesc să-mi închid corsetul.

De parcă erau doar ei doi în încăpere.

Henry Garwood se făcuse roșu la față, nereușind să-și dezlipească ochii de pe crupa fantastică ce se vedea de sub corola de dantelă neagră. Malko ezită, apoi își zise că era mai bine să evite orice litigiu.

— Scuzați-mă, făcu el.

Repede, el prinse copcile corsetului care se mula acum perfect pe formele de vis ale logodnicei sale. Când termină, Alexandra se întoarse și atunci păru că îl observă pe american.

— Nu mi l-ai prezentat pe prietenul tău, remarcă ea cu un ton puțin sarcastic.

— Henry Garwood, zise Malko. Este consilier la Ambasada americană din Viena.

Alexandra zâmbi.

— Ah, este încă unul dintre spionii tăi! Bun venit la Liezen, Herr Garwood! Sper că Malko v-a spus deja că azi este aniversarea mea. Aţi venit cu această ocazie?

Henry Garwood îi aruncă lui Malko o privire deznădăjduită. Alexandra îi întinse mâna ca să i-o sărute, cu sânii aproape goi la numai câţiva centimetri de faţa lui. În statul Indiana, unde se născuse, ar fi fost arsă de vie, ca vrăjitoare...

— Sigur că da! zise Malko, apucând taurul de coarne. Am vrut să-ţi fac o surpriză.

Alexandra făcu o piruetă, fluturându-şi părul de aur.

— Trebuie să mă pregătesc. Aici este trist.

Ea se duse într-un colţ al bibliotecii şi dădu drumul la o combină Akai, puse un CD şi ieşi, închizând cu grijă uşa. Malko se uită la ceas: era şapte şi jumătate. Nu făcuse încă baie, iar invitaţii trebuiau să sosească.

— Nu pot accepta invitaţia dumneavoastră, făcu americanul. Mai întâi, din motive de securitate şi apoi, ca să nu vă deranjez.

Soneria telefonului îl întrerupse. Malko ridică receptorul şi auzi vocea glacială a Alexandrei spunând:

— Dacă îţi permiţi să-l inviţi la petrecerea mea pe boşorogul acela, mă urc în maşină şi mă duc să-mi serbez ziua la Viena. Cu prietenii mei.

El închise telefonul, iar americanul continuă:

— Dragul meu prieten, nu are sens să-ţi stric petrecerea. Trebuie doar să stăm de vorbă o jumătate de oră.

Malko oftă uşurat. Încă un conflict nuclear fusese evitat...

— Ştiu că sunt groaznic de nepoliticos, dar în cazul acesta nu aţi putea să reveniţi mâine dimineaţă? Astfel vom putea sta de vorbă în linişte. Invitaţii mei trebuie să sosească şi...

— Mă tem că acest lucru este imposibil, spuse calm Garwood. Mâine dimineaţă la ora şapte, plec la Paris... După aceea mă duc la Belgrad.

Cei doi tăcură câteva momente. Malko nu ştia cum să iasă din încurcătură. Nu-l prea vedea pe Garwood alături de invitaţii săi, chiar dacă ar fi reuşit să o tempereze pe Alexandra. Mai ales că îşi pierduse o jumătate de zi ca să aranjeze locurile la

masă. I-ar fi trebuit un computer ca să refacă totul. Nimic mai tipicar decât un aristocrat de viţă veche din Europa centrală. El auzi zgomotul unei maşini ce intra în curte şi, după câteva secunde, Elko Krisantem bătu la uşă.

— Soseşte baronul Malsen Ponickav.

— Condu-l în salonul mare, spuse Malko. Sosesc imediat.

El se uită la Garwood.

— Sunt dezolat, dar dacă este neapărat necesar să stăm de vorbă astă seară, va trebui să aşteptaţi până ce se termină dineul.

Henry Garwood făcu un gest de înţelegere deplină.

— Vă înţeleg perfect. Lăsaţi-mă aici şi veniţi când puteţi.

— O, aveam nevoie şi de această încăpere...Dar am să vă conduc la primul etaj, unde veţi putea sta liniştit. Vi se va aduce cina în salonul video. Veniţi cu mine.

În trecere, el apucă şi sticla cu coniac şi un pahar, apoi o luă înaintea nedoritului oaspete. Din salon, se auzeau frânturi de conversaţie. Ceilalţi invitaţi sosiseră.

Cei doi urcară scara veche şi pătrunseră într-o cameră în care unul dintre pereţi dispărea după un imens ecran. Un pat Tiffany, creat de Claude Dalle, ocupa jumătate din spaţiu. Era acoperit cu o mulţime de perne multicolore. Un sistem video era incorporat într-o videotecă lăcuită, model Romeo. Malko puse sticla de coniac pe măsuţa joasă, în timp ce americanul se aşeză stângaci pe marginea canapelei.

— Voi veni imediat ce voi putea scăpa, îi promise Malko. Atunci vom avea timp suficient ca să discutăm.

El se grăbi să plece. Când îşi făcu apariţia în bibliotecă, îmbrăcat în smoching, Alexandra se afla deja acolo cu primii ei oaspeţi. Sub rochia de catifea neagră, era imposibil să ghiceşti corsetul care îl tulburase pe Henry Garwood. Alexandra se apropie de el cu un surâs triumfător.

— Te felicit că ai scăpat de acel intrus neobrăzat. Nu o să-ţi pară rău!

— De fapt, nu am scăpat de el chiar de tot. Mă aşteaptă în salonul albastru. Trebuie să stăm de vorbă după dineu.

— O, asta chiar în ziua aniversării mele! protestă ea furioaşă.

Malko avea chef să-i spună că rochiile și castelele costau mult, dar se abținu.

Tare era curios să afle pentru ce motiv, un om atât de important ca Henry Garwood, acceptase să aștepte atât de mult. Avea de gând, desigur, să-i promită luna de pe cer ca să-și pună pielea în joc într-o misiune mai mult decât primejdioasă.

Capitolul III

Lumânările albastre care aruncau o lumină dulce în marea sufragerie a castelului Liezen erau pe terminate. În bucătărie se îngrămădeau zeci de sticle goale de Dom Pérignon și de Moet. Dineul se apropia de sfârșit.

Alături de prietenii săi, Malko aproape că uitase de CIA și de ororile ei. Acum nu mai era decât Alteța Sa Serenisimă, prințul Malko Linge, cavaler de Malta, cavaler al Vulturului Negru și al Ordinului Serafimilor, margraf de Haute-Lusace.

Alexandra tocmai suflase în unica lumânare cu care era decorat un un superb tort de ciocolată amăruie, făcut de bătrâna Ilse. Malko era singura persoană care știa adevărata ei vârstă. Se părea că timpul nu o atinsese cu aripa lui, căci era la fel de splendidă ca și la început. Cei doi logodnici, așezați la câte unul din capetele lungii mese, nu putuseră comunica decât prin priviri elocvente.

Așezat la dreapta tinerei femei, ducele Ferdinand von Hanstein părea fascinat de decolteul acesteia. Cunoscut drept un obsedat sexual notoriu, el nu înceta să-și înșele pe față soția ori de câte ori avea prilejul. Biata femeie, născută Meklenbourg, era o blondă fadă cu privirea resemnată. Numai rangul îl obliga pe soțul ei să nu facă vreo prostie.

Invitații se îndreptau acum spre fumoar, iar Alexandra profită de ocazie ca să se apropie de Malko.

— Of, de-ar pleca toți cât mai repede! îi șopti ea cu patimă. Te doresc îngrozitor.

Ea se lipi în fugă de el, apoi îi șopti la ureche:

— Știi că porcul de Ferdinand m-a pipăit ca pe o servitoare în tot timpul dineului? Am fost cât pe ce să-i ard o palmă. M-a

mângâiat pe coapsă și, când a simțit ciorapul, am crezut că va juisa în șervet...

— Ca să observe asta, a trebuit ca tu să-l lași... remarcă Malko.

— Doar nu era să provoc un scandal numai pentru că se juca și el puțin. Doar îl cunoști. Fii sigur că tu vei profita cel mai mult.

Ferdinand von Hanstein tocmai se apropia cu un zâmbet impertinent, încălzind în mâna sa excesiv de albă un pahar cu coniac Gaston de Lagrange.

— Dragul meu Malko, logodnica dumneavoastră are niște ochi absolut tulburători! Ar trebui să ne întâlnim mai des...

Alexandra zâmbi, legănându-și șoldurile cu mare artă. Tipul o sorbea din ochi, abia mai rezista.

Malko îi răspunse cu o banalitate și se ocupă de ceilalți invitați, destul de agasat. Brusc își aminti de bietul Henry Garwood care îl aștepta în salonul albastru. Ce naiba avea să-i spună atât de important încât să suporte această corvoadă?

* * *

Henry Garwood se plictisise îngrozitor. La început urmărise un film erotic, apoi Ilse îi adusese cina pe un platou. După ce mâncase, se servise cu coniac. Simțindu-se cam amețit și vrând să mai omoare timpul, se aventurase într-o succintă expediție prin camerele de la etaj, unde descoperi o încăpere căptușită cu oglinzi vechi ce sugerau lucruri nebănuite. Se întrebă cât timp va mai avea de suportat. Zgomotul petrecerii ajungea până sus pe scara largă de marmură, iar el avu deodată senzația că este privat de ceva.

Își mai turnă puțin coniac și se instală iar în fața televizorului; terminase de studiat un pliant editat de Air France în care se anunța deschiderea unei linii directe între Salzburg și Paris și de a unei linii non-stop Paris-Tokio, în douăsprezece ore. Cele două rute i se păreau interesante, mai ales de când Air France servea în clasa eco băuturi alcoolice pe gratis și la cerere. Acest lucru, plus noile fotolii, le făceau extrem de atrăgătoare.

* * *

Plecaseră toţi în afară de Ferdinand şi soţia lui. Aceasta dormita în faţa unui pahar cu suc de portocale, în timp ce soţul ei, lipit de Alexandra în faţa portretului unui strămoş al lui Malko, îi recita arborele lui genealogic, fără să-şi dezlipească privirile de sânii ei. Malko se apropie de ei şi îi şopti Alexandrei la ureche:

— Ocupă-te de ei câteva momente, vreau să discut cu prietenul nostru.

Un fulger trecu prin ochii cenuşii ai contesei, care imediat spuse privindu-l pe Ferdinand von Hanstein:

— Ferdie, trebuie neapărat să vă arăt sala armelor.

Apoi se adresă ducesei:

— Mathilda, sunteţi cu umerii goi, mă tem că veţi răci...

Mathilda von Hanstein o aprobă cu un zâmbet neutru.

Gurile rele spuneau că singura plăcere sexuală pe care o avea din partea soţului ei era relatarea aventurilor cu femeile. Şi că ar fi complet frigidă.

Ferdinand se îndrepta deja spre uşă, cu ochii ieşiţi din cap.

Malko simţi un şoc. Cu toată şampania pe care o băuse, Alexandra era acum capabilă să se lase încălecată de imbecilul ăsta numai ca să-şi răzbune amorul propriu rănit.

El se aşeză cu hotărâre între Alexandra şi uşă.

— Doar nu o vei abandona pe Mathilda, nu este frumos. Îi voi da eu o blană, ca să nu-i fie frig.

Mathilda îi privi mirată. Lui Ferdinand van Hanstein îi pieri pe loc cheful să mai viziteze sala de arme. El îşi ascunse un căscat, se uită în mod ostentativ la ceas şi tresări.

— *Mein Gott !* S-a făcut târziu. Dragul meu Malko, trebuie să fiţi nerăbdător să rămîneţi împreună cu delicioasa dumneavoastră logodnică. Vă rog să ne scuzaţi că am stat până acum. Mergem, Mathilda?

Mathilda se ridică.

Alexandra îi aruncă lui Malko o privire ucigaşă.

— O lăsăm pe altădată, Ferdie, spuse ea cu înţeles ducelui.

— Desigur, făcu aprobator tânărul, bucuros ca un buldog căruia i s-a smuls osul.

Gândul că se întoarce acasă îl făcuse ursuz.

Imediat ce Malko îi conduse până la uşă, Alexandra se lipi de el ca o ventuză, dar fu respinsă.

—Ticăloaso, ai fi fost în stare ...

Cu o privire ambiguă şi provocatoare, ea spuse:

— Poate da, dragule. Poate nu. Ai de gând să mă pedepseşti pentru intenţiile mele rele, nu?

El o apucă de mână şi o trase sus pe scara în formă de spirală ce ducea la primul etaj.

Cu un efort eroic, Malko îl îndepărtă din minte pe Henry Garwood, de care îl despărţeau doar câţiva metri. Alexandra, ajunsă la primul etaj, deschise uşa camerei numite de ei „galeria oglinzilor". Era căptuşită toată cu oglinzi vechi şi era locul unde făceau adesea dragoste. În faţa patului cu baldachin, ea îşi trase fermoarul rochiei, care alunecă la pământ, lăsând-o în corset şi în ciorapii negri ce-i puneau în valoare picioarele lungi şi fuselate. Malko simţi că-i lasă gura apă. Să-l ia naiba pe Henry Garwood! Femeia asta era superbă!

* * *

Henry Garwood îşi încordă auzul, dar degeaba. Aţipise puţin. În zilele precedente, făcuse drumul Viena-Paris-New York şi retur. Dacă nu ar fi luat un Concorde de la New York la Paris, nu ar mai fi rezistat. El asculta zgomotele castelului. În mod extrem de ciudat, totul era cufundat în linişte. Un gând îngrozitor îi veni în minte. Dacă Malko s-a dus la culcare şi uitase de el?

Deschise uşa şi cercetă culoarul pustiu. Linişte. De la o fereastră, se uită în curtea castelului. În afară de maşina sa, nu mai era nici o maşină!

Temerile sale erau întemeiate: uitaseră de el!

Înfuriat, dar şi jenat, el ieşi pe culoar, decis să-l trezească pe Malko. Când trecu pe lângă cea de a treia uşă, văzu că este întredeschisă. Înăuntru era lumină. El se apropie mai tare şi simţi că un val de sânge îi năvăleşte în artere, cu forţa unui

gheizer. Tânăra femeie care îl provocase deja în bibliotecă, era lungită pe pântece pe un pat, purtând corsetul negru, ciorapii și pantofii escarpen. Lângă ea era așezată o cravașă neagră, care semăna cu un șarpe. Era în genul celor folosite mai ales de ofițeri. Întâi crezu că tânăra era singură.

Apoi în raza sa vizuală apăru un al doilea personaj: amfitrionul său. El apucă cravașa și biciui crupa cambrată ce ieșea din dantelele corsajului.

— *Holy cow !* spuse Henry Garwood în gândul lui. Ce brută!

În acel moment, tânăra femeie, lungită pe patul cu baldachin, întoarse capul și spuse cu o voce clară:

— Hai, pedepsește-mă! Umilește-mă!

Când cravașa se abătu din nou pe carnea dezgolită, Henry Garwood sări de parcă el ar fi fost cel biciuit. Nu putea să-și ia ochii de la femeia ce se zvârcolea sub loviturile nemiloase, fără să încerce a le evita. Fesele îi erau deja brăzdate de dungi roșiatice. Ea se răsuci și cravașa o plesni pe sâni. Împietrit de stupefacție, Henry Garwood simți cum i se zdruncină toate certitudinile. Ca și cum acest lucru ar fi fost semnalul pentru un nou joc, Alexandra alunecă de pe pat și îngenunche în fața lui Malko. Lui Garwood nu îi fu greu să-și imagineze urmarea. Cu capul în flăcări, el se retrase. Era mult prea mult! Era mai rău decât într-un film erotic!

Mort de rușine la ideea că ar fi putut fi surprins trăgând cu coada ochiului, el se întoarse în salonul video.

Mult mai târziu, își făcu apariția și amfitrionul său, înfășurat într-un halat de casă din catifea neagră. Henry Garwood zise:

— Începusem să cred că m-ați uitat...

— Am avut alte obligații, făcu Malko.

Garwood simți cum se înroșește până în vârful urechilor și preferă să-l facă să creadă că nu fusese martor la „obligațiile" respective.

— Nu mai am prea mult timp, zise el. Iată despre ce este vorba. Tipul despre care v-am vorbit, Aram Erivanian, se află în Iugoslavia, la Belgrad. Fusese prevăzut ca să iasă din țară cu un pașaport diplomatic eliberat de State Department. Dar totul s-a dus de râpă.

— Cum?

— Agentul nostru care trebuia să-i înmâneze pașaportul a fost asasinat de niște necunoscuți, la fel ca și una din gărzile de corp ale lui Erivanian. Nu știm cum s-a produs această scurgere de informații. Iugoslavii sunt furioși și doresc ca această afacere să fie rezolvată cât mai repede. Problema este că, după acest...incident, Aram Erivanian nu mai vrea să ia contact cu nimeni.

— Nu poate fi condamnat pentru asta, remarcă Malko. Dacă lucrurile s-au petrecut după cum spuneți dumneavoastră, ar trebui mai întâi găsită scurgerea, și abia pe urmă să întreprindem ceva. Credeți că ar putea fi de vină serviciile iugoslave?

— Nu cred așa ceva, spuse americanul. Acestea nici măcar nu știu unde se ascunde armeanul. Nu doresc să i se întâmple ceva pe teritoriul iugoslav, ca să nu și-i ridice pe armeni în cap.

— Cine l-a adus pe Erivanian la Belgrad?

— Una din fostele lui amante, Milena Bratic, o iugoslavă. Este singura persoană care îi cunoaște ascunzătoarea.

— Aveți încredere în ea?

Garwood văcu un gest de neputință.

— Pare foarte atașată de Erivanian...

Lui Malko toate acestea i se păreau destul de confuze. Și deosebit de periculoase...

— Dacă analiza făcută de dumneavoastră este exactă, această Milena Bratic a fost imprudentă. Sau cei care vor să îl răpună pe Eriavanian sunt cu mult mai bine informați decât credeți. După părerea dumneavoastră, nu știa nimeni că Erivanian a sosit la Belgrad?

Americanul suspină:

— Așa credem noi. Așa ne-a încredințat Milena Bratic.

— Este posibil să vă fi înșelat, spuse Malko. Acest dublu asasinat a fost probabil comis de oamenii aflați în solda lui Hagopian, care i-au luat urmele lui Erivanian.

Dacă Malko avea dreptate, însemna că este trimis într-un cuib de șerpi cu clopoței. Ca să nu mai vorbim de așa-zisa neutralitate a serviciilor iugoslave.

— Este posibil, mărturisi Garwood.

Malko își înăbuși un căscat. Puterea de concentrare îi scăzuse simțitor după seara asta agitată.

— Apropo, de ce Hagopian vrea pielea vechiului său tovarăș și prieten?

Un rânjet cinic schimonosi gura lui Henry Garwood.

— Pentru aceleași motive pentru care noi îl vrem viu... Erivanian știe multe, prea multe lucruri... Știe despre acordurile secrete cu palestinienii, sirienii și anumiți agenți sovietici. Și despre Abu Nidal, ținta noastră... Tovarășul lor.

Din nou, universul lui Malko se răsturna. După serată și momentele de plăcere, pătrundea în universul negru și periculos al informațiilor. Acum, când toate simțurile sale erau pline de splendoarea Alexandrei. Crudă soartă... Ea rămăsese să doarmă acolo unde o lăsase.

— Și ce doriți de la mine? întrebă.

Henry Garwood surâse.

— Imposibilul, ca de obicei. Dezlegați misterul și scoateți-l pe Erivanian din Iugoslavia.

— Singur nu se poate deplasa?

— Nu, spuse Garwood. Este orb și are un braț amputat. În urma pățaniei de la Frankfurt.

Malko reflectă un moment. Acest amănunt arunca o lumină nouă asupra problemei...

— Cine are grijă de el?

— Un bodyguard trimis direct de la Beirut, îi explică americanul. Celălalt a fost asasinat în același timp cu *case-officer.* Corpul lui a fost găsit în Dunăre. Și mai este și Milena Bratic. Noi credem că asasinii au avut intenția să-l urmărească pe mesager ca acestă să-i conducă la Erivanian, ca să poată să-l elimine. Dintr-un motiv pe care nu-l cunoaștem, și-au schimbat planul.

— Interesant ar fi să aflăm cum au aflat ei de această întâlnire... spuse Malko.

— Bineînțeles, făcu americanul. Asta este prima dumneavoastră sarcină.

— Credeți că cei care au dat această lovitură se mai află acum la Belgrad?

— Mă tem că da. Probabil doresc să dea o altă lovitură.

— Şi mie pe cine îmi daţi?

Americanul îl privi încurcat.

— Dacă aşteptăm până îi localizăm pe *„baby-sitters"* şi până obţinem autorizaţia pentru intrarea lor în Iugoslavia, Erivanian va muri de bătrâneţe.

— Poate că aveţi dreptate, dar eu nu am chef să mor de moarte violentă.

— Nu aveţi chiar pe nimeni? întrebă Garwood. Noi suntem dispuşi să plătim bine.

Malko se gândi imediat la Elko Krisantem. Nu ar fi pentru prima oară când l-ar folosi pe turc. Acesta ar fi acceptat şi pe gratis să meargă cu el. Un turc să lupte cu armenii, era ca şi cum ai fi pus o pisică între şoareci.

— Aş avea pe cineva, spuse el.

— Alegerea dumneavoastră va fi şi a noastră, se grăbi să accepte americanul.

Cum îl scot pe Erivanian din Iugoslavia?

— Cu o maşină. Iugoslavii au dat lumină verde la frontiere. După cele întâmplate, Erivanian nu mai vrea să audă de tren sau de avion. Tipul este un pic paranoic...

Şi orb şi urmărit de asasini, avea toate scuzele. Malko căscă din nou, mai să-şi mute fălcile din loc. Era pentru prima dată când trebuia să salveze viaţa unui terorist.

— Când trebuie să plec?

— Mâine la prima oră, spuse simplu americanul. Fiecare minut petrecut la Belgrad măreşte factorul de risc pentru Erivarian. Ar fi păcat să fie lichidat acolo, înainte de a putea să ni-l vândă pe Abu Nidal.

Malko îşi zise că noaptea lui va fi prea scurtă. Trebuia să o anunţe pe Alexandra care se pregătea să plece împreună cu el la St-Anton. Iar Belgradul nu era chiar acelaşi lucru.

— Ce material iau cu mine?

— Luaţi o armă. Eu nu pot să vă dau una. Nu veţi avea probleme la graniţă. Niciodată nu controlează vehiculele austriace. Nu se poate pune problema să mergeţi acolo cu mâinile goale. Aveţi maşină, nu-i aşa?

— Bineînţeles, făcu Malko.

— Veți pleca via Maribor. Ca orice turist austriac. Sunt cu sutele cei care se duc să schieze în Iugoslavia. Nu se face nici un control. Și vă întoarceți la fel.

Malko îl privi uimit.

— Doar nu voi merge în Iugoslavia cu Rolls-ul. Aș putea fi reperat imediat. Dacă vreți să plec cu mașina, voi închiria de la Budget ceva mai solid, un Mercedes 190, de exemplu.

— Excelentă idee, aprobă americanul, ușurat. În aceste condiții, mă voi culca aici, iar mâine dimineață, vă duc la Viena.

Alexandra o să fie nebună de fericire. Cu siguranță că nu se va grăbi să meargă cu el. Ruta Viena-Belgrad-Viena reprezenta mai mult de o mie cinci sute de kilometri tur și retur, pe șoselele strâmte și aglomerate, în mijlocul unui peisaj anost.

— Perfect, zise Malko. Și ce voi face când ajung la Belgrad?

— Trebuie să luați legătura cu Milena Bratic. Este singura care știe unde se ascunde Aram Erivanian...

— Vorbiți-mi un pic despre ea.

— Este o veche ziaristă sârboaică. L-a cunoscut pe Erivanian cu ocazia unui interviu. Atunci s-au îndrăgostit unul de celălalt. S-a dus în Liban după el și au stat împreună mai mulți ani. Se afla la Frankfurt când a avut loc accidentul în care armeanul a orbit. După aceea, s-au despărțit, dar el are în continuare încredere în ea.

— Perfect, spuse Malko. Și cum am s-o găsesc? O contactez la sosirea mea acolo?

— Nici gând de așa ceva! tresări americanul. Milena este terorizată și va refuza categoric să vorbească. Mâine seară voi fi la Belgrad. Șeful centralei de acolo are posibilitatea să o vadă în mod discret. Vă voi aranja eu o întâlnire ca să-i fiți prezentat. Pe urmă, vă descurcați singur. Vă trebuie vreo douăsprezece ore de drum până la Belgrad.

— Asta dacă totul merge ca pe roate, făcu Malko.

Henry Garwood îl aprobă.

— Hai să lăsăm și o marjă de timp. Să zicem că ne întâlnim la ora cinci după-amiază. Milena Bratic va fi și ea prezentă. Cunoașteți Belgradul?

— Nu.

— Nu-i nimic.

El scoase din servieta diplomatică o hartă a Belgradului și o desfăcu. Puse degetul pe o insulă mică, aflată între cele două brațe ale râului Sava, în sud-vestul orașului.

— Ne vom întâlni în acest loc: este insula Ciganlija. Vara, aici se face plajă, se practică înotul și canotajul, dar în timpul iernii este pustiu. Pe țărmul dinspre nord, există mai multe restaurante, construite pe șalupe. Unul se numește *Kod Kapitana*. Iarna este închis. În fața lui există un parching. Voi fi acolo la ora cinci. Ca să puteți ajunge acolo, de la podul peste Sava, apucați spre Cacak și vă înscrieți pe bulevardul Radnica. La un moment dat, acesta se bifurcă. O luați la stânga printr-o pasarelă. Prima la dreapta, este intrarea spre insulă. Vă las harta.

Malko luă harta și o împături.

— Drumul până la Belgrad este destul de lung, spuse el. S-ar putea întâmpla lucruri neprevăzute. Ce facem în cazul în care ratez întâlnirea?

Henry Garwood reflectă puțin apoi spuse:

— A doua zi veți primi o invitație la hotel. Veți sta la *Intercontinental Beograd*. Invitația va fi pentru o serată. Sărbătorirea Sfântului Nicolae. Va fi acolo COS al Begradului, Andrew Witkin. El vă va contacta și vă va da instrucțiuni. Nu are sens să facem rezervare la hotel. În acest anotimp, se găsesc ușor locuri. Astfel vom evita ca serviciile iugoslave să vă repereze prea repede.

— Dar credeam că...

Henry Garwood făcu un gest liniștitor:

— Sigur că vă vor ajuta să îi scăpați de orb, dar nu are rost să-l ispitim pe diavol.

Americanul căscă și se uită la ceas.

— Amândoi vom avea mâine o zi grea. Va trebuim să plecăm de aici pe la ora șase.

— Din păcate! făcu Malko.

Avea o adevărată oroare să se scoale cu noaptea în cap, mai ales când știa cum va reacționa Alexandra care avea chef să se tăvălească în pat cu el toată dimineața. Dar și asta făcea parte din neajunsurile profesiei sale.

După ce îl conduse pe american într-o cameră, coborî să-l caute pe Elko Krisantem.

Nici nu bătu bine la uşă, că turcul îi ieşi în prag, gata echipat.

— Mă gândeam că veţi avea treabă cu mine, spuse el plin de modestie.

* * *

Malko era deja îmbrăcat, când Alexandra deschise ochii. În timpul întrevederii lui cu Garwood, ea se întorsese în camera lor şi se culcase. Sprijinită într-un cot, ea se uită la ceas.

— Unde pleci?

— Sunt obligat să plec puţin undeva.

Ea se frecă la ochi, căscând.

— Vii la masă?

— Nu, trebuie să lipsesc două sau trei zile.

De data asta, Alexandra se trezi.

— Unde? ţipă ea.

— La Belgrad.

— Dar nu mi-ai spus nimic!

— Dormeai...

Dreaptă, în genunchi, ea aruncă în el cu corsetul. Apoi cu o brichetă. Apoi una din cizme se izbi în uşă. Malko era de-acum pe culoar. Elko Krisantem îl aştepta în hol, cu o licărire fericită în ochi. În sfârşit, îşi făcea iar meseria. Degetele sale mângâiau laţul din fundul buzunarului. Spera să aibă ocazia de a-l folosi curând. Mulţumită progreselor făcute de ştiinţă, era făcut acum din teflon şi era indestructibil. Malko privi din curte la fereastra luminată a camerei sale. Pleca iar să înfrunte moartea. Într-o bună zi însă, nu avea să se mai întoarcă.

Capitolul IV

La postul de frontieră, coloana de mașini avansa foarte repede, deși era doar un singur miliţian iugoslav de serviciu. Instalat într-o gheretă de sticlă, el controla pașapoartele pe care i le întindeau automobiliștii în trecere. Doi dintre colegii săi scrutau convoiul celor care se întorceau pe jos din Austria, încărcaţi cu pachete de tot felul.

Malko ajunse în dreptul postului de poliţie și întinse pașaportul lui și al lui Krisantem.

Poliţistul iugoslav le luă și, după ce aruncă o scurtă privire, le ură un *Gutte fahrt* [1] mașinal.

Nu departe de el, staţiona un modest Fiat 600, deformat, cu un girofar albastru. Reprezenta toată forţa de luptă a Miliţiei la frontieră... Douăzeci de metri mai încolo, vameșul iugoslav nu era nici el prea curios, mulţumindu-se să ceară hârtiile vehiculului.

Malko apăsă pe acceleratorul Mercedesului 190, de culoare albastră, depășind un camion imens cu număr bulgăresc, sub privirile zecilor de pietoni ce se prăbușeau sub greutatea bagajelor. Se aflau în Iugoslavia. Henry Garwood îi dusese până la Viena, unde îi lăsase la o agenţie Budget, de unde Malko a închiriat un Mercedes 190 aproape nou. Acolo s-au despărţit. În trusa de toaletă, Malko ascunsese un pistol

---

1. Drum bun (n.a.)

extraplat, demontat în trei piese, plus un amortizor. Cartușele erau răspândite peste tot. Astra lui Krisantem era pusă în trusa de scule. Până aici putuse să ruleze cu o viteză de o sută optzeci de kilometri la oră pe autostrada ce șerpuia printre pădurile de brazi ale Austriei. În Iugoslavia însă, lucrurile se schimbau. Alături de Malko, Elko Krisantem nu își mai ascundea bucuria. În sfârșit era din nou în misiune.

— Ne întâlnim cu armenii? întrebă el cu un ton gurmand.

— Doar cu unul, preciză Malko. Și acesta este un prieten. Nu vă veți arăta talentele față de el.

— Armenii nu ne pot suferi, spuse Krisantem. Ne asasinează diplomații și pun bombe peste tot.

— Este adevărat, făcu Malko în timp ce depășea un alt camion bulgăresc, dar au avut și motive...

Vremea era destul de frumoasă, iar șoseaua străbătea un peisaj deluros, dar lipsit de farmec, din cauză că viile erau desfrunzite. Ici și colo, turnul unei clopotnițe arăta că trec pe lângă un sat. Numărul mașinilor era aproape la fel de mare ca și pe teritoriul austriac. Diferența consta în starea acestora.

Malko se gândi la ciudata misiune de salvare ce i se încredințase...

Bărbatul pe care îl căuta la Belgrad ca să-l salveze făcea parte din tabăra care era de obicei inamică. Un nenorocit de terorist care știa să monteze bombe... Asala era cunoscută prin numeroasele atentate sângeroase pe care le săvârșise în colaborare cu diferite grupări palestiniene.

Pe marginea șoselei, un panou indica: Maribor. Pe timpul Imperiului austro-ungar, localitatea se numise Marienburg. Pe cele două margini ale șoselei se puteau vedea crescătoriile de iepuri, prost întreținute, construite din beton cenușiu. După un timp, intrară pe o autostradă cu trecere plătită. Așadar, era o autostradă aflată într-o stare mai puțin proastă decât celelalte. Era trecut de ora prânzului. Până la Belgrad mai aveau cam șapte ore de drum, în cel mai bun caz...

Deși era atent mereu la retrovizor, Malko nu observase nimic suspect până acum. Din experiență, știa că pericolul putea să apară în mod neașteptat. Reușise să treacă doar de primul obstacol. Deodată simți că foamea îi strânge stomacul.

* * *

Barul era aglomerat și plin cu fum, dar în sala de mese nu se aflau decât patru clienți. Malko și Krisantem și o pereche de funcționari iugoslavi, care sosiseră într-un Mercedes 250, strălucitor și nou. Potrivit standardelor iugoslave, carnea din farfurie era bună, dar în realitate era infectă în asemenea hal, încât Krisantem vru să-l oblige pe chelner să o înghită. Malko puse jos paharul cu apă îngălbenită de care abia se atinsese.

— Să mergem!

Mai aveau peste trei sute de kilometri până la Belgrad și Malko începu să simtă oboseala. Se aflau pe valea Savei, străjuită în depărtare de înaltele coline acoperite cu păduri de brazi, unde odinioară Tito ținuse piept nemților. Se mai puteau zări biserici, dar nu mai văzu nici unul din încântătoarele castele pe care Imperiul austro-ungar le semănase în întreaga Europă. Elko Krisantem dădea și el semne de oboseală. În sfârșit, mai aveau doar o sută de kilometri până la Belgrad. Malko pătrunse pe o adevărată autostradă, putând să prindă o sută șaizeci de kilometri la oră. În stânga lui, Dunărea curgea lenevă. Ultimul pasaj cu plată se afla la douăzeci și cinci de kilometri de Belgrad.

Aici circulația era mai intensă. Malko observă la momentul oportun un panou pe care scria *Intercontinental Beograd*. Hotelul, cu fațada de sticlă, semăna cu o construcție din filmele SF, în mijlocul unui *no man's land*. Cartierul Novi Beograd fusese construit după război și blocurile aliniate într-o desăvârșită monotonie erau deja înnegrite și prost întreținute. Holul hotelului *Intercontinental* nu avea personalitate. Ai fi putut spune că te afli la Bruxelles, la Londra sau la Frankfurt. Malko și Elko cerură camere alăturate. Până a doua zi nu aveau nimic de făcut. Malko se grăbi să facă un duș, apoi sună la castelul Liezen. În mod cu totul surprinzător, telefonul funcționa perfect. Trecu însă multă vreme până ce receptorul fu ridicat din furcă și se auzi vocea dogită a Ilsei.

— *Gruss Gott. Schloss Liezen. Wie sprechen ?* [1]

— Unde este contesa Alexandra? întrebă Malko.

— *Ach !* făcu bucătăreasa. A plecat la Viena, *Sie Hoheit !* Nu a lăsat numărul la care poate fi găsită.

Ticăloasa! O auzi pe bătrâna Ilse bodogănind că blondele erau toate niște târfe și preferă să închidă telefonul. Nu trebuia să se mai gândească deocamdată la impetuoasa sa logodnică. Întotdeauna se întorcea la el...

Peste câteva zile avea să se întoarcă. Atunci se va duce după ea și o va aduce de păr acasă.

* * *

Întunericul se lăsase deja și mașinile circulau cu farurile aprinse. Malko intră pe bulevardul Drugi ce ducea spre podul Gazela. Ieri nu se dusese în recunoaștere la locul întâlnirii ca să nu atragă atenția. Obosit, se culcase, iar apoi ieșise să dea o raită prin oraș ca să-i simtă pulsul. Nu fusese prea încântat de ce văzuse. În afară de vechile monumente ale epocii austro-ungare, nu erau decât oribilele construcții moderne. Tramvaiele ponosite adăugau o notă lugubră orașului.

Când trecu pe podul Gazela, observă panoul cu indicația Cacak. O luă pe bulevardul Vojvode Mișica și se îndreptă spre Savsko jezero, micul braț al Savei, situat între pământ și insula Ciganlija. La locul indicat de american, el văzu în dreapta sa un drum îngust, care ducea spre interiorul insulei. Plopii și mestecenii desfrunziți erau singurele ornamente ale peluzelor întrerupte din loc în loc de terenurile de sport. Nu era nici țipenie de om. La un moment dat, în față apăru o barieră. Făcu cale întoarsă și observă o plăcuță pe care scria *„Kod Kapitana"* și o săgeată indicatoare.

În cele din urmă, reuși să ajungă pe țărmul de nord al insulei. Mai multe șalupe-restaurant erau ancorate de-a lungul țărmului, unele mai pustii decât altele... Apucă pe lângă țărm pe un drum noroios și văzu o șalupă albă, a cărei parte superioară era plină de mese și bănci. Era și o firmă pe care scria *„Kod Kapitana"*. Locul era mai mult decât sinistru.

---

1. Bună ziua.Castelul Liezen. Cine este la telefon? (n.a.)

Odată ajuns acolo, semnalizã cu farurile.

Norocul părea că-i surâde, pentru că văzu mașina lui Henry Garwood. Golful acestuia staționa acolo, dar nu văzu nici o reacție. Repetă semnalul, dar nici acum nu răspunse nimeni. Cu toate acestea, la volan se vedea o siluetă.

— Hai să ne uităm, îi spuse Malko turcului.

În buzunarul drept al hainei de blană, avea revolverul extraplat. Când coborâră din mașină, un vânt înghețat le șfichiui obrajii. Întunericul înghițea contururile lucrurilor. Cei doi se apropiară de Golf.

Într-adevăr, la volan se afla cineva și Malko putu recunoaște craniul pleșuv al prietenului său, Henry Garwood. Avea o imobilitate stranie.

Malko simți cum i se pune un nod în gât și strigă:

— Henry!

Liniște. Apoi văzu cele două găuri în geam. El deschise portiera și capul lui Henry căzu pe piept. Partea stângă a feței era acoperită de sânge. Americanul avea un motiv foarte întemeiat ca să nu răspundă. Era mort.

Malko îl atinse pe gât. Nu se răcise încă. Tulburat, ocoli mașina, deschise portiera și descoperi pe bord un Colt „45" și o cutie de cartușe Remington. Henry fusese prevăzător, dar nu suficient.

Malko se uită la mașină. Oare ce se întâmplase? Și unde era asasinul? Era clar că Garwood fusese așteptat și ucis chiar în momentul sosirii lui aici. Oricum, se întâmplase o adevărată catastrofă, iar misiunea lui Malko se afla deja sub semnul întrebării. Uciderea lui Henry Garwood adeverea faptul că scurgerea de informații nu fusese un caz izolat, ci că toată operațiunea fusese penetrată.

Elko se apropia cu arma în mână și cu privirea îndreptată către liziera întunecată a copacilor.

— Ar fi bine să nu mai zăbovim mult pe aici, zise el.

Malko verifică rapid buzunarele mortului, în care găsi un carnet. După ce închise portiera, se urcă la volanul mașinii sale și spuse:

— Plecăm.

Era inutil să se lase surprins de poliția iugoslavă în tovărășia unui cadavru.

Misiunea sa începuse rău. Nu-i mai rămânea decât să aștepte până a doua zi întâlnirea planificată de nefericitul Henry cu șeful Centralei CIA din Belgrad.

El aprinse faza mare a farurilor și întoarse mașina în micul parching ca să poată ieși la drumul pe care venise. În timpul acestei manevre, spotul farurilor mătură șalupa alăturată. Malko frână brusc, proiectându-l pe Elko cu capul în parbriz. Turcul înhață pistolul.

— Ce s-a întâmplat, Alteța Voastră?

— Pe șalupa aceea se află cineva. Mă duc să văd.

Farurile luminau o siluetă aflată în sala de mese. Elko nu putea însă să deslușească nimic. O punte ocolea restaurantul de jur-împrejur. Acolo se putea ascunde ușor cineva.

— Ar putea să fie un paznic, spuse turcul. Nu văd nici o mașină prin preajmă.

Malko voia să fie sigur. Înarmat cu pistolul său extraplat, coborî din Mercedes și se urcă pe pasarela acoperită cu o copertină cu dungi roșii și albe. Scândurile pasarelei erau murdare și ude. Când ajunse pe punte, încercă să deschidă ușa restaurantului. Era încuiată. Porni mai departe, ocolind restaurantul. Elko Krisantem venea pe urmele lui, cu pistolul la centură și cu lațul pregătit în mână. Nu se auzeau decât pocniturile scândurilor sub pașii celor doi bărbați și clipocitul apei ce se izbea de bătrâna șalupă.

Malko ajunse primul. Nici în spate nu era nimeni. Deodată văzu o siluetă lipită de peretele de lemn, apoi văzu o mână întinsă și o împușcătură îl asurzi. Flacăra țâșnise chiar în față. Instinctiv, el se feri într-o parte, vrând să riposteze. Dar piciorul îi alunecă pe planșeul alunecos și își pierdu echilibrul. Glonțul său se pierdu aiurea, iar el căzu pe cotul drept și scăpă din mână arma.

Se auzi atunci o a doua împușcătură, și mai aproape, iar el se rostogoli, sperând din tot sufletul ca să poată scăpa de inamicul necunoscut.

* * *

Elko se afla în spatele șalupei și se pregătea să ocolească restaurantul, când auzi împușcăturile. Sângele îi îngheță în vine: Malko avea o armă cu amortizor, deci nu trăsese el! Se repezi înainte fără să se mai gândească și alunecă și el pe scândura murdară. În penumbră văzu o siluetă care nu era a lui Malko. Luându-și avânt, el se năpusti asupra acesteia, folosind metoda sa favorită. Aruncă lațul peste capul necunoscutului, apoi trase de capete către el și îi înfipse genunchiul în spate. Se auzi un țipăt, apoi o altă împușcătură și văzu brațele care gesticulau. Apoi, adversarul său începu să se clatine și se prăbuși, antrenându-l în cădere și pe Elko. Acesta îl văzu pe Malko ridicându-se și inima îi veni la loc.

Tipul pe care îl strangula, încerca disperat să-și scoată lațul, dar se zbătea în zadar.

Malko scoase lanterna din buzunar și o aprinse. Deodată exclamă:

— Elko, oprește-te! Este o femeie.

Elko nu era prea galant din fire, dar slăbi strânsoarea, neînțelegând de ce ar ierta pe cineva care tocmai voise să-i ucidă stăpânul. Chiar dacă era o femeie...

Malko fu nevoit să-l smulgă de lângă prada sa, după ce își recuperă revolverul extraplat și arma cu care trăsese în el necunoscuta: un Makarov 765 automat, pe care îl băgă în buzunar. Deși lațul nu o mai sugruma, femeia continua să geamă. Malko nu-i putu desluși prea bine trupul. Era îmbrăcată cu o blană de astrahan și avea cizme lungi. El o ajută să se ridice, iar ea îi șopti în rusește:

— Nu mă ucideți, sunt...

Se opri, înecată de o tuse violentă. Malko lumină un chip de o frumusețe uimitoare. Pomeții proeminenți ai obrajilor dădeau un aer misterios figurii. Ochii și gura păreau prea mari. Avea buze groase, iar ochii migdalați erau întinși spre tâmple. Necunoscuta degaja un magnetism sexual incontestabil, o anumită fragilitate, dar și ceva misterios, inefabil. Ea clipi în lumina puternică:

— Cine sunteți ? o întrebă Malko.

Nu primi nici un răspuns. Cu ochii plini de lacrimi, ea încerca să se degajeze, ca un animal prins în cursă. Laţul îi lăsase pe gât o dungă roşiatică şi femeia respira cu greu.

Cuprins de o inspiraţie bruscă, Malko o întrebă:

— Milena? Sunteţi Milena Bratic?

Ochii întunecaţi se luminară uimiţi. Femeia răspunse în rusește:

— *Da.*

— Aveaţi întâlnire cu un american, Henry Garwood, cel care acum este mort în maşina lui? Şi cu o a treia persoană?

— *Da.*

— Eu sunt cea de a treia persoană, zise Malko. Să plecăm de aici. Sunteţi cu maşina?

— Nu.

— Henry v-a adus?

— Nu.

Ea se aplecă şi culese de pe jos o pălărie neagră de fetru, pe care şi-o puse pe cap. Malko o conduse către pasarelă. Oricine ar fi putut auzi împuşcăturile.

Mercedesul străbătu aleile pustii ale insulei. Malko nu se linişti decât în momentul în care se văzu în mijlocul circulaţiei de pe marele bulevard. Alături de el, Milena Bratic îşi pipăia gâtul. Când se apropie de centrul oraşului, Malko micşoră viteza şi o întrebă:

— Puteţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, spuse ea. Am întârziat cu zece minute. Maşina mea a fost ridicată de Miliţie pentru că o parcasem pe trotuar. Nu am vrut să iau un taxi, aşa că am venit cu autobuzul şi apoi pe jos.

— Henry Garwood era încă în viaţă când aţi ajuns aici?

— Da. Dar când m-am apropiat de maşină, cineva a tras dinspre lizieră cu o armă cu amortizor.

— Aţi putut vedea persoana care a tras?

— Nu. Nu reuşesc să înţeleg nimic. Nimeni nu ştia despre această întâlnire.

Malko tăcea. Era pentru a doua oară că informaţiile se scurgeau, având ca rezultat moartea.

Milena Bratic părea epuizată. El o întrebă:

— De ce ați tras în mine?

— Mi-a fost frică, răspunse ea. La început m-am refugiat pe șalupă. Am stat ascunsă acolo vreo zece minute. Cum nu se mai întâmpla nimic, m-am hotărât să plec. Atunci ați apărut dumneavoastră. Am fost nevoită să mă ascund din nou. Dar când am vrut să văd cine este, m-ați observat. Când v-ați urcat pe șalupă, am crezut că faceți parte dintre asasini. Sunt dezolată...

Malko nu răspunse. Era adevărat. Și el ar fi putut să o ucidă.

Ca de fiecare dată când scăpa de moarte, simți că îi este îngrozitor de foame și că dorește să facă dragoste...

O privi pe Milena din profil. Era superbă, cu părul ei negru și des. După ce voiseră să se ucidă reciproc, poate că aveau să petreacă o noapte împreună...

— Totul va fi bine, spuse el. Am venit să-l caut pe Aram Erivanian ca să-l scot din țară. Mai înainte însă aș vrea să lămuresc anumite lucruri.

Femeia întoarse capul spre el. Era o apariție cu adevărat fascinantă. Malko înțelegea de ce armeanul se îndrăgostise nebunește de ea.

— Cine sunteți dumneavoastră? îl întrebă ea.

— Mă numesc Malko Linge. Lucram cu Henry Garwood...

El continuă să conducă un pic la întâmplare, hărțuit de claxoane ori de câte ori încetinea.

Un tramvai îi tăie calea. Nu departe se vedea o firmă luminoasă. Hotel *Moskva*. Cutreierase destul prin Belgrad. O dată ce pusese mâna pe Milena, putea să-și continue misiunea.

— Să nu mai pierdem timpul. Duceți-mă la Aram Erivanian.

Tânăra iugoslavă întoarse capul spre el. Ochii ei mari și negri aveau acum o expresie complet diferită: erau hotărâți, duri, aproape nemiloși.

— Nici vorbă de așa ceva, spuse ea cu o voce dulce.

Capitolul V

Malko scoase o exclamaţie de exasperare... Să parcurgă şapte sute de kilometri pe şoselele aştea mizerabile ca să găsească un cadavru, era destul de descurajator. El se opri în faţa hotelului *Moskva*..

— Aş avea nevoie de nişte explicaţii, spuse el.

Milena Bratic scutură din cap cu încăpăţânare.

— Să nu stăm aici, sunt prea mulţi arabi.

El porni din nou maşina, coborând iar către partea de jos a oraşului. Se gândi că ea se teme de Elko Krisantem, deşi nu avea de unde să ştie că este turc. Trăsăturile fetei exprimau încă duritate. El se gândi că această femeie trăise timp îndelungat alături de Aram Erivanian şi era obişnuită cu pericolul şi cu viaţa în clandestinitate. Altfel nu ar fi tras în el cu atâta uşurinţă. Nu era numai un simplu şi frumos obiect sexual...

După ce apăru indicaţia Novi Sava, drumul se bifurcă.

— Unde mergeţi? îl întrebă Milena.

— La *Intercontinental*, să-l lăsăm pe prietenul meu.

Ea nu mai deschise deloc gura până la hotel. Elko se dădu jos din maşină, destul de neliniştit la gândul că îşi lasă stăpânul singur cu pantera asta. Malko se întoarse spre iugoslavă. Aceasta îşi pierduse agresivitatea. Cu ochii înconjuraţi de cearcăne adânci, stătea ţinându-se cu mâinile de genunchi, ca şi cum ar fi vrut să-şi stăpânească tremuratul.

Lui Malko i se făcu milă de ea.

— Ce aveţi de gând să faceţi acum?

— Să dorm. Aş vrea să dorm. Este oribil tot ce mi s-a întâmplat.

— Vă veţi culca mai târziu, zise Malko. Este absolut necesar să stăm de vorbă.

După o scurtă ezitare, ea zise:

— Bine, atunci să mergem la mine acasă. Locuiesc în partea de nord a oraşului.

Străzile Belgradului erau aproape pustii, cu excepţia puţinelor tramvaie şi a fetelor resemnate care aşteptau cu stoicism prin staţiile de autobuz. Malko rula pe străzile strâmte ce urcau o colină, urmând indicaţiile date de Milena, până ce pătrunse pe o stradă cu sens unic şi cu trotoarele pline de maşini parcate de-a curmezişul. Inscripţiile scrise cu caractere chirilice îi amintiră de Rusia.

— Am ajuns, făcu Milena.

Se aflau în faţa unui imobil înnegrit, de trei etaje. O antenă de televiziune enormă, agăţată la una dintre ferestre, semăna cu o sculptură abstractă. În cealaltă parte a străzii, se găsea o construcţie veche, pe jumătate dărâmată.

Ei urcară pe o scară strâmtă, căci nu exista ascensor. Milena îl conduse într-un apartament micuţ, cu pereţii acoperiţi de tablouri şi cu o lumină plăcută. Covoarele acopereau podeaua în întregime şi peste tot erau bibelouri.

— Vă rog să luaţi loc, îi spuse ea, arătându-i o canapea destul de tare, deasupra căreia erau puse mai multe icoane.

Milena îşi scoase haina de astrahan şi Malko putu să o privească în plină lumină. Cu ochii imenşi, gura cărnoasă şi bărbia energică, ea era de o frumuseţe rară. Rochia de lână neagră îi punea în evidenţă sânii plini şi semeţi. Era destul de greu de apreciat ce vârstă are. Între treizeci şi patruzeci de ani.

Ea dispăru o clipă şi apăru cu o sticlă şi două pahare. Adusese şliboviţă, o băutură ce semăna cu votca. Umplu paharele, îl luă pe al ei şi-l dădu peste cap. Malko îşi muie buzele în lichidul incolor şi simţi o arsură puternică: băutura era foarte tare. Fără să-şi scoată pălăria de pe cap, tânăra bău pe nerăsuflate şi al doilea pahar.

Obrajii ei îşi recăpătară culoarea. După ce îşi pipăi gâtul roşu şi îşi scoase pălăria, ea spuse:

— Vă rog să mă scuzaţi, am trecut prin atâtea în ultimele zile...

Își umplu iar paharul, dar acum se mulțumi să guste un pic. Acum părea mai vulnerabilă. Malko își spuse că nu ar strica să o îmblânzească puțin înainte de a încerca să afle ce îl interesează.

— Dumneavoastră lucrați undeva?

— Nu. Am fost ziaristă, dar acum mi s-a retras acest drept, pentru că am scris ce nu trebuia... Acum trăiesc făcând traduceri.

Brusc, fu cuprinsă de un tremur și se scuză cu un surâs.

— Nu vă simțiți bine? o întrebă Malko.

— Ba da, dar îmi este teamă că mă vor ucide.

— De cine vă temeți?

— Cred că sunt oamenii lui Hagopian, spuse ea. Așa spune Aram.

El o privi cu atenție: nu părea să-i fie cu adevărat teamă. În privirea ei se deslușea altceva. Mai degrabă era vorba de disperare, de haos, de dispreț față de ceilalți și de ea însăși. Privirea întunecată era impenetrabilă, cu excepția unei sclipiri de fulger ce se stinse îndată. Ea își puse mâna pe masă și Malko remarcă unghiile lungi și roșii. Erau unghii de femeie leneșă. Însă mâna asta atât de feminină știa să mânuiască o armă...

— Domnul Erivanian este la curent cu cele întâmplate?

Milena dădu din cap afirmativ.

— Bineînțeles. Și puțin îi lipsește să înnebunească, singur, numai cu Basken, fără să poată ieși din casă.

— Basken este garda lui de corp?

— Da. Este tovarășul celui care a fost asasinat de ticăloșii aceia. Măcelărit ca un animal la numai douăzeci de ani! Basken a venit cu Aram de la Beirut. Și nu îl va părăsi.

— Deci, pentru moment, el este în siguranță.

— Ha, în siguranță!

Milena Bratic își apropie fața de leoaică de Malko.

— Sunt mai mult decât sigură că pistolarii lui Hagopian se află aici. Au venit din Iran și de la Beirut, cu misiunea de a-l doborî prin orice mijloc.

— Ce știu ei?

— Destul de multe lucruri. Se aflau la întâlnirea de alaltăieri, deci sunt la curent cu acordul încheiat cu americanii.

— Poate că nu știu încă unde se află, altfel l-ar fi ucis până acum.

— E adevărat, admise ea. Dar pentru câtă vreme?

— Cum credeți că i-au dat de urmă? Știu că a părăsit Beirutul în cel mai mare secret.

— Cineva de acolo a vorbit, spuse ea. După ce a plecat însă. Altfel l-ar fi urmărit de la Beirut și ar fi putut afla unde se ascunde. Așa că au venit după el.

Malko sorbi o înghițitură de șliboviță. Era intrigat.

— De ce sunteți atât de sigură că este vorba de oamenii lui Hagopian?

Milena surâse cu tristețe.

— Cine altcineva ar dori să-l ucidă? Israelienii îl vor viu, americanii sunt aliații noștri, iar iugoslavii nu se amestecă în afaceri de tipul acesta.

— Dar turcii?

Ea înălță din umeri.

— Este imposibil aici. Până acum, ei nu au încercat niciodată să-l atace. Nu sunt organizați.

Domni o tăcere prelungă. De la etajul superior se auzea televizorul.

— Ce s-a mai întâmplat apoi? o întrebă Malko.

— Îndată ce au aflat că este la Belgrad, s-au gândit la mine. Eu sunt ușor de găsit, căci sunt trecută în cartea de telefon. Așa că am fost urmărită în mod sistematic. Știind că Aram este în Belgrad, în mod logic avea să încerce să intre în legătură cu mine. Ei au aici o rețea logistică puternică, formată din palestinieni și iranieni. Mi-am dat seama de asta după întâlnirea ce trebuia să aibă loc între Kivork Davudian și americanul care trebuia să-i înmâneze pașaportul lui Aram.

— Cum?

Surâsul trist îi apăru din nou pe buze.

— Este simplu. După ce l-am instalat pe Aram în ascunzătoare, nu m-am mai dus niciodată să-l văd. Are un telefon și numai eu cunosc numărul. Îl sun în fiecare zi de la o cabină publică, întotdeauna alta. În ziua contactului, m-am

întâlnit în oraş cu Kivork Davudian şi l-am condus în locul unde a fost ucis. Deci am fost urmărită. Planul lor era să-l fileze pe Kivork până în clipa în care îi dă paşaportul lui Aram. Cu siguranţă că au comis o imprudenţă şi au fost observaţi, fiind astfel obligaţi să-l ucidă pe Kivork.

Treaba era plauzibilă.

— Dar în cazul întâlnirii din seara asta?

— S-a întâmplat acelaşi lucru. M-am întâlnit cu un mesager la catedrală. Acesta mi-a comunicat ora şi locul întâlnirii. Era american. Deci nu se putea produce nici un fel de scurgere. Singura explicaţie este că am fost urmărită.

— Şi de ce l-ar fi omorât pe Henry Garwood? obiectă Malko. Puteau doar să creadă că dumneavoastră îi veţi conduce la Erivanian.

Milena scutură încet din cap.

— Nu, ştiau că acum sunt în gardă. Cred că au vrut doar să-şi bată joc de americani. Să-i înfrunte. Ca să-l lase singur pe Aram.

— Atunci de ce nu v-au ucis pe dumneavoastră?

Brutalitatea acestei întrebări o făcu să tresară.

— Pentru că eu sunt iugoslavă şi nu vor să intre în conflict cu autorităţile din ţara mea...

Totul suna foarte logic, dar nu suficient de încurajator pentru misiunea pe care o avea el aici.

— Acum înţelegeţi de ce nu am vrut să vă duc la el? zise Milena. Nu-mi pot permite nici mie ca să-l văd şi să-i ridic puţin moralul, fără a-i pune viaţa în pericol.

— În afară de garda de corp, cine îl mai apără?

— Îl are cu el doar pe Basken. Acesta este foarte puternic şi devotat.

Ea tăcu, îşi goli paharul şi îşi aprinse o ţigară. Malko reflectă la cele auzite. Milena avea cu siguranţă dreptate. În acest caz, cei care o supravegheau ştiau deja şi de existenţa lui. Fusese văzut şi pe insulă. Aşadar nu era cazul să se mai ascundă, cel puţin pentru moment. Acum trebuia să plece cât mai repede şi trebuia să o convingă pe Milena că numai o spargere de filaj i-ar debarasa de adversarii lor. Desigur că între timp aceştia ar putea să încerce să le aplice acelaşi

tratament ca lui Henry Garwood. Dar el era prevenit, iar prezența sa i-ar putea împinge să facă vreo greșeală. Vechea poveste cu capra... După ce analiză bine situația, el îi spuse Milenei:

— Ce-ar fi să mergem undeva să mâncăm? Mor de foame. Probabil că adversarii noștri m-au reperat deja. Nu are sens să ne mai ascundem.

— Cum doriți, spuse Milena.

În vreme ce ea se îmbrăca, Malko își încărcă arma cu un glonț pe țeavă. Apoi coborâră. Afară începuse să plouă cu găleata. Milena se uită pe strada pustie, ca și cum îi era frică să iasă.

— Ați observat ceva? o întrebă el.

— De când Aram este aici, am văzut adesea o motocicletă mare, cu doi inși îmbrăcați în costume din piele. În Iugoslavia nu prea se văd motociclete de acest tip...

Ea se decise și amândoi se îndreptară fugind spre Mercedesul închiriat de Malko. Cu pălăria ei neagră, Milena semăna cu o țigancă.

* * *

Localul *Zlatna Lada* era vesel ca un bufet de gară și, cu plasele de pescuit atârnate de tavan, semăna cu decorul unui film de categoria a doua. Cu toate acestea, după spusele Milenei, în Belgrad, era considerat un restaurant *nec plus ultra* [1]. O chelneriță dolofană, îmbrăcată ca o paznică din Gulag, le aduse câte o porție cu pește de Dunăre, mai mult sau mai puțin proaspăt, însoțit de o sticlă cu vin alb, înșelător de ușor. Câteva perechi, destul de bine îmbrăcate, ocupau separeurile vecine. Malko o privi pe Milena. Trăsăturile ei erau acum ceva mai puțin tensionate. Ea spuse:

— Sunt fericită că ați venit. Ceilalți, americanii, par a nu fi înțeles prea bine situația. Dumneavoastră îmi păreți diferit.

— Ce nu au înțeles americanii?

Ea bău un pic de vin alb.

— Aici, totul este dificil, complex și încurcat, făcu ea. Simt că am o responsabilitate enormă. Am fost naivă să cred că Aram va fi în siguranță la Belgrad. Și apoi...

---

1. Ceva ce nu poate fi depășit (lb. lat.)

— Ce? insistă Malko.

— Doream atât de mult să-l reîntâlnesc. Nu îl mai văzusem de la accidentul petrecut în 1981.

Ea servi o bucată de peşte prăjit.

— Nu uitaţi că este orb. La discreţia celor din jur.

— Aveţi de gând să-l întovărăşiţi când va părăsi Belgradul?

— Numai până la graniţă.

— Şi pe urmă?

Ea făcu un gest de neputinţă.

— Încă nu ştiu. Poate...

Malko se gândea deja la întoarcerea sa acasă. Ardea de nerăbdare să plece cât mai repede din Belgrad.

— Cred că pregătirile pentru plecare nu ne vor lua prea mult timp. Vom pleca pe ruta Ljubljana – Maribor.

Milena clătină din cap cu un zâmbet crispat.

— Nu aţi înţeles bine. Aram nu poate să iasă din ascunzătoare atât timp cât nu este sigur şi liniştit. Doar nu a venit de la o depărtare atât de mare numai ca să se lase ucis. Şi încă nu a aflat de cele întâmplate astă-seară.

— Dar el se va afla sub protecţia noastră...; nu se putu abţine Malko.

— Se afla deja sub protecţia americanilor, când Davudian a fost asasinat, remarcă Milena cu un glas dulce. Oamenii aflaţi în solda lui Hagopian au venit aici ca să-l ucidă şi nu se vor lăsa până nu o vor face.

Malko puse un teanc de dinari peste nota de plată.

— Dumneavoastră nu aţi neglijat acest risc atunci când l-aţi adus aici?

Privirea întunecată a femeii se umplu de tristeţe.

— Oarecum... Am sperat că nu vor avea timp să reacţioneze. Dar m-am înşelat.

Deodată, ea îşi puse mâna peste mâna lui, strângând-o cu disperarea unei înecate.

— Trebuie să-l scoateţi de aici, vă rog! Nu-mi voi ierta niciodată dacă i se întâmplă ceva...

— Îl mai iubiţi încă?

Ea îşi coborî privirea.

— Nu ştiu. Nu, cred că nu, dar face parte din viaţa mea. Împreună am trăit clipe unice. Luni de zile am trăit doar pentru

el, în preajma lui, acceptând toate riscurile. Atunci aș fi putut să mor. Este un bărbat extraordinar.

— De ce a devenit terorist?

— Din cauza mamei sale. Din copilărie i-a împuiat capul cu povești despre exodul familiei lor, despre masacre și micuții armeni țintuiți de arbori de baionetele turcilor, despre pruncii striviți în picioare, bărbații castrați, măcelăriți și cu ochii scoși. Tatăl său a fost spânzurat pentru că a furat o bucată de pâine.

— Dar după aceea? De ce s-a despărțit de prietenii lui?

Ea oftă.

— A aflat că sunt folosiți de palestinieni. Iar în spatele acestora, se aflau rușii. Atunci a vrut să se retragă. Dar știa prea multe, deci trebuia ucis. De trei ani îl tot vânează. Dacă nu ar fi făcut parte dintr-o mare familie și n-ar fi fost protejat de Tachnaks[1], ar fi reușit până acum să-l elimine. Acum este ca un animal hăituit.

— De ce a plecat din Beirut?

— Nu mai putea rămâne acolo. Ar fi pus în pericol viața celor care îl găzduiau. O familie întreagă. Hagopian le dăduse un ultimatum. El nu are nimic sfânt. Aram este un om de onoare și nu a vrut ca ei să-și asume un risc atât de mare.

Malko dorea să-i mai pună și alte întrebări, când ea se ridică de la masă cu un zâmbet de scuză.

— Vă rog să mă iertați, dar nu mai pot să rămân. Mă conduceți?

Afară continua să plouă. Malko conduse mașina cu viteză redusă până în strada Strahinjica. Milena privea îngrijorată în toate părțile.

— Îmi este teamă că va apărea motocicleta aceea.

Însă misterioșii motocicliști nu își făcură apariția. El opri mașina în fața imobilului cu numărul 33.

— Cum vom proceda în continuare? o întrebă el.

Ea se uită la el, fixându-l cu o privire hipnotică, pe care alcoolul o făcea strălucitoare. Avea maxilarele încleștate.

— Nu există decât o singură soluție. Vreau să-i eliminați pe ucigașii sosiți aici ca să-l distrugă. Oamenii lui Hagopian.

---

1. Organizație politică armeană, foarte puternică (n.a.)

Malko nu era surprins decât pe jumătate. Numai că CIA îl trimisese la Belgrad doar ca să-l caute pe Aram Erivanian, nu ca să se arunce într-o vendetă dintre teroriştii armeni. Chiar dacă ar fi fost de acord cu ea, nu putea trece la fapte fără a avea aprobarea celor de la Langley.

— Mi se pare imposibil ceea ce îmi cereţi. Trebuie doar să acţionăm mai repede decât ei.

Expresia de pe faţa Milenei deveni şi mai dură.

— Atunci, puteţi să vă întoarceţi în Austria. Aram se va descurca singur. Fără dumneavoastră şi fără americani.

Capitolul VI

Cei doi se înfruntară cu privirea timp de câteva momente, într-o liniște de moarte. Apoi trăsăturile Milenei se descompuseră, iar gura ei trădă plânsul.

— Vă rog să mă scuzați. Dar nu mai știu ce e de făcut. Au lovit deja de două ori. Nu vreau să mai lovească și a treia oară.

— Până la urmă îl vor găsi, obiectă Malko. Nu poate rămâne în Belgrad la nesfârșit.

— Știu asta, șopti ea. Trebuie să găsim o soluție.

Ea închise ochii, lăsând să curgă lacrimile pe față. Era și mai frumoasă acum, vulnerabilă și fragilă.

— Veniți, îi spuse ea. Nu vreau să rămân singură în noaptea asta.

Malko se întoarse cu plăcere în micul apartament plin până la refuz cu bibelouri.

Pereții erau împodobiți cu multe portrete ale Milenei, în care artista îi stilizase figura, reprezentând-o sub chipul unei sfinte cu capul aplecat într-o parte, emanând ascetism și senzualitate în același timp.

Nu lipseau cărțile. Peste tot se puteau vedea cărți. Ce viață ciudată avea această femeie atât de frumoasă. Totul era acoperit cu praf și se vedea că trăiește ca o boemă, fără să-i pese de aparențe.

Ea începu să se dezbrace și, încetul cu încetul, se calmă. Malko se gândi la bărbatul orb care era ascuns undeva în oraș, fiind atent la toate zgomotele nopții.

Milena se scuză cu un zâmbet, apoi luă sticla cu șliboviță și umplu paharele.

— Sunt dezolată, dar simt că nu mai rezist. Viața este nespus de grea aici, la Belgrad.

Malko profită de această remarcă pentru a contribui la slăbirea tensiunii.

— De ce nu încercați să plecați de aici? o întrebă.

— Nu pot să mă obișnuiesc cu viața în străinătate, zise ea. Eu sunt sârboaică până în vârful unghiilor. În Belgrad sunt toți prietenii mei, amintirile și rădăcinile mele. Când am plecat de lângă Aram, am venit să mă refugiez aici, și de atunci nu am mai plecat. Dar acum sunt izolată și sunt bolnavă de singurătate.

Cu un gest mecanic, ea își goli paharul și îl umplu imediat. Părea că șliboviță era pentru ea un drog așa cum este cafeaua pentru alții.

Ea se întoarse spre el brusc și îl întrebă cu o voce neliniștită:

— Mă găsiți frumoasă?

Întrebarea era cu totul neașteptată. Malko rămase mut de uimire. Milena era cu adevărat frumoasă, senzuală chiar, cu pometii ei proeminenți, ochii migdalați și gura superbă.

— Da, răspunse el. Foarte frumoasă.

Milena râse puțin forțat.

— Știți că nu am mai făcut dragoste de patru ani? Nu am avut nici o legătură și nici măcar o aventură.

Vorbea ca pentru sine. Malko nu știa unde vrea să ajungă. I se oferea sau voia doar să-și gonească starea de angoasă ce o cuprinsese în acest moment? Brusc, ea își întinse piciorul stâng, ridicând totodată fusta lungă până sus pe coapse. Avea ciorapi lungi, negri.

— Cum în permanență port cizme și fuste lungi, lumea crede că am picioare urâte, zise ea. Dar nu este adevărat. Vedeți doar... am luat lecții de dans.

Ea își lăsă fusta în jos și suspină:

— Trebuie să mă considerați nebună.

Malko era impresionat de exhibiționismul ei naiv și neașteptat. Milena nu avea nevoie să își arate picioarele ca să-i atragă pe bărbați. Figura ei era suficientă.

— Nu, spuse el, iar picioarele dumneavoastră sunt superbe.

Rămaseră tăcuți câteva clipe. Apoi el se scutură. Își dădea seama că nu făcuse nici un pas înainte.

— Știți ceva în legătură cu ucigașii aceia?

Milena făcu un efort ca să revină cu picioarele pe pământ, apoi mărturisi:

— Nu.

— Știți cumva unde se află ei în Belgrad?

— Nu.

— Cum ați vrea să-i neutralizăm, în cazul acesta?

Ea clătină din cap cu un aer absent.

— Nu știu. Va trebui să găsiți dumneavoastră o modalitate. Acum, aș vrea să dorm.

Ei se ridicară și rămaseră în picioare, față în față, câteva secunde. Apoi, cu un gest brusc, Milena i se aruncă în brațe, lipindu-se de el.

Era primul lor contact fizic.

Ea ridică fața spre el și își lipi gura de gura lui, fără să-și desfacă buzele.

Era un sărut cast și totodată violent.

— Înainte de a pleca, veniți să vă arăt ceva.

Ea îl apucă de mână, trăgându-l către colțul cel mai îndepărtat al camerei. Acolo, sub covor, se afla un teanc de fotografii foarte mari. Malko rămase stupefiat. În toate era Milena, îmbrăcată în tot feluri de corsete, neglijeuri și ciorapi, care de care mai excitante și mai sofisticate. Ea îl privi tulburată.

— Acesta este micul meu secret, îi spuse ea. În fiecare vineri, mă duc la cumpărături. După aceea, împreună cu o prietenă, ne fotografiem.

— Sunteți cumva...

— Nu, nu, făcu ea. Niciodată nu m-au atras femeile. Dar înainte eram extrem de cochetă.

— Înainte, când?

— Pe vremea când trăiam cu Aram.

Milena se întoarse la masă și, cu un gest aproape mașinal, își mai turnă o porție de șliboviță. Malko înțelese că nu va mai scoate nimic de la ea în seara asta.

— Trebuie să plec, zise el. Vom continua discuția mâine.

Milena îl conduse până la ușă fără să manifeste nici enervare și nici ușurare. Era absolut absentă.

Părea că deține un secret. Era vizibil că legăturile dintre ea și fostul terorist armean erau complexe. Brusc, Malko se întrebă dacă nu cumva CIA analizase în mod cam simplist problema Erivanian... În orice caz, Milena Bratic era cheia. Fără cooperarea ei, totul eșua.

Ea îi spuse deodată:

— Vă rog să-mi înapoiați pistolul.

Mielușeaua se transforma în leoaică. Malko nu avea nici un motiv ca să o refuze. Scoase pistolul Makarov din buzunar și i-l dădu.

— Mulțumesc, spuse aceasta. Cu el, voi fi mai liniștită.

— Ar trebui să ne întâlnim și mâine, zise el.

Era furios și neliniștit. Era clar că plecarea sa, pe care o sperase cât mai rapidă, se amâna cu cel puțin o zi, deoarece nu putea să intre în contact cu CIA decât a doua zi. Și asta, numai dacă întâlnirea fusese fixată...De acum înainte, se putea întâmpla orice. Era necesar să facă o nouă evaluare a întregii situații.

— Sigur că da, aprobă ea, făcând un efort vizibil ca să-și stăpânească tremurul vocii. Iată numărul meu de telefon: 8765487.

Se aflau acum pe palier. Din nou, ea îl sărută. De astă dată, ceva mai lung. Apoi se separă de el cu un surâs.

— La noi, un asemenea sărut pecetluiește un legământ. Și se zice că acesta va dura... Oare așa să fie?

— Sper că da, răspunse Malko fără să înțeleagă la ce face ea aluzie.

Ieși afară mai mult decât perplex. Această latură ușor isterică, provocatoare și ambiguă putea să fie doar o mască ce ascundea ceva. Oare Milena făcea un dublu joc? Încerca să îl rețină pe Aram la Belgrad pentru un motiv necunoscut sau îi era în mod sincer teamă pentru el?

Spera ca întâlnirea cu șeful Centralei CIA din Belgrad, Andrew Witkin, va aduce mai multă lumină asupra cazului.

El se îndreptă către centru și pătrunse în Terazije, inima orașului, în fața mozaicurilor înverzite ale hotelului *Moskva*. În timp ce ocolea mica piațetă din fața hotelului ca să coboare spre port, pe esplanada de lângă fântână, văzu o motocicletă uriașă.

Intrigat de spusele Milenei, el se opri ca să o examineze mai bine. Era o Yamaha neagră, aparent nouă, înmatriculată la Atena. Unde se afla oare proprietarul ei? Hotelul *Moskva* avea trei baruri. Unul avea intrarea pe strada Balkanska, iar celelalte două dădeau în Terazije. El intră în primul. Era un bar cu pian, aproape gol. Nici unul dintre clienţi nu părea apt să conducă o motocicletă mare.

În schimb, salonul pentru ceai era ticsit. Mai ales cu tineri, mulţi dintre ei fiind străini. Erau acolo şi câţiva negri... Malko îşi continuă cercetarea. Barul principal avea peste treizeci de metri lungime, dar nu era nici un scaun liber. O hărmălaie infernală acoperea sunetele slabe ale unei orchestre modeste. Malko îi examină pe clienţi. Erau cel puţin douăzeci de potenţiali motociclişti, majoritatea arabi... El ezită. Dacă aştepta în maşină, risca să se facă observat şi apoi, din cauza sensului unic, exista pericolul să piardă urma motocicletei. Aşa că se aşeză într-un colţ la barul cel mare şi comandă un Contrex ca să spele şlivoviţa. Prin fereastră, supraveghea piaţeta unde staţiona motocicleta.

* * *

Cu cât Belgradul părea mai pustiu, cu atât iugoslavii se îngrămădeau în cafenele. Obosit din cauza căldurii, a zgomotului şi a fumului de ţigară, Malko reuşea cu greu să-şi menţină trează atenţia.

Brusc, el văzu prin fereastră cum două siluete se apropie de motocicletă. Din cauza unui grup ce umplea holul de la intrare, nu îi văzuse ieşind. Lăsă în fugă pe masă două sute de dinari şi se repezi afară. Abia îşi stăpâni o înjurătură. Cei doi îşi puseseră deja pe cap caschetele compacte!

Era imposibil să-i mai identifice. Peste câteva secunde aveau să demareze. Malko sări în Mercedes. Motocicleta se îndreptă spre Marsala Tita, un fel de „Champs-Elysées" al Belgradului, trecând peste două stopuri. Malko reuşi să o ajungă din urmă în piaţa Dimitrija Tucovicia, în faţa hotelului *Slavija*. Ei făcură ocolul acestuia şi intrară pe bulevardul Jna, îndreptându-se spre sud, traversând un cartier rezidenţial.

Motocicleta acceleră brusc, reușind să ia un avans considerabil. Bulevardul Jna era aproape pustiu. Trei sute de metri mai departe, în timp ce Mercedesul aștepta la un stop, motocicleta dispăru. Era imposibil de aflat dacă motocicliștii observaseră că erau urmăriți, sau dacă au profitat doar de puterea motorului lor.

Lui Malko îi rămânea doar numărul de înmatriculare. Poate CIA va reuși să le dea de urmă cumva. Se îndreptă către podul de pe râul Sava. *Intercontinentalul* semăna cu o imensă navă eșuată la malul Dunării.

Malko se culcă. Spera ca planul de rezervă întocmit la Liezen să funcționeze și să-l poată întâlni a doua zi pe șeful Centralei CIA. Adormi cu greu, obsedat de chipul misterioasei Milena Bratic.

* * *

Un vânt puternic alungase norii de ploaie. Recepționera de la *Intercontinental* îi întinse lui Malko un plic. Acesta conținea un mesaj foarte scurt. Era o invitație de Sfântul Nicolae la un anume Milich Prodovnov, la ora șase... Dispozitivul de rezervă funcționa... El luă un ziar în limba sârbă și parcurse titlurile. Nu văzu nimic în legătură cu asasinarea lui Garwood. Ori ziarul fusese încheiat prea devreme, ori cadavrul nu fusese încă găsit. Sau poate că poliția ceruse să se păstreze secretul...

Elko Krisantem întrebă:

— Ce vom face acum?

Malko ezita să o vadă pe Milena mai înainte de a se întâlni cu șeful centralei. Pe de altă parte, ar fi câștigat ceva timp dacă ar fi reușit să o convingă să-l ducă la Erivanian. În plus, mai erau și misterioșii asasini, care aveau deja la activul lor trei crime. Iar el nu avea încă nici o pistă.

— Mergeți cu mine. Vă las la pândă în hotelul *Moskva*. În caz că cei doi motocicliști își fac apariția. Să nu faceți vreo imprudență. Nu am chef să fiți cel de al patrulea mort în afacerea asta.

Turcul zâmbi. Moartea era pentru el o veche cunoștință. În fundul buzunarului, degetele sale mângâiau lațul.

Cei doi se urcară în Mercedes și se îndreptară spre Belgrad. Malko îl lăsă pe Elko în față la *Moskva*. Era furios că pierde atâta timp. El se ciocni de Milena, care tocmai ieșea pe ușă cu pălăria pe cap.

— Nu m-ați sunat, îi spuse ea. Tocmai mă duceam să-mi recuperez mașina.

— Vă duc eu acolo, se oferi el.

Femeia se urcă în Mercedes, alături. Părea mai senină decât în ajun.

— Aveți noutăți de la Erivanian?

— Nu. Încă nu l-am sunat. Luați-o la dreapta, pe Cara Dusana...

— Milena, spuse Malko. Stăm pe o bombă. El trebuie să plece imediat din Belgrad.

Tânăra femeie aprobă din cap.

— Absolut. Dar vreau să plece viu. Sunt sigură că suntem urmăriți și nu pot să mă comport ca și cum ucigașii nu ar exista. Am făcut-o deja și știți cu ce preț. Acum presupun că vă veți întâlni cu oamenii dumneavoastră.

— Da.

— Atunci, spuneți-le. Aveți resurse deosebite.

Malko nu mai avu timp să-i răspundă. Milena întinsese mâna către un gard înalt din fier, păzit de un milițian.

— Am ajuns. După ce-mi iau mașina, mă întorc acasă.

Vocea ei era uscată. Nu mai era ființa molatică ce îl îmbrățișase și îi arătase picioarele. Se gândi că o prefera duhnind a șliboviță...

Malko era nerăbdător să se întâlnească cu Andrew Witkin. Cum nu putea să întoarcă pe loc, trebui să se îndrepte iar către *Intercontinental*. Era pe punctul de a părăsi Penezica Krcuna, când o sirenă îl făcu să tresară. O mașină a Miliției, echipată cu un girofar albastru, îl depăși. Prin geamul deschis, un milițian agita un disc roșu care semnaliza că trebuie să oprească.

Capitolul VII

Malko se stăpâni cu greu să nu vomite. De ce te temi de aia nu scapi! Când eşti şef de misiune CIA de mai bine de cincisprezece ani, nu ai ce căuta într-o ţară comunistă... El privi drumul din faţa lui. Cu Mercedesul 190 închiriat de la Budget, se putea distanţa cu uşurinţă de Volkswagenul Diesel al Miliţiei. Dar după aceea?

Unul dintre milițieni coborî din maşină, cu şapca dată pe ceafă şi, cu radioemiţătorul atârnat pe piept, se îndreptă către el.

Malko se gândi la revolverul extraplat, aflat în buzunarul hainei sale de blană şi se forţă să arboreze un zâmbet inocent.

Miliţianul i se adresă în sârbeşte. Din fericire, Malko ştia rusa. Când îşi dădu seama că i se reproşează lipsa centurii de siguranţă, fu cât pe-aci să-l ia în braţe... Răspunzând în germană, se încurcă într-o grămadă de scuze, arătând toate actele maşinii şi documentele de identitate. Când reprezentantul legii înţelese că este dispus să plătească pe loc amenda de două sute de dinari, atmosfera se destinse.

Zece minute mai târziu, încins cu centura ca un astronaut, Malko plecă, sub privirea binevoitoare a Miliţiei, încântată să găsească un turist atât de ascultător... În ciuda greutăţii neglijabile, revolverul extraplat din fundul buzunarului său, părea să cântărească o tonă...

* * *

Malko nu mai trebui să coboare din maşină. Turcul îl aştepta în faţa vitrinei uneia din numeroasele florării ce existau

în Belgrad, chiar în faţa hotelului *Moskva*. El sări în Mercedes, într-o stare de mare agitaţie.

— Cred că am descoperit ceva! spuse el.

— Aţi văzut motocicleta?

— Nu, dar m-am întâlnit cu un turc care e muncitor emigrant. Ei vin aici pentru că se pot întâlni cu oameni din Orientul Mijlociu. Mi-a spus că a văzut nişte armeni... care pe aici sunt păsări rare. Tipii vorbeau şi armeana şi araba. Probabil că locuiesc la Beirut.

Malko frână ca să nu intre într-un tramvai.

— Erau cu motocicleta?

— Nu, răspunse Elko. Erau într-o Zaztava veche. Dar interesant e că aveau întâlnire cu un alt tip, un diplomat. Ei l-au însoţit până la maşina lui. Avea o placă de înmatriculare CD 10.

Prea era frumos ca să fie adevărat...

— Şi de ce s-ar fi interesat tovarăşul tău de armenii aceia?

— Pentru că este turc, răspunse plin de mândrie Elko Krisantem. Acum trei ani, nişte armeni l-au asasinat pe ambasadorul nostru de aici. Iar tipii ăştia aveau figuri suspecte.

Malko vru să-i spună că, pentru un turc, toţi armenii sunt suspecţi, dar se abţinu.

— V-a spus cum arătau?

— Da. Unul este foarte tânăr, voinic, cu părul tuns scurt şi cu ochii înfundaţi în cap. Celălalt, mai în vârstă, este slab, aproape chel şi are o mustaţă mică.

Datele furnizate de Elko puteau fi extrem de interesante, dar pentru moment nu serveau la mare lucru. Doar dacă ar fi scotocit fiecare colţişor al Belgradului...

Câteva indicii materiale existau însă. Numărul motocicletei, descrierea armenilor, povestea cu diplomatul. Spera ca Andrew Witkin să poată face ceva cu toate aceste informaţii.

Mai avea de aşteptat o jumătate de zi.

* * *

Millich Prodovnov locuia pe strada Hilendarska, într-o casă veche şi înnegrită de vreme. Când ajunse la etajul al doilea,

Malko auzi zgomot de conversație. Petrecerea era în toi. Era un apartament duplex. Partea de jos servea ca vestiar, iar în cele două camere de sus, se aflau o grămadă de oaspeți gălăgioși, bărbați și femei, cu paharele în mână. Malko fu întâmpinat de o blondă care i se adresă mai întâi în sârbește, iar apoi în engleză, și care îl conduse la bufet.

— Îl serbăm pe Sfântul Nicolae, făcu ea. Serviți niște *zito.*

Zito se dovedi a fi o pastă de migdale deosebit de indigestă, făcută pe bază de zaharină și cacao sintetică. Gazda îi întinse un păhărel plin cu un alcool alb, care ar fi putut servi de carburant pentru racheta Ariane...

În jurul său, oaspeții se îndopau cu tot felul de gustări, pălăvrăgind în sârbește. Malko tocmai încerca să-și revină după rachiul ce-i ardea gâtlejul, când se apropie de el un bărbat aproape chel, cu ochi albaștri și cu paharul ridicat.

—*Happy Santa Claus,* îi ură acesta.

— *Same to you,* răspunse politicos Malko.

— Sunt Andrew Witkin, spuse interlocutorul său. Dumneavoastră sunteți Malko Linge?

— Exact...

Americanul zâmbi.

— V-am recunoscut după culoarea ochilor.

Cum lumea se îndepărtase de ei, zâmbetul i se stinse imediat și spuse cu voce scăzută:

— *My God !* Ce fericit sunt să vă văd. Mă temeam că vi s-a întâmplat ceva... Bietul Henry. Este îngrozitor. Ce părere aveți despre asta?

— Nu știu mai mult decât dumneavoastră. Când l-am găsit, era deja mort.

El îi povesti atunci despre cele întâmplate cu Milena și apoi întrebă:

— Cum ați aflat despre moartea lui?

— M-a anunțat poliția iugoslavă. O patrulă de rutină l-a descoperit în dimineața asta. *Shit !* exclamă Andrew Witkin. Toată povestea asta pute. L-am văzut pe Henry Garwood cu o oră înainte de întâlnirea pe care o avea și mi s-a părut extrem de liniștit. Iar Milena Bratic...

— M-am gândit la asta. Cred că nu are nici o legătură cu asasinatul.

În jurul lor oaspeții vorbeau tare, felicitându-se, fără să-i bage în seamă.

O femeie grasă se ciocni de ei și se scuză cu un surâs ce punea în valoare rujul scump. Malko îi vorbi americanului despre pretențiile Milenei.

Când termină, acesta izbucni:

— Dar este cu adevărat nebună, doar nu ne putem aventura într-un conflict cu armenii!

Malko refuză un platou cu prăjituri și întrebă:

— Cine este această Milena?

Americanul schiță un zâmbet caustic.

— Întrebarea este bună. Noi am început să ne interesăm de ea încă de pe vremea când trăia cu Aram Erivanian. Era împreună cu el când s-a întâmplat „accidentul". Apoi, ani de zile, am urmărit articolele scrise de ea pentru presa străină. Toate aveau un puternic conținut antisovietic. Asta a făcut-o să-și piardă postul de ziaristă. După aceea a trăit din mici expediente. Am folosit-o și noi pentru analize politice. Tipa este strălucitoare.

— Ce părere aveți despre povestea ei în legătură cu ucigașii cu motocicletă?

— De la asasinarea lui Greg Morris, n-am auzit vorbindu-se de motocicletă. Însă asta nu semnifică nimic.

— Ce putem face? întrebă Malko. Nu am chef să stau o veșnicie în Belgrad.

Andrew Witkin își aprinse nervos o țigară.

— Avem nevoie de Aram Erivanian... Este singura noastră șansă ca să punem mâna pe Abu Nidal.

— Cum putem elimina acest comando?

— Aflând cine sunt, spuse americanul. Eu pot face presiuni asupra iugoslavilor ca să se descotorosească de ei. Au mare nevoie de dolari; în acest moment, economia lor e cu un picior în groapă.

— Am două informații care ar putea fi utile, spuse Malko.

El îi dădu numărul motocicletei și îl puse la curent cu întâlnirea lui Krisantem. Andrew Witkin tresări:

— Sunteți sigur de numărul mașinii diplomatice?

Un bărbat solid, purtând ochelari cu lentile groase ca de telescop, îi întrerupse câteva momente, vrând să-i spună ceva lui Witkin. Mulți invitați plecaseră, dar cei rămași se încăpățânau să nu mai lase nici un strop de alcool și să curețe complet platourile. În cele din urmă, americanul reuși să scape de intrus.

— De ce? Numărul acesta vă spune ceva?

— Da. Numărul 10 este indicativul Iranului. Or, consilierul politic al Ambasadei iraniene, Iradj Khosrodar, a fost deja implicat în mod oficial într-o operațiune de comando a unei grupări armenești, în Belgrad...

— Nu mai spuneți!

— Da. Asta s-a întâmplat acum trei ani. Ucigașii lui Hagop Hagopian au împușcat un diplomat turc în centrul Belgradului. Ancheta făcută de SDB a dovedit că Iradj Khosrodar le-a adus arme de la Budapesta în mașina sa diplomatică. Dar ca să nu intre în conflict cu Iranul, iugoslavii au preferat să mușamalizeze lucrurile și să clasese afacerea...

— Aveți coordonatele lui?

— Desigur. Poate că prin el, vom putea să-i descoperim pe asasinii lui Garwood.

— Încercarea moarte n-are, spuse Malko. Oricum, nu dispunem de prea multe piste. Totul este ca armenii să nu-l găsească pe Erivanian înaintea noastră... Aș vrea să mai știu dacă mă autorizați să fac anumite presiuni asupra Milenei Bratic.

— În ce fel?

— Vreau să o amenințăcă nu ne mai ocupăm de cazul lor dacă nu ne dă mână liberă.

— OK, atenție însă: n-aș vrea ca toată afacerea asta să se termine cu un eșec total, spuse americanul.

O femeie grasă se băgă în sufletul lui, iar Malko se retrase. Andrew Witkin reuși să scape de ea și îl recuperă pe Malko.

— Notați-vă câteva date despre Khosrodar, zise el. Locuiește pe strada Milana Rakisa, paralelă cu Bulevardul Revoluției, la numărul 145, într-un imobil foarte modern. Încercați mâine dimineață. Feriți-vă însă de acte violente.

Iugoslavilor nu le place dezordinea. Armenii care l-au asasinat pe diplomatul turc au fost condamnați la douăzeci de ani închisoare...

Suna încurajator, nu glumă.

O pereche se îndreptă spre ei. Bărbatul avea părul tuns perie și o față colțuroasă și veselă. Fata înaltă care îl însoțea era absolut încântătoare. Chipul, de o senzualitate puțin vulgară, era înconjurat de o cunună de păr roșu și des. Purta un pulover din lână groasă care se mula pe niște sâni ascuțiți, iar colanții de dansatoare îi puneau în valoare picioarele lungi de manechin și crupa obraznică. Aerul ei forțat disprețuitor o făcea și mai provocatoare.

— *Happy Santa Claus,* Andrew! îi ură bărbatul americanului.

— Bogdan Nicolic, vi-l prezint pe Malko Linge, un prieten austriac, spuse acesta.

— Încântat de cunoștință, făcu iugoslavul. Și dumneavoastră sunteți tot diplomat?

— Nu, nu, zise Malko. Sunt doar mosier în Austria.

— Bogdan este ziarist la Agenția Reuter, explică Andrew Witkin. Un ziarist foarte bun...

Iugoslavul râse bucuros și continuă:

— Andrei, o cunoști deja pe Natașa. Lucrează acum în birou cu mine.

Având în vedere lungimea unghiilor ei, era clar că tipa nu se spetea muncind. Bogdan îl luă pe Malko de braț cu un gest familiar.

— Așadar, ați venit să vizitați vechea dumneavoastră colonie? îl întrebă el râzând.

Frumoasa Natașa intră și ea în vorbă:

— O, îmi place Austria la nebunie. Locuiți în Viena?

— Nu chiar, dar merg acolo foarte des.

Bogdan își luă amica de braț și spuse:

— Noi mergem să căutăm ceva de băut. Pe curând.

Natașa își făcea loc prin mulțime, ondulându-și șoldurile într-un mod peste măsură de provocator. După complicata Milena, oferea o priveliște reconfortantă...

— Cine este acest Bogdan? îl întrebă Malko pe Andrew Witkin.

— Este unul dintre agenţii mei. Un *stringer*, îi explică şeful centralei. Este expert în problemele terorismului şi în relaţiile cu iugoslavii. Prin intermediul lui am aflat de iranian. Aţi văzut-o pe fata care îl însoţeşte? Bună bucăţică, nu? Bogdan cunoaşte o grămadă de tipe care ar face orice numai să pună mâna pe un bilet de avion.

— Când credeţi că veţi putea localiza motocicleta? îl întrebă Malko.

— Trec acum pe la birou ca să trimit un telex la Centrala din Atena, răspunse americanul. Poate obţin răspunsul până mâine după-masă. Acum va trebui să ne despărţim, mai am ceva treabă pe aici. Iată ce loc vă propun pentru următoarele noastre contacte: catedrala ortodoxă din strada 7-Jula, zilnic, la prânz. Acolo circulă mulţi turişti şi veţi putea trece neobservat.

— Trebuie să luăm chiar atât de multe măsuri de precauţie?

— Da, este inutil să-i irităm pe iugoslavi. Chiar dacă aceştia ştiu la ce se pot aştepta. Ne vom întâlni mâine sau poimâine.

El luă de pe un platou un pahar cu J & B şi se pierdu în mulţime.

Malko îşi aşeză paharul gol pe o măsuţă şi coborî la etajul inferior, ameţit de căldură şi de zgomot.

Tocmai îşi lua haina de blană, când o văzu pe Natasa care era aşezată pe un scaun în faţa vestiarului.

Iugoslava se ridică imediat cu un surâs care ar fi făcut şi pe un papă să abjure.

— Malko! O, ce bucuroasă sunt! Aveţi maşină?

— Da, ce s-a întâmplat?

— Bogdan a fost obligat să se întoarcă la birou, îi explică ea. Am vrut să mai rămân un pic, dar nimeni nu merge acum în aceeaşi direcţie cu mine. Aţi putea să mă duceţi dumneavoastră?

— Desigur, spuse Malko. Unde locuiţi?

— O, nu prea departe, pe Bulevardul Revoluţiei.

Zâmbetul ei era de o inocenţă absolută, dar Malko îşi spuse că tipa urmăreşte ceva...

— Bine, atunci să mergem, spuse el.

Când ajunseră în stradă, Natașa îl luă de braț și, la vederea Mercedesului strălucitor, scoase un strigăt de încântare, de parcă ar fi văzut un diamant:

— O, ce mașină frumoasă!

Ea se afundă în fotoliul confortabil, învăluindu-l pe Malko cu o privire umedă.

— Aș face înconjurul lumii într-o mașină ca asta! Ale noastre sunt vechi și urâte. Să facem o mică plimbare!

Trecură podul peste Sava, urmărind apoi cursul Dunării. Natașa nu obosea cu întrebările despre Viena. Ajunseră în cele din urmă în vechiul cartier austro-ungar Zemun, iar tânăra femeie spuse:

— Dacă vă este foame, există aici un restaurant foarte bun, *Karpa*.

— Nu vreau să iau cina singur, spuse Malko. Nu doriți să mâncăm împreună?

— Eu nu mânânc prea mult, se fandosi Natașa. Nu vreau să mă îngraș, dar aș putea să vă țin tovărășie.

— Sunteți superbă..., făcu Malko uitându-se la ea cu coada ochiului.

Puloverul din lână fină se mula pe sânii ei într-un mod aproape indecent.

— Întoarceți la dreapta, trebuie să mergem de-a lungul Dunării, spuse Natașa.

Blocurile enorme care se înșirau pe bulevardul Marsala Tita făceau o impresie sinistră. În curând, dalele din piatră fură înlocuite de asfalt. Se aflau acum în Zemun. Natașa îi arătă o firmă luminoasă, deasupra unei construcții în formă de cabană, aflate pe malul Dunării: *Karpa*.

— Acolo este, zise ea.

Niște imitații de lămpi cu petrol luminau un decor sobru, cu tablouri ce înfățișau scene de vânătoare. Erau puțini clienți. Natașa se așeză în fața lui Malko, adresându-i un zâmbet strălucitor și provocator.

— Sunt înnebunită după pește, îi spuse ea.

* * *

Natașa avea apetitul unei păsări. A unui vultur însă. Ea curățase din farfurie peștele supercondimentat și garnitura care îl însoțise, după ce dăduse gata trei porții de jambon afumat. Nu făcu mofturi nici la desertul făcut din zahăr pur. Noroc cu vinul Riesling, ușor, dar înșelător, care le făcea să alunece... Malko știa acum totul despre ea. Manechin și actriță de comedie, Natașa găsise un post la Agenția Reuter prin intermediul unui prieten. Visul ei era să fie actriță undeva, în Vest. Malko o asigură că avea toate șansele cu fizicul ei...

— Am poftă să dansez, zise ea brusc.

— Unde am putea să dansăm în Belgrad? o întrebă Malko.

— La *Metropole,* acolo este și cazinou.

— De ce nu...

Avea chef să mai uite pentru câteva ore de morți, de Erivanian și de Milena, în compania unei fete încântătoare. Traversară din nou podul și Bulevardul Revoluției. *Metropole* era de o eleganță îndoielnică. Intrarea în cazinou se afla pe partea dreaptă, puțin retrasă. În mica sală, echipată cu câteva mese de ruletă și black jack, în afară de un african care dădea târcoale crupierilor, nu era nici țipenie de om. Cei doi intrară în night-club. Vreo douăsprezece târfe se dădură jos de pe scaunele înalte la vederea lui Malko, dar făcură repede cale-întoarsă cum o văzură pe Natașa. O singură pereche se mai afla acolo: un arab, însoțit de o târfă.

— Să bem șampanie, făcu Natașa, care avea chef să schimbe gustul vinului Riesling.

Malko ceru o sticlă de Moët et Chandon cu un sigiliu cam îndoielnic, care se dovedi a fi o băutură destul de bună. Orchestra începu imediat să cânte o melodie țigănească. Natașa sări să danseze.

După zece minute, Malko nu se mai gândea decât la un singur lucru: să o dezbrace pe Natașa de puloverul de lână care îi ascundea trupul. Aceasta se ondula cu suplețea unui șarpe, mișcându-și sânii, șoldurile și bazinul și strecurându-și din când în când genunchiul între picioarele lui, atingându-l cu pubisul. Dansul ei era un adevărat preludiu...

Sticla de Moët et Chandon se golea văzând cu ochii. În local nu mai veniră însă și alți clienți.

— Trebuie să plec acasă, îl anunță deodată Natașa, după ce termină un dans îndrăcit.

— De ce?

— Pentru că am un logodnic gelos, spuse ea. Mă caută la telefon. Știe că m-am dus numai la cocteil.

Puțin decepționat, Malko nu putu decât să se încline în fața unui motiv atât de rezonabil. Visul lui în legătură cu Natașa se spulbera ca un miraj. Coborâră pe Bulevardul Revoluției. Înainte de a ajunge în fața Parlamentului, Natașa zise:

— Opriți acolo, locuiesc în față.

Malko opri mașina lângă trotuar. Aproape imediat, un autobuz răsări din spate, fiind aproape să-i zgârie aripa.

— Avansați puțin, aici nu este permisă staționarea, zise Natașa. Întoarceți pe alee.

Malko intră pe o alee ce ducea într-un parc pustiu.

— Mulțumesc, zise fata.

Natașa se aplecă spre el. Buzele lor se atinseră și ea nu opuse nici un fel de rezistență când Malko o sărută. Avea o gură dulce, iar limba ei părea să știe ce are de făcut. Fără să scoată o vorbă, ei continuau să se îmbrățișeze, oscilând de pe un scaun pe celălalt. Malko atinse cu mâna puloverul gros și simți sânul rotund și tare.

Natașa tresări, dar își continuă îmbrățișarea. Mâna lui coborî mai jos. Pantalonul colant făcut din jerse era un obstacol aproape de netrecut. Dar, prin tricotul des, Malko putu să-și dea seama să nu mai are nimic pe dedesubt. Începu să o maseze ușor, iar ea reacționă imediat, încordându-se sub mângâierile lui și sărutându-l cu înfocare.

— Opriți-vă! șopti Natașa cu o voce stinsă.

Cu toate acestea, degetele ei îl pipăiau și îi descopereau virilitatea. Genul acesta de mângâieri pe furate îi plăcea teribil Natașei. Malko se bucură când simți că îi desface fermoarul, eliberându-l. Ea începu să strângă cu putere sexul încordat, fără să se dezlipească de trupul lui.

Simțind că nu va mai rezista prea mult la acest tip de tratament și considerând că este nedemn să sucombe, Malko o

apucă frumos de ceafă și o desprinse de gura lui, obligând-o să se ocupe de treburi mai serioase. La început, ea opuse o oarecare rezistență, spunând cu vocea răgușită:

— Nu, nu, ne poate prinde Miliția...

Cu membrul zvâcnind, Malko trimise Miliția la toți dracii și continuă să-i apese capul în jos. Fata se supuse, iar el leșină aproape de plăcere când simți cum îl aspiră. Resemnată, dar neliniștită, ea se străduia să-l satisfacă, mișcându-se atât de puternic, încât se lovea cu capul de volan. Baletul formidabil executat de limba ei își făcu imediat efectul. Câteva secunde mai târziu, Malko explodă. Natașa avu eleganța de a nu-l lăsa imediat, apoi se redresă.

— Bine că nu ne-au văzut! șopti ea.

În parcul acela pustiu, era puțin probabil să-i vadă cineva... Malko o întrebă:

— Vii cu mine la *Intercontinental*?

— Nu. Trebuie să mă întorc acasă, spuse Natașa. Poți însă să mă suni mâine la birou. Numărul meu este în cartea de telefon.

Ea se aranjă puțin și coborî din mașină adresându-i un ultim surâs. Malko o urmări cu privirea. Pentru el, Natașa devenise un nou mister. Era doar o simplă iugoslavă, dornică să reușească în viață cu orice preț, era un cadou din partea lui Andrew Witkin sau servea interesele vreunui serviciu de securitate? În ciuda plăcerii pe care o simțise, își dădea seama că cea de a treia ipoteză era cea mai plauzibilă... În toată afacerea asta încâlcită, Natașa era un *joker* în plus.

Somnul nu se lipea de el. Coborând din nou în Bulevardul Revoluției, simți brusc nevoia să o revadă pe Milena Bratic. Ea îi spusese că niciodată nu se culcă înainte de ora două noaptea. Uneori vizitele surpriză aduc revelații interesante... Străbătu aproape tot Belgradul. Strada Strahinjica Bana era liniștită ca un cimitir. Găsi un loc liber în fața numărului 33 și vru să intre. Imposibil: ușa era încuiată cu cheia și nu exista sonerie exterioară.

Decepționat, el se urcă în mașină și încercă să se îndrepte spre strada 7-Jula. Deodată frână puternic. În colțul străzii, se

afla o cabină telefonică. Înăuntru era o femeie. Malko băgă mașina în marșarier și se opri în față. Era Milena Bratic.

Iugoslava observă Mercedesul și pe fața ei se văzu teama. Apoi îl recunoscu pe Malko și se liniști. Acesta nu coborî din mașină, așteptând ca ea să termine de vorbit.

Milena Bratic ieși în cele din urmă din cabină și se îndreptă spre el.

— Ce faceți aici?

— Vă căutam, răspunse Malko. Dar ușa casei dumneavoastră era încuiată.

— Ce doriți?

— Să vă văd.

Brusc, el își dădu seama că are un aer ciudat, că pare profund tulburată. Ochii ei imenși și negri priveau în gol.

— Urcați în mașină, îi spuse el.

Ea se urcă în mod mecanic și își aprinse imediat o țigară. Apoi se întoarse spre Malko.

— Am vești proaste, spuse ea deodată.

— Ce vreți să spuneți?

— Tocmai am vorbit cu Aram.

— La ora asta?

— Da, este al treilea telefon de azi.

— Și care este starea lui de spirit?

— Nu mai are încredere în dumneavoastră, spuse ea cu o voce spartă. Se simte încolțit ca un șobolan și este la capătul răbdării.Tocmai mi-a mărturisit că preferă să se sinucidă decât să riște să cadă în mâinile oamenilor lui Hagopian.

În fața atitudinii neîncrezătoare a lui Malko, ea adăugă:

— Îl cunosc prea bine. Nu ține prea mult la viață. Este capabil să o facă.

Capitolul VIII

Asta îi mai lipsea!

— Să se sinucidă? Sper că nu vorbeşte serios...

Milena îl privi cu gravitate.

— În primul rând, nu suportă ideea că este infirm. Când a părăsit Beirutul, el a sperat că își va găsi liniștea. În schimb, acum își dă seama că este înconjurat numai de pericole. Nu este de mirare că se gândește la sinucidere. M-a avertizat că, dacă în trei zile, situația nu se schimbă, va lua o grenadă și va sări în aer o dată cu ea.

Malko nu credea nici jumătate din aceste amenințări.

— Când veți stabili următorul contact cu el?

— Mâine dimineață. Îl voi suna de la o cabină.

— Spuneți-i că am descoperit o mică pistă ce ne duce la oamenii lui Hagopian. Să aibă răbdare.

— Este adevărat?

— Da.

El o puse la curent cu cele aflate de la Krisantem. Îi povesti și despre episodul cu motocicleta... Milena Bratic suspină:

— O, de-aţi putea reuși! Dacă Aram ar muri aici, aș purta această povară tot restul vieții mele.

— Voi face tot posibilul, îi promise Malko. Ar fi bine să-i ridicați moralul. Tot nu doriți să mă duceți la el?

— Nu, răspunse ea, de astă dată fără agresivitate în glas. Îmi este prea frică. Pe mâine.

El o privi cum pleacă, apoi se îndreptă către *Intercontinental*. Cum să-i îndepărteze pe cei care o

supravegheau neîncetat? Ar fi avut nevoie de prea mulți oameni și de timp. Două elemente de care nu dispunea. Își punea toată speranța în pista iraniană.

* * *

Pe cutiile de scrisori erau înscrise numele proprietarilor. După ce dăduse un timp ocolul blocului, Malko intră în holul prost întreținut al acestuia și începu să examineze fiecare cutie în parte. Majoritatea numelor se terminau în „ici", deci erau iugoslavi.

Elko Krisantem încerca să găsească mașina diplomatului iranian, care trebuia să se afle pe undeva prin împrejurimi, pentru că blocul nu dispunea de spațiu pentru garaje. Blocul murdar, de treizeci de etaje, se ridica în mijlocul unui cartier cu case mici și terenuri virane. Ai fi crezut că se află departe de centrul orașului cu toate că strada Rifata Burdzovica nu era decât la câțiva zeci de metri de Bulevardul Revoluției.

Malko observă o cutie în care se vedeau două plicuri ale căror margini ieșeau afară. Pe cutie era un cartonaș cu numele Iradj Khrosrodar.

Era numele bărbatului pe care îl căuta.

Malko scoase ușor cele două scrisori și văzu că fuseseră expediate din Teheran cu două săptămâni în urmă. Ștampila poștei arăta data zilei în curs. Iranianul nu ieșise încă din casă.

Malko puse la loc scrisorile și se urcă în Mercedes, unde Elko îl aștepta cu o față veselă.

— Am găsit mașina, îl anunță acesta victorios. A fost parcată un pic mai departe. Este un Audi cu placă de înmatriculare neagră. Are și un steguleț iranian lipit pe lunetă.

Numai diplomații aveau plăci negre cu numere albe.

— Să lăsăm mașina aici, spuse Malko. Dacă ne vede înăuntru, riscăm să intre la bănuieli.

Ei făcură un ocol destul de mare înainte de a se ascunde printre ruinele unei case părăsite, aflate în fața blocului. În continuu se vedeau oameni care intrau și ieșeau. Toți erau înfofoliți ca niște eschimoși. Așa se scursese aproape o oră. În cele din urmă, un bărbat scund, cu ochelari, îmbrăcat cu o haină din păr de cămilă și cu o căciulă din blană, se îndreptă

către Audi, fără să se grăbească. În mână avea o servietă-diplomat. Deschise portiera și intră în mașină. Ei îi dădură un mic avans, apoi se urcară în Mercedes.

Audi viră la stânga ceva mai departe, îndreptându-se spre Bulevardul Revoluției. După încă un viraj, intră pe Strada Brigăzilor Proletare unde se opri în față la numărul 9. Era un vechi hotel particular, în grădina căruia era arborat drapelul iranian.

Malko îl depăși și se opri mai departe. Strada avea sens unic, fapt ce simplifica urmărirea. Era ora zece și jumătate.

— Elko, rămâneți aici, spuse Malko. Nu stați însă în mașină. Eu mă duc la Milena și mă întorc imediat. În cazul în care Khosrodar pleacă, urmăriți-l și sunați-mă la ea acasă. Aveți aici numărul de telefon.

Îi lăsă numărul scris pe o bucată de hârtie și plecă pe jos. În colțul străzii Kneza Milosa, el găsi un taxi și dădu șoferului adresa Milenei Bratic. Voia să știe dacă aceasta avea noutăți în legătură cu Aram Erivanian.

* * *

Milena era în ținută de jogging, cu părul prins într-un coc. Tocmai se apucase să mănânce o ceapă cu pâine... Părea mai relaxată ca în ajun.

— Ați luat legătura cu el? o întrebă Malko imediat.

Ea înclină din cap.

— Da.

— I-ați transmis mesajul meu?

— Da. Vă roagă să faceți tot posibilul ca să-i eliminați pe acei ucigași. Numai așa va putea părăsi Belgradul.

— Își dă seama de *ce anume* reprezintă acest lucru? întrebă Malko așezându-se fără să-și scoată haina.

— Eu nu am nici o putere, spuse ea nu o voce stinsă. El crede că a fost trădat de americani, din cauza celor întâmplate.

Malko privi micul apartament aflat în dezordine, cu pereții acoperiți cu icoane, apoi chipul frumos al Milenei. Era superbă chiar și fără machiaj. Ea îi surâse și-și întinse pe corp bluza, punându-și în evidență sânii.

— Ați vrea un ceai sau o cafea turcească?

— Mulțumesc, făcu Malko. Acum nu am timp. Când pot să vă mai văd?

— Rămân acasă, căci am de lucru. Voi ieși numai pentru câteva cumpărături.

— Când îl veți suna din nou pe Aram Erivanian?

Ea își aprinse o țigară, suflând fumul cu un aer abătut.

— În seara asta. Vreți să-i transmiteți ceva?

— Sper să am noutăți, răspunse Malko.

El se ridică, gata să plece. Milena se ridică și ea. Fără tocuri, era cu mult mai mică decât el. Din nou trăsăturile ei trădau neliniștea care o frământa. Un fulger sclipi în ochii ei negri.

— Salvați-l, spuse ea.

Privirea ei arzătoare îl urmări până pe scara îngustă ce mirosea a ceapă. Ieși fără prea mare plăcere în ploaia de afară și-i trebui destul de mult timp ca să poată găsi un taxi. Ceasul său Seiko-Quartz indica ora douăsprezece fără cinci minute. Elko Krisantem se plictisea cu siguranță așteptându-l.

* * *

Malko avu un adevărat șoc atunci când văzu că Mercedesul demarează chiar sub nasul lui! Însă Elko Krisantem frână, iar Malko se urcă iute.

— Tipul tocmai a ieșit din ambasadă, spuse turcul. Avea cu el o geantă mare din piele.

Audi negru al iranianului își continua cursa pe Strada Brigăzilor Proletare, ca mai apoi să intre pe interminabilul Bulevard al Revoluției. Ploaia se înteți se, făcând circulația destul de dificilă. Se târau cu o viteză de zece kilometri pe oră!

— Fir-ar să fie, înjură Malko. Se întoarce acasă.

Iranianul nu se întorcea însă acasă. Continuă să meargă mai departe, ieși din bulevard și pătrunse într-un labirint de străduțe mărginite de case mici, vechi și prăpădite, în care erau prăvălioare particulare cu artizanat. Pe partea dreaptă, apăru un turn mare din cărămidă, ce părea să fie jumătate coș de fabrică, jumătate clopotniță. Elko încetini. Malko putu să

descifreze pe o placă numele străzii, scris cu caractere chirilice „Ulica Regalnishka".

De departe, ei văzură cum Audi se oprește în fața unei mici construcții albe, pe care flutura un steag având culorile negru, roșu și verde.

— Dar acolo este Biroul OEP ! strigă Malko surprins.

Elko depăși intersecția și se opri ceva mai departe, iar Malko coborî din mașină și se întoarse pe jos prin ploaia deasă. Diplomatul iranian traversă strada în fugă și pătrunse în sediul OEP. Malko îl ajunse din urmă destul de repede. În fața clădirii, staționau câteva Mercedesuri. Un milițian iugoslav și un arab se adăposteau sub acoperișul verandei și nu-i dădură nici o atenție. La Belgrad, OEP se simțea ca la ea acasă și nu se temea de atentate.

Oare organizația palestiniană juca vreun rol în afacerea Erivanian?

Malko continuă să meargă. Odată ajuns la capătul străzii, tocmai voia să dea colțul ca să nu mai treacă iar prin fața clădirii OEP, când auzi zgomotul unei mașini. Întoarse capul și văzu o Zaztava care oprise chiar în fața sediului OEP. Un tânăr cu geacă își făcu apariția și intră în clădire fugind. Malko se ascunse într-o nișă a clădirii din colț. Așteptă vreo două minute. Ploaia îi pătrunsese deja prin haine, iar picioarele îi erau înghețate tun.

Tânărul ieși din sediul OEP, se urcă în Zaztava și demară imediat, trecând chiar pe sub nasul lui. Malko putu să vadă fața șoferului, care avea o mustață mică. Ceața îl împiedică să-i vadă clar trăsăturile feței. Cu toate acestea, își simți inima bătând cu putere. Cei doi bărbați aveau aceleași semnalmente ca oamenii suspectați de turcul prieten cu Elko Krisantem.

Mașina făcu un viraj la stânga, parcurse vreo douăzeci de metri și se opri! Nimeni nu coborî însă din ea. Malko scoase o înjurătură printre dinți. Era încolțit. Ca să câștige ceva timp, deschise poarta din spatele său și, străbătând grădina, se îndreptă spre clădire ca și cum ar fi avut intenția să intre în ea.

Era deja în fața ușii de la intrare, când zgomotul unui motor îi atrase atenția.

Audi negru tocmai își făcuse și el apariția!

Intrigat, Malko ieşi din grădină şi văzu cele două maşini oprite pe străduţă, una lângă cealaltă, cu portbagajele deschise. Tânărul care intrase în clădirea OEP tocmai punea o geantă din piele în portbagajul Zaztavei. Apoi îl închise şi se urcă în maşina care plecă imediat făcând un viraj la dreapta. Toată operaţiunea nu durase mai mult de un minut şi, pe această străduţă liniştită, nimeni nu fusese martor, în afară de Malko. Audi demară şi el, îndreptându-se tot spre dreapta, către Bulevardul Revoluţiei.

De astă dată, Iradj Khosrodar se ducea în sfârşit să ia masa.

Malko se întoarse la Mercedes, se aşeză la volan şi îi povesti lui Elko ce văzuse. Colindară câteva din străduţele vecine, fără să reuşească să dea de urma Zaztavei. Malko se resemnă şi se hotărî să plece spre centru. Ce semnificaţie avea scena la care asistase? Cu siguranţă că geanta conţinea arme.

Întrebarea era, pentru ce erau pregătite ele? Şi ce se întâmplase cu cei doi necunoscuţi cu motocicleta despre care îi vorbise Milena?

Cunducând aproape mecanic, Malko se trezi pe Terazije. Era din ce în ce mai convins că îi văzuse pe ucigaşii armeni aflaţi în solda lui Hagop Hagopian. Pe asasinii celor doi americani. Din prudenţă, nu intrau în posesia armelor decât în ultimul moment. Aşadar, acum se pregăteau să comită un atentat.

— Trebuie să mergem la Milena, îi spuse el lui Elko.

Dacă raţionamentul său era adevărat, ucigaşii nu puteau avea decât două ţinte: Aram Erivanian sau Milena Bratic.

Strada Strahinjica Bana era la fel de liniştită ca de obicei. Malko găsi un loc liber în faţa numărului 33 şi, lăsându-l pe Elko în Mercedes, urcă cele trei etaje. Sună la uşă, dar nu primi nici un răspuns. Milena ieşise. El coborî, cercetă împrejurimile, dar nu văzu nimic suspect. Se urcă în maşină şi parcurse întreaga stradă, fără nici un rezultat. Trebuia să se oprească: strada se înfunda în Skadarlija, o stradă pietonală în pantă, întreţăiată din loc în loc de trepte. Aici se aflau o mulţime de restaurante cu specific ţigănesc, pentru turişti. Avea de gând să

întoarcă, dar observă doi bărbaţi care coborau pe treptele străzii Skadarlija. Unul din ei ducea o geantă din piele. Era chiar geanta schimbată între cele două maşini!

Malko băgă maşina în marşarier pe o străduţă laterală, sări din Mercedes şi se ascunse într-un culoar, lăsându-l pe Elko în maşină.

Peste câteva secunde, cei doi bărbaţi treceau prin faţa lui, întorcându-se liniştiţi spre strada Strahinjica Bana. Malko ieşi din ascunzătoare. Se aflau deja departe. Doar patru clădiri îi mai despărţeau de imobilul de la numărul 33. Elko Krisantem veni lângă el.

— S-ar zice că vor s-o lichideze..., zise turcul cu o voce încordată.

Malko nu-i răspunse: se gândea la Milena Bratic, care se afla pe undeva prin cartier, şi la asasinii care puteau să o ucidă fără nici o greutate.

Capitolul IX

Malko şi-o imagină apărând în ţinuta de jogging şi spunând: „Tocmai am făcut o alergare". Acum se afla în pericol de moarte. Dacă o ucideau, cum ar mai fi dat de urmele lui Aram Erivanian?

Strada avea sens unic şi le-ar fi fost imposibil să meargă după ei cu maşina. El se adresă lui Elko:

— Elko, faceţi un tur. Eu o să-i urmăresc pe jos. Ne vom întâlni în faţa casei Milenei.

Turcul fugi la maşină şi se îndreptă către strada Cara Dusana, în timp ce Malko se luă după cei doi ucigaşi. Potrivit celor cunoscute de el în legătură cu metodele teroriştilor, aceştia obişnuiau să-şi lovească victima în afara locuinţei. Trebuia să o găsească pe Milena înaintea lor. Grăbi pasul: cei doi erau cu mult înaintea lui.

* * *

Marele bulevard Cara Dusana era foarte aglomerat, iar Elko mai prinse şi două stopuri. Fierbând de enervare, cu scomacul strâns din pricina încordării, el scoase de la centură vechiul său pistol Astra, unş cu multă dragoste, pe care îl strecură sub scaun.

În cele din urmă, putu să se întoarcă pe strada 7-Jula care intersecta Strahinjica Bana. Era o stradă strâmtă, tot cu sens unic. Deodată, dădu de bucluc. Un camion descărca marfă, blocând partea de şosea ce nu era ocupată de maşinile parcate ilegal. Krisantem începu să claxoneze cu disperare, dar în zadar.

Atunci sări din Mercedes și se năpusti direct spre șoferul camionului care căra un teanc de pachete. Cu zâmbetul cel mai frumos de care era capabil și vorbind în limba germană, el încercă să-l convingă să-și mute vehiculul, completându-și discursul cu gesturi chiar decente.

Iugoslavul, mai înalt cu un cap, mormăi ceva și îl dădu la o parte cu umărul. Elko, hotărât să-și mențină calmul lui îngeresc, în loc să-l apuce de boașe, își repetă cererea, dar răbdarea lui rămase nerăsplătită și de astă dată. Tipul scuipă pe jos și, cu o lovitură puternică de cot, îl proiectă pe Elko într-o mașină ce staționa în apropiere!

Krisantem sări ca ars. Cât ai clipi din ochi, el se năpusti la gâtul camionagiului, care dădu drumul la pachete scoțând un răcnet furios.

— Nenorocitul naibii! făcu el în sârbește.

El se dădu trei pași înapoi ca să-și ia avânt, dar în același timp avu impresia că un brici îi taie beregata. Lațul turcului i se înnodase în jurul gâtului. Ținându-l strâns ca pe un buldog, Krisantem continua să-l strângă cu toată forța de care era capabil.

Treaba asta nu-i luă prea mult timp. Roșu ca sfecla, camionagiul se prăbuși pe caldarâm. Elko mai strânse un pic, doar din răutate, apoi țâșni la volanul camionului și putu să-l deplaseze din loc cu ușurință, găsind cheile lăsate în contact. Apoi se urcă în Mercedes, sub privirile pline de respect ale unor gură-cască. Un tip cu o asemenea forță și cu un Mercedes pe deasupra era demn de toată considerația.

Înnebunit de grijă, el demară în trombă și, după cincizeci de metri, se afla pe strada Srahinjica Bana, în fața imobilului cu numărul 33.

Cu pistolul în mână, el coborî din mașină și privi în jurul său: nici urmă de Malko, dar nici de ucigași.

* * *

Krisantem pătrunse în clădire și urcă într-un suflet cele trei etaje. După ce sună îndelung la ușa Milenei fără să primească

vreun răspuns, coborî la fel de repede. În momentul în care ajunse la parter, o siluetă îi apăru în față. Instinctiv, ridică arma.

— Elko, eu sunt! se auzi vocea lui Malko.

Turcul simți un val de ușurare. Puțin lipsise ca să se ucidă reciproc.

— Unde ați fost?

— În cabina telefonică de la colțul străzii Kapeta. V-am văzut venind.

— Dar ei?

Poarta imobilului era închisă și cei doi vorbeau în șoaptă în holul aproape complet întunecat.

— Acum sunt trei, îl anunță Malko. Cei doi pe care i-am văzut noi s-au întâlnit cu un al treilea, care stă în față, la volanul unei furgonete galbene. Tipul mai vârstnic a rămas cu el, iar cel tânăr s-a dus să dea un telefon. L-am filat dintr-un supermagazin aflat în față. Nu a vorbit însă...

— Au dat telefon ca să verifice dacă este acasă...

— Cu siguranță că da. Apoi a rămas în colțul străzii. Așa poate să țină sub observație toată zona.

— Ce este cu femeia? întrebă Elko.

— Habar n-am, spuse Malko. Nici nu știu dacă a plecat pe jos sau cu mașina. Aș vrea ca să mergeți în recunoaștere în partea dreaptă, către strada 7-Jula. În trecere veți repera furgoneta. Dacă apare Milena, o interceptați și aveți grijă de ea. Eu o voi lua în direcția opusă. Așteptați puțin aici. Eu voi ieși primul.

* * *

Malko ieși din nou în stradă. Cu coada ochiului, el văzu că furgoneta cu cei doi bărbați era tot acolo, apoi o luă spre stânga. Încercă să analizeze situația. În partea dreaptă nu existau nici un fel de magazine, toate fiind concentrate în partea stângă a străzii sau în strada Kapeta. Dacă plecase pe jos, Milena risca să vină acasă din acea parte.

Ajunse în intersecția cu strada Kapeta, având de gând să cerceteze supermarketul, când o zări! Milena, având în brațe un buchet de flori și o pâine, cobora strada.

El se uită de jur-împrejur, căutând cu privirea pe ucigașul cel tânăr. La început, nu-l zări. Milena își continua drumul, îndreptându-se spre el. Brusc, Malko îl zări pe bărbatul cu geacă neagră ieșind din micuțul supermarket, cu mâinile băgate în buzunare și cu capul lăsat într-o parte. Când acesta se apropie mai mult, putu să observe că vorbea la un microfon minuscul ascuns în spatele gulerului de blană.

El traversa strada în diagonală venind în urma Milenei.

Malko nu ezită decât o fracțiune de secundă. Nu știa care sunt intențiile acestuia și nici ce armament posedă. Cu un pistol-mitralieră de fabricație poloneză SZ, puteai anihila pe oricine în numai câteva secunde! Iar acest tip de armă nu era mai mare ca o armă automată standard. În același moment, Milena îl văzu și îi făcu semn cu mâna.

Tânărul cu geacă din piele era la douăzeci de metri în spatele ei. Malko trase piedica pistolului său extraplat, aflat în fundul buzunarului. Putea să tragă în mai puțin de o secundă. Fără să scape ucigașul din ochi, el merse în întâmpinarea femeii, având grijă ca aceasta să se interpună între ei. Chiar dacă tipul s-ar fi gândit să o ucidă, n-ar fi avut timpul necesar.

Urmară câteva momente de tensiune extraordinară. Tânărul continua să meargă în spatele Milenei, fără a manifesta vreo intenție ostilă.

Malko ajunse în dreptul ei. O îmbrățișă, dar o făcu să se întoarcă, sprijinind-o cu spatele de un zid și acoperind-o cu trupul său. Imediat, se întoarse, înfruntându-l pe tipul cu geacă. Nu îl scăpase nici o secundă din ochi. Privirile lor se întâlniră. Tipul se opri brusc, ținut locului parcă de un fir nevăzut. Malko avu timp să observe mustața mare, nasul turtit și privirea rece, lipsită de expresie. Apoi, tânărul făcu stânga-mprejur și se îndepărtă. Din spatele lui Malko, Milena întrebă:

— Cine era...

— Tipul acesta vă urmărea, îi spuse Malko. Și mai sunt doi în fața locuinței dumneavoastră.

Tânărul cu geacă se făcu nevăzut pe strada Kapeta. Malko se întoarse exact la timp ca să poată vedea cum furgoneta galbenă coboară de pe trotuar și, trecând prin fața lui, se

îndreaptă spre strada Kapeta. În ea nu era decât bărbatul de la volan. Malko o privi pe Milena care era împietrită de spaimă. El o apucă de braţ şi îi zâmbi.

— Gata, au plecat!

Cel de al treilea plecase probabil pe jos către strada 7-Jula.

— O, Doamne! exclamă tânăra femeie.

Malko o luă cu gingăşie de braţ şi o împinse în direcţia locuinţei ei. Elko Krisantem îi zărise şi venea acum în întâmpinarea lor. Se întâlniră în faţa numărului 33.

— Ceilalţi doi au întins-o, zise Malko. L-aţi văzut pe al treilea? Tipul mai în vârstă, îmbrăcat în pardesiu.

— Nu.

— A coborât pe trotuarul din faţă şi nu l-aţi observat.

— Imposibil, făcu Krisantem. Nimeni nu a trecut...

Malko cercetă strada, perplex. Ori ucigaşul se ascunsese în interiorul furgonetei, ori intrase în vreo casă de unde ar fi putut să fugă mai târziu. Milena îl trăgea către uşa clădirii.

— Să intrăm, nu mai suport..., făcu ea cu o voce rugătoare.

Lui Malko îi veni deodată un gând îngrozitor. Dacă ucigaşul era ascuns în holul clădirii, unde aştepta ca tovarăşii săi să o aducă pe Milena? O reţinu cu putere pe tânăra femeie.

— Aşteptaţi, Milena. S-ar putea să se afle în interiorul clădirii.

Ochii negri se făcură mari iar faţa îi păli. Cu o voce pierdută, spuse:

— O, dar nu se poate asta...

Malko fixa uşa imobilului cu numărul 33. Dacă ar fi venit careva să aprindă lumina... dar nimeni nu sosea. Intrând acolo era ca şi cum şi-ar fi vârât mâna într-un cuib de vipere. Poate că ucigaşul îl reperase deja. Malko nu putea pune în pericol viaţa unor locatari nevinovaţi. Nu avea de unde să ştie dacă tipul fusese „uitat" de complicii săi, sau dacă acesta asistase la interceptarea Milenei.

— Mai există şi o a doua intrare? întrebă Malko.

— Nu.

Dacă ar fi reuşit să-l prindă viu, acesta ar fi putut să-l conducă la ceilalţi complici. Îşi bagă mâna în buzunar şi apucă pistolul său extraplat, zâmbindu-i Milenei.

— Elko, ai grijă de ea.

Înainte ca Milena să poată spune ceva, el împinse uşa şi pătrunse în hol. Lumina era stinsă şi culoarul era cufundat în întuneric. Muşchii încordaţi i se relaxară puţin. Acum se aflau la egalitate de forţe. Numai dacă inamicul său nu era dotat cu un mini-Uzi sau un SZ. Dar acest lucru părea puţin probabil căci nu doreau să atragă atenţia asupra lor...

Malko se mişcă puţin, pipăind cu mâna peretele în căutarea întrerupătorului. Deodată îl găsi, puse degetul pe el, dar nu apăsă încă. În faţa sa, casa scării şi capătul culoarului se aflau în întuneric. Îşi scoase uşurel pistolul din buzunar. Timp de o fracţiune de secundă, îşi goli tot aerul din plămâni şi apăsă pe întrerupător.

Lumina slabă care lumină holul i se păru orbitoare.

Nu văzu pe nimeni. Culoarul era pustiu. Apoi privirea i se îndreptă către scară. Din fericire!

O siluetă apăruse brusc, ca o ţintă descoperită, la o distanţă de vreo şase metri. Dar ţinta asta ţinea în mână un pistol cu amortizor.

Ca un fulger îi trecu prin minte sfatul pe care i-l dăduse întotdeauna instructorul său. „Toate pistoalele au o uşoară deviaţie de dreapta, chiar la cei mai buni ţintaşi. Dacă vreodată aveţi vreunul în faţă, aruncaţi-vă în dreapta dumneavoastră!"

Cu braţul drept încordat şi cu mâna stângă încleştată pe mânerul armei, Malko apăsă pe trăgaci, făcând în acelaşi timp o săritură în partea dreaptă. Noroc că avea spaţiul necesar! Celălalt trase şi el. Se auzi un zgomot surd. Cele două împuşcături ale pistolului extraplat i se părură lui Malko asurzitoare. El se aruncă la pământ, în timp ce adversarul său se prăbuşea trăgând încă două proiectile. Se ridică în picioare, cu inima bătând nebuneşte.

Bărbatul din faţa lui nu se mai ridică.

Malko se apropie de el şi îi văzu faţa plină de sânge şi trăsăturile fixe. Ucigaşul avea în mână un Herstall prevăzut cu un amortizor puternic. El mai scoase un horcăit, îşi întinse piciorul şi nu se mai mişcă. Malko îşi bagă arma în buzunar şi, ca un automat, ieşi în stradă. Elko se repezi la el.

— A plecat?

Malko îl privi stupefiat, apoi își dădu seama că turcul nu auzise împușcăturile! Iar lui i se păruseră atât de puternice! În realitate, cartușele de calibrul 22 cu încărcătură redusă ale pistolului său nu făceau un zgomot mai mare decât un dop de șampanie. Se uită în jurul său. Mai departe, era o pereche de îndrăgostiți care discutau. Nici ei nu auziseră nimic. El se îndreptă către Mercedes.

— Veniți, îi spuse Milenei, totul este în ordine.

Odată ajuns în mașină, el le povesti cele întâmplate. Iugoslava își prinse capul în mâini.

— Dumnezeule! Și Aram? Ce se va întâmpla cu el?

Malko profită imediat de situație.

— Trebuie să-l protejăm. Să mergem imediat după el. Ați văzut doar că suntem capabili. Este timpul să părăsim Belgradul cât mai repede. Avem o ocazie nesperată.

Era acum pe bulevardul Cara Dusana și ocolea colina Kalemegdan. Milena își umezi buzele și spuse cu o voce ezitantă:

— Da, poate că aveți dreptate. Mergeți drept înainte, de-a lungul râului Sava, după podul Gazela.

Malko avea poftă să strige de bucurie. Nu spuse nimic pentru ca să nu rupă vraja. Trecură pe lângă stația pentru șalupe, continuând drumul pe lângă râu. Deodată, Milena izbucni în hohote de plâns.

— Nu, nu, nu pot, murmură ea. Putem fi urmăriți. Sunt pretutindeni...

— Nu este adevărat, i-am luat prin surprindere. Este bine să plecăm imediat.

Malko continuă în aceeași direcție, dar Milena se închisese ca o scoică. Ea își întoarse către el ochii plini de lacrimi.

— Nu pot, spuse ea. Este o responsabilitate prea mare. Aș dori să beau ceva dacă se poate.

Malko simți că nu va mai putea să o înduplece. Furios, el întoarse mașina către centru. Aproape de Piața Republicii, se afla un bar-pizzerie. Milena se lăsă condusă, iar când sosi chelnerul, ceru:

— *Ljuta !*

Li se aduseră trei. Era o băutură și mai tare decât șliboviţa... După al doilea rând, Milena spuse:

— Vor veni din nou și nu veţi fi întotdeauna acolo.

Malko nu putea să o contrazică. Era puţin probabil ca moartea unuia dintre ei să-i facă să renunţe la misiunea primită. El privi atent la pupilele dilatate de frică.

— Milena, zise el. Trebuie să-l văd pe Erivanian. Trebuie să plecăm înainte ca ei să pregătească un alt atac.

— Bine, răspunse ea. Îl voi suna mai târziu. Acum sunt prea tulburată.

— Am putea pleca mâine dimineaţă, insistă Malko.

Milena Bratic îi aruncă o privire disperată.

— Drumul până la Maribor este lung. Vă vor găsi înainte să ajungeţi acolo.

— Ce aveţi de gând să faceţi acum?

— Să mă întorc acasă.... Mai întâi, din cauza poliţiei. Dacă dispar, vor ști imediat că sunt amestecată în această crimă, în vreme ce, dacă mă întorc în mod normal, voi putea să susţin că nu am nici un amestec. Chiar dacă nu mă vor crede, nu vor putea dovedi nimic.

Avea perfectă dreptate.

— Pentru moment, ucigașii nu vor mai veni, căci locul va fi împânzit de oamenii Miliţiei.

— Bine, spuse Malko. Sper că nimeni nu ne-a reperat.

El plăti nota și ieșiră din bar. Un vânt îngheţat le biciui obrajii. Milena schiţă un surâs.

— Eu o să iau un taxi. Vă sun mâine dimineaţă.

În timp ce Krisantem se îndrepta spre Mercedes, ea se apropie de Malko și buzele ei reci îl sărutară pe gură.

— Aţi fost extraordinar! șopti ea.

* * *

Malko nu reușea să-și scoată din minte chipul bărbatului ucis. Era ceva mai puternic decât el. Chiar dacă era vorba de un asasin, ca armeanul. Ura această profesie care îl obliga să ia viaţa semenilor săi. Niciodată nu avusese suflet de călău. Pistolul din buzunar îi amintea de înfruntarea avută.

Alături, Elko Krisantem, care își cunoștea stăpânul, păstra o tăcere respectuoasă. Când Malko parcă Mercedesul în parchingul hotelului *Intercontinental*, turcul îi întinse mâna.

— Dați-mi mie pistolul.

— De ce?

— Dacă este descoperit, e mai bine să fie găsit asupra mea, spuse el cu simplitate. Eu singur nu aș putea să termin afacerea asta. Însă dumneavoastră, da.

— Dar dacă iugoslavii vă prind cu această armă, știți ce riscați?

Turcul zâmbi cu viclenie.

— Am mai riscat eu și altă dată. Dați-mi-l.

Malko știa că are dreptate. Cum însă nu făcu nici o mișcare, turcul băgă brusc mâna în buzunarul hainei de blană și scoase de acolo pistolul pe care îl vârî la brâu. Apoi coborî din mașină.

Când Malko pătrunse în holul hotelului, Elko dispăruse. Ceru de la recepție cheia camerei sale și se îndreptă către ascensor. În clipa în care cabina cobora, o femeie apăru și se urcă o dată cu el. O privi cu atenție și instinctul său de vânător se trezi dintr-o dată.

Tipa era absolut superbă. Nu era deloc genul pe care te așteptai să-l vezi într-o țară socialistă. Cerceii de smarald, care îi încadrau fața cu trăsături orientale, valorau cât salariul acumulat timp de două secole de un cetățean mediu. Avea o gură senzuală, pictată cu un ruj fin, ce amintea de o reclamă comercială pentru cosmetice. Taiorul Chanel de culoare bej care se vedea sub blana de vizon, lăsa la rându-i să se vadă o bluză verde bronz.

Mai multe lanțuri din aur se revărsau între sânii generoși. Dacă nu ar fi avut ochii albaștri ca de cobalt, ai fi jurat că este o arăboaică.

Ascensorul se opri la etajul trei. Malko o privi întrebător și ea coborî prima și plecă pe culoar. El o urmă, clătindu-și ochii pe trupul se se ondula în mers. Ce căuta oare o femeie de această clasă la un hotel ca *Intercontinental*? Odată ajuns în fața ușii sale, băgă cheia în broască. Imediat se trezi cu necunoscuta alături.

— Dumneavoastră sunteți Malko Linge? îl întrebă ea cu o voce răgușită, dar incredibil de feminină și, în același timp, extrem de sigură.

— Da, făcu Malko.

Era mai mult decât surprins.

— Mă numesc Tania Vertanian, zise ea. Sunt nepoata lui Aram Erivanian.

În fața stupefacției lui Malko, ea adăugă imediat cu o voce tăioasă:

— Văd că târfa aceea de Milena nu v-a vorbit despre mine...

Capitolul X

Malko o examină uimit pe armeancă. Nu avea aerul unei activiste. Părea mai degrabă tipul de femeie de lume care știe mai bine adresa buticurilor Cartier decât rețeta de fabricație a cocteilurilor Molotov. Avea între treizeci și patruzeci de ani. Pântecele ei era plat, mâinile îi erau încărcate cu inele și picioarele fuselate erau modelate de niște ciorapi din nailon de culoarea înghețatei de castane.

— Ce doriți? o întrebă el.

— Vreau să vă vorbesc.

— Cu plăcere, spuse Malko. Vă rog să intrați. Sper că-mi veți dezvălui lucruri extrem de interesante...

— Tot ce e posibil, zise cu un ton înghețat Tania Vertanian.

În cameră era o căldură insuportabilă. Tania îi permise lui Malko să-i scoată vizonul. Se așeză și, cu o mișcare involuntar provocatoare, își aruncă umerii înapoi făcând bluza să țipe pe sânii ce păreau să fie liberi pe dedesubt.

Deodată Malko se întrebă dacă nu era chiar ea cea care trimisese ucigașii... În toată această istorie extrem de complicată, orice era posibil.

— Cum de ați reușit să ajungeți până la mine? Se presupune că misiunea mea este total „ermetică". Cu toate astea, o grămadă de persoane par să fie la curent.

— Aram Erivanian m-a chemat în ajutor, răspunse ea. Are o încredere desăvârșită în mine. Nu mi-a spus chiar totul la telefon, dar am înțeles că se află în pericol de moarte. El mi-a spus numele dumneavoastră și numărul camerei, precizând faptul că vă ocupați de scoaterea lui din țară.

— Exact.

— Din ordinul cui?

— Ar trebui să știți și acest lucru, făcu el.

Ea îi adresă un zâmbet ironic.

— Știu, iar dumneavoastră „credeți" doar că știți.

— Dar despre ce...

Tania Vertanian îl opri cu un gest:

— Așteptați! Vom ajunge și la asta. V-ați întâlnit așadar cu căţeaua aceea de Milena Bratic?

— Chiar așa. M-am întâlnit cu ea.

Femeia își puse un picior peste celălalt, iar Malko observă fugitiv fâșia de piele albă de deasupra ciorapului. Îngrozitoarea poftă de dragoste, care punea stăpânire pe el de fiecare dată când înfrunta moartea, se trezi cu brutalitate. Privirea sa își schimbă expresia. Armeanca părea să nu-și dea seama de asta.

— Știți cine este Milena Bratic? îl întrebă ea cu o voce plină de agresivitate.

— Este o ziaristă care a trăit cu Aram Erivanian. Era foarte îndrăgostită de el...

— *Bullshit !* izbucni Tania. Să vă spun eu adevărul despre ea. Dintotdeauna a făcut parte din KGB. Rușii au pus-o să stea lângă Aram ca să-l poată controla. Iar idiotul s-a îndrăgostit ca un nebun de ea!

— De ce lucrează pentru ruși?

— Face parte dintr-o familie croată care a luptat cu îndârjire împotriva lui Tito și a comuniștilor. O parte din membrii familiei au fost împușcați. Fiind foarte tânără, Milena a scăpat cu viață. Când a plecat în străinătate, acum cincisprezece ani, nu i s-a mai dat dreptul să revină în Iugoslavia.

— Lucrul acesta nu mi se pare chiar atât de grav. O mulțime de iugoslavi preferă să-și părăsească țara. Viața la Belgrad nu mi se pare chiar atât de minunată.

Un zâmbet ironic apăru pe fața Taniei.

— Poate pentru dumneavoastră! Pentru Milena însă era cu totul altfel. Ea era profund atașată de mama ei care nu voia să se miște de aici. La Belgrad era toată viața ei. Atunci, KGB i-a speculat dorința. Dacă lucra pentru sovietici, toate necazurile ei luau sfârșit. A trebuit să accepte.

— A lucrat în serviciile secrete?

— Nu tocmai. A oferit mai degrabă mici informații, mărunțișuri fără valoare. Rușii au numeroși informatori ca ea, ce nu servesc la mare lucru, până într-o zi, când sunt activați pentru o misiune importantă... Milena a fost activată când Aram Erivanian a sosit la Belgrad ca să stabilească anumite contacte pentru livrarea armelor organizației Asala.

— El o cunoștea?

— Nu, dar „s-a aranjat" ca ea să-i ia un interviu. Pe atunci era una dintre cele mai frumoase femei din Belgrad, foarte elegantă, foarte sexy, cunoscând multe limbi străine. Aram a fost pur si simplu fascinat. Așa că au avut o aventură.

— Și asta a fost comandată?

Ea ezită înainte de a răspunde:

— Nu, nu cred. Aram avea mult farmec. El o rugat-o să meargă cu el la Beirut. Bineînțeles că șeful ei din KGB a sfătuit-o să joace rolul unei îndrăgostite pătimașe. Nu uitați că Erivanian a fost unul dintre fondatorii grupării Asala.

Malko o asculta perplex. Totul părea foarte veridic. Cum putea însă CIA să ignore faptul că Milena era o agentă KGB?

— Ce s-a mai întâmplat după aceea? întrebă el.

— Au stat împreună timp de doi ani, la Beirut. Aram era în continuare îndrăgostit, iar ea a riscat emorm de mult ca să rămână cu el. Mossadul și turcii au încercat să-i ucidă de mai multe ori. Au mai existat și disensiunile din sânul grupării Asala. Aram Erivanian dorea să-și concentreze activitatea asupra luptei împotriva turcilor. Ceilalți, în frunte cu Hagop Hagopian, erau gata să lucreze pentru sirieni și iranieni. Treaba asta ar fi fost pe placul rușilor. Atunci, KGB-ul a dat ordin să fie înlăturat...

— Doar nu a fost Milena cea care...

Tania Vertanian îl privi cu subînțeles.

— Pentru sovietici era greu să ajungă la Aram. Nu trebuia să se afle că ei au pus la cale totul. Aram era foarte suspicios și se înconjura cu oameni de încredere. Atunci, rușii s-au gândit la Milena. Ea avea o acoperire perfectă. De ani de zile, scria articole cu conținut antisovietic, așa încât era considerată o disidentă înverșunată.

Tania scoase un pachet de Kent şi o brichetă care părea să fie făcută din aur masiv...

Din nou, ea îşi încrucişă picioarele, privind direct în ochii aurii ai lui Malko, care o întrebă cu un ton destul de sceptic:

— Şi Milena, îndrăgostită de Erivanian, a acceptat să-l ucidă?

Tania trase fumul în piept înainte de a răspunde:

— Nu, nu era un lucru uşor. La început a refuzat. Ruşii sunt însă încăpăţânaţi şi răi. Au trecut la ameninţări. Au şantajat-o ameninţând-o că-i vor ucide mama. Cum Milena rezista încă, au folosit atuul cel mai tare. Au ameninţat-o că vor dezvălui celor din Asala faptul că era agentă KGB. Atunci a fost obligată să accepte.

— Ştiam că explozia care l-a mutilat pe Erivanian a fost accidentală...

— Nu a fost aşa, spuse cu un glas tăios armeanca. Erivanian punea la cale un atentat. Cu explozive extrem de instabile. Era suficient să schimbi un pic proporţiile, ca să sară totul în aer la prima atingere.

— Fapt ce s-a şi întâmplat...

Tania Vertanian aprobă:

— Da, dar Aram a avut noroc... Nu a murit. Înfirm, s-a refugiat la Beirut, în mijlocul familiei.

— Iar Milena?

Armeanca se strâmbă cu dezgust.

— Ruşii au obligat-o să-l părăsească pe Aram. Acesta nu-i mai interesa. Era redus, mutilat, ruşinat. Un adevărat imbecil! Milena s-a întors la Belgrad de unde nu s-a mai mişcat. Aram a rămas însă în continuare îndrăgostit de ea. Au păstrat legătura. Căţeaua a pierdut-o pe mama ei, a pedepsit-o Dumnezeu...

Malko îşi aminti de cele spuse de Milena în legătură cu castitatea pe care şi-o impusese de bunăvoie, din anul 1981. Atunci se produsese accidentul. Poate că Tania nu ştia decât o parte din adevăr. Milena fusese puternic traumatizată de faptul că încercase să-l ucidă pe bărbatul iubit. În Serviciile de Spionaj, călăii deveneau adesea victime.

— Cum de aţi aflat toate aceste lucruri? o întrebă el.

— Am avut un amant care lucra în BND[1], spuse ea simplu. Văzuse dosarul accidentului. Potrivit acestuia, Erivanian nu a fost victima unui accident, ci a unui sabotaj.

— Nu este suficient ca Milena să fie acuzată.

— Bineînțeles! recunoscu ea. Am aflat însă de la oamenii de aici că o bănuiau mai de mult timp că lucrează pentru KGB. Ea a fost cea care a adus substanțele explozive.

— Poate că aveți dreptate, admise Malko. În acest caz, poate că a vrut să-și răscumpere greșeala scoțându-l din Beirut, unde era condamnat la moarte...

— Prostii! izbucni Tania. Sunteți prost informat. La Beirut, Aram era de neatins. Se afla sub protecția unei mari familii membre în Tachnak. Nici măcar oamenii lui Hagopian nu ar fi îndrăznit să se atingă de el. Ar fi declanșat o îngrozitoare vendetta.

— Atunci, de ce a vrut să părăsească Beirutul?

— Acolo, ducea o viață de sechestrat. Când rușii au aflat de la Milena că plănuiește să schimbe locul, ei i-au sugerat să-l atragă în Iugoslavia de unde ar fi putut să-i aranjeze plecarea în SUA.

— Ce interes aveau să acționeze astfel?

— Ca să-l poată elimina definitiv!

— Iar el? De ce ar fi acceptat?

— Ca să se reîntâlnească cu Milena.

Malko clătină din cap. Ceva nu se potrivea.

— Nici o oră nu este de când ucigașii lui Hagopian, probabil, au încercat să o atace pe Milena. Așadar aceștia lucrează pentru KGB și încearcă să-și elimine propriul agent? Mi se pare puțin veridic.

Tania Vertanian oftă enervată.

— Ori sunteți naiv, ori ați fost intoxicat... Rușii sunt extrem de prudenți. Ei au la îndemână mai multe soluții pentru o problemă. Rolul Milenei era să-l aducă pe Aram la Belgrad. Poate că nici ea nu știa ce se va mai întâmpla în continuare. Cunoscând însă de ce este capabil KGB-ul, și-a închipuit că urmăresc ceva. Oricum, nu aveau de gând să-l decoreze cu Ordinul Lenin... Și dacă reușeau să o elimine și pe ea, cu atât

1. Serviciul de Informații German (n.a.)

mai bine. N-ar fi fost singurul „stringer" din KGB, sacrificat în cursul unei misiuni importante.

Malko asculta tulburat. Cunoștea prea bine lumea serviciilor secrete, ca să-și dea seama că cele spuse de Tania sunt fundamentate. Putea însă la fel de bine să încerce intoxicarea lui...

Urma un moment de tăcere. Tania Vertanian trăgea lacom din țigară. Malko reflectă asupra celor auzite. Dacă Tania spunea adevărul, aceasta ar fi explicat îndârjirea cu care Milena îi cerea să-l salveze pe Aram Erivanian. Era de două ori sinceră. Atât față de superiorii ei ruși, cât și față de bărbatul pe care încă îl mai iubea.

— Erivanian nu bănuiește nimic? întrebă el.

— El o iubește încă, făcu ea cu o voce dispreţuitoare.

Lucrurile păreau să se potrivească. Cu o excepție însă.

— Dacă rușii doresc cu adevărat să-l elimine pe Erivanian, ar fi avut o grămadă de timp și destule ocazii. Aici sunt ca la ei acasă. De ce nu au făcut nici o încercare?

Tania nu se dădu bătută.

— Vor ca oamenii lui Hagopian să facă treaba asta în locul lor. Dacă eșuează, atunci vor interveni și ei. Cu siguranță că au un plan pe care nu-l cunosc. Controlează toate posibilitățile de rezolvare a situației. În afară de noi doi.

El o privi cu stupoare.

— Tania, nu sunteți numai nepoata lui Erivanian. Cunoașteți mult prea multe lucruri. De fapt cine sunteți în realitate?

— Sunt o membră fondatoare a grupării „Justițiarii genocidului". Avem ca scop răzbunarea celor un milion și jumătate de armeni, uciși în 1915 din ordinul sultanului Mehmet al V-lea Reza. Și din ordinul Uniunii Sovietice care a anexat o parte din teritoriul armean.

Malko auzise deja de existența acestei grupări creeate de diaspora armeană dispersată prin toate colțurile lumii. Se ocupa cu organizarea atentatelor îndreptate împotriva turcilor.

— Din această cauză, vrem ca Aram Erivanian să rămână în viață și între prieteni...

— Dumneavoastră îi considerați pe americani dușmani?

Zâmbetul ironic apăru din nou pe fața ei.

— Vă scapă cam multe lucruri. În toată afacerea asta, domnule Linge, sunteți mințit chiar de prietenii dumneavoastră... Aram Erivanian nu merge în Statele Unite.

— Unde merge atunci?

— În Israel. Americanii nu lucrează pentru ei. CIA a făcut un pact cu Mossadul. Aceștia vor pielea lui Abu Nidal. Numai că acesta este un secret bine păzit, pentru că Erivanian n-ar fi acceptat niciodată să colaboreze cu israelienii.

Malko avu impresia că este lovit în creștetul capului; numai Mossadul mai lipsea în acest dans macabru!

— Totuși nu ei au fost cei ce au inventat povestea cu pașaportul?

— Cu siguranță că nu. Uitați un lucru: Aram Erivanian este orb. El nu știe unde se află. Planul CIA era ca, odată scos din Iugoslavia, să fie urcat în primul avion cu destinația Tel Aviv, după ce ar fi fost separat de gărzile sale de corp.

— Dar dacă el nu ar fi vrut să vorbească cu israelienii?

— Nu ar fi știut că vorbește cu israelienii. El ar fi crezut că se află în Statele Unite. Când își va da seama de adevăr, va fi prea târziu.

Planul era diabolic...

Malko încercă din răsputeri să găsească o hibă cât de mică acestei incredibile povești. Tania Vertanian părea foarte sigură de cele spuse.

— De ce nu l-ați avertizat?

— De ce? Doar i-am spus de sute de ori că Milena îl trădează, că trebuie să se ferească de ea. De fiecare dată mi-a râs în nas și nu a vrut să mă asculte.

— Ce așteptați din partea mea?

Tania Vertanian își aprinse o altă țigară.

— Un lucru foarte ușor. Dumneavoastră să-l duceți pe Aram până la granița austriacă. Dar în loc să-l predați la Viena prietenilor americani, să mi-l dați mie imediat cum ajungeți în Austria.

— Cum voi proceda?

— Când veți spune „da", vă voi spune și cum.

— Îmi cereți să-i trădez pe cei care mă plătesc, remarcă Malko.

— Și care, de asemenea, vă trădează pe dumneavoastră! răspunse ea rece. Dacă sunteți de acord cu oferta mea, nu veți regreta deloc.

Ea căută în geantă și scoase o hârtie pe care i-o întinse. Malko o desfăcu și simți un șoc. Era un cec pentru suma de două milioane de mărci germane, pentru Hannover Bank din München. Numele beneficiarului era lăsat în alb.

— Și dacă refuz?

Malko împăturise cecul și se juca mecanic cu el.

Femeia nici nu clipi.

— Nu veți ajunge viu la Viena.

Ea tăcu și se auzi doar vuietul vântului la fereastră. Situația nu era deloc plăcută pentru Malko. Mai întâi, codul său moral îl împiedica să trădeze. În plus, cunoștea prea bine regulile vieții de agent secret ca să ignore faptul că agenții dubli nu rezistau prea mult în picioare. Întotdeauna era aceeași poveste: treaba începea bine, dar se termina cum nu se poate mai prost.

El se aplecă, luă cecul și-l strecură în geanta întredeschisă a armencei.

— Adesea mi s-au oferit o grămadă de bani ca să trădez, dar nu am acceptat niciodată acest lucru. Chiar dacă ce-mi propuneți dumneavoastră nu are nimic dezonorant. Este adevărat că mă costă o avere întreținerea castelului meu, dar banii trădării valorează mai puțin decât ideea pe care o am despre mine însumi.

Ei se înfruntară din priviri câteva secunde, apoi ea și-o aplecă pe a sa.

— Este ultimul dumneavoastră cuvânt?

— Da.

Ea se ridică și el o urmă, crezând că are de gând să plece. Dar ea stătea dreaptă în fața lui, cu un aer gânditor. Apoi, clătinând din cap, spuse:

— E o prostie. Nu credeam că treburile se vor petrece astfel.

Malko se apropie și-i puse mâinile pe talie.

— Sper că nu aveți de gând să mă ucideți, făcu el cu un ton glumeț.

Privirile lor se întâlniră, apoi ea își lăsă ochii în jos fără să răspundă. Mâinile lui Malko se lăsau de-a lungul coapselor, apoi, a pulpelor. Cu vârful degetelor, el ghicea șerpii portjartierului și această senzație îi dădea furnicături ciudate și îi accelera viteza sângelui în artere.

Cu brațele atârnând în jos, Tania nu făcea nici o mișcare. Cu toate acestea, gestul lui Malko nu era ceea ce putea să aștepte de la un străin.

El o atrase cu gingășie spre sine. Contactul cu sânii grei striviți de pieptul lui îl ameți. Rămaseră nemișcați, liniștea fiind tulburată doar de răsuflarea lor. Tania nu putea să se înșele în privința lui. Malko o mai strânse un pic, apoi îi dădu drumul, dar ea nu făcu nici o încercare de a se îndepărta. Atunci el îi prinse amândoi sânii în palme.

Întârzie mult timp pe sfârcurile mari și dure ca vârfurile unor creioane, ce se zbăteau sub mătasea verde. Sânii se ridicau din ce în ce mai repede. Coborându-și mâinile pe talie, Malko desfăcu cordonul din piele de crocodil, apoi fermoarul și trase de fustă în jos.

Fusta căzu pe dușumea, dezgolind picioarele acoperite cu ciorapi cafenii, prinși de un portjartier alb ca și slipul.

Privirile lor de încrucișară iar. A Taniei era tulbure și rătăcită.

—Tania, asta nu mă va face să mă răzgândesc, spuse Malko.

O scânteie de furie trecu prin ochii albaștri.

— Nu cunoașteți deloc femeile! spuse ea. Nu ați încetat o clipă să mă violați din priviri, chiar din momentul în care am intrat în această cameră. Sunt deja excitată. Ce mai așteptați? Să terminăm odată!

Malko nu mai aștepta să i se spună a doua oară. Desfăcu nasturii bluzei și o lăsă să alunece pe umerii rotunzi. Sânii ei erau cu adevărat magnifici, grei și albi. Sfârcurile lor îl ardeau prin cămașă ca două limbi de foc. O sărută, iar ea îi răspunse la sărutare, în timp ce trupul îi tremura de parcă ar fi fost scuturat de friguri.

Malko o împinse către pat. Ea închise ochii în timp ce el îi scotea slipul. Când vru să o mângâie, își dădu seama că nu îl

minţise. Lungită cu faţa în sus, cu picioarele uşor desfăcute, ea se oferea fără ambalaj.

Cu o singur elan, Malko o penetră adânc. Tania îşi îndoi uşor picioarele, îl prinse cu braţele şi îi şopti la ureche:

— O, da, ce bine este.

Începu să-şi mişte ritmic bazinul înainte şi înapoi, în vreme ce el o lucra cu toate forţele, făcând-o să scoată mici gemete şi ţipete.

Malko îi ridică şi mai mult picioarele începând să-i sondeze profunzimile. Ţipetele ei deveniră mai puternice. Cu bazinul ridicat, Tania îl primea cu ochii daţi peste cap, cu gura întredeschisă şi cu mâinile crispate pe cearceaf.

Simţind că Malko este gata să explodeze, ea se arcui deodată, scoţând un ţipăt răguşit ce se confundă cu strigătul scos de el în clipa în care o inundă.

Picioarele ei căzură pe pat, dar nu făcu nici o încercare de a se desprinde.

— A fost dur, nu glumă, zise ea în timp ce îl mângâia pe Malko cu degetele pe piept.

Apoi ea se rostogoli într-o parte şi începu să-i atingă trupul cu buzele, coborând către pântece. Fu rândul lui Malko să se arcuiască de plăcere când simţi atingerea catifelată a gurii fierbinţi. Când el o apucă de coapse şi o întoarse cu crupa în sus, femeia nu protestă deloc. Cu fesele ridicate, ea îl primi gemând puternic. Numai în clipa în care încercă să o sodomizeze, se smulse de sub el.

— Aşa nu vreau, şopti ea. Mă doare.

Malko trebui să se conformeze încălecând-o în mod normal. După ce juisă, căzu epuizat. Când o văzuse pe Tania în ascensor, nu-şi imaginase că întâlnirea lor se va termina în acest mod.

Tânăra femeie îi ceru o ţigară şi o aprinse. Cearcăne adânci subliniau ochii ei mari şi albaştri. Deşi machiajul se stricase, ea era la fel de frumoasă.

Tania începu să-şi pună ciorapii, întinzându-i pe pulpele pline. Ea se aplecă tandră către el.

— Este inutil să-ţi mai pui vreo întrebare. Tu m-ai făcut să te doresc, privindu-mă aşa cum ai făcut-o. Ochii tăi erau parcă

din aur lichid și am avut senzația că acel aur topit îmi inundă pântecele...

— Ce ai de gând să faci acum? o întrebă Malko.

— Asta depinde un pic de tine...

— Ascultă, spuse Malko. Eu nu-mi voi trăda prietenii. Pot însă să-ți promit două lucruri. Mai întâi, voi face totul ca să-l duc cu bine pe Erivanian pe teritoriul austriac. În al doilea rând, să mă asigur că nu va fi predat israelienilor împotriva dorinței sale.

Tania Vertanian păru dintr-o dată cu mult mai ușurată.

— Poți într-adevăr să faci asta?

— Am fost angajat într-o misiune precisă și, dacă eu trebuie să fiu fidel celor care m-au ales, nici ei nu au dreptul să mă mintă.

Ea se aplecă și îl sărută pe piept cu tandrețe.

— Îți mulțumesc.

Malko o privi cum se ridică și se îmbracă. Ea fu gata în doar câteva minute și îi spuse cu o privire ciudată:

— Nu-mi pare rău că am venit, dar sunt sigură că vei regreta faptul că mi-ai refuzat oferta.

— Apropo, zise Malko. Unde se ascunde Aram Erivanian?

Tania îi adresă un surâs ironic.

— Dacă aș fi știut, n-aș fi venit să te văd...

— Credeam că el te-a chemat în ajutor.

— Adevărul este că nu mi-a cerut ajutorul. Mi-a spus numai ce se întâmplă, fără să-mi dezvăluie locul unde se află ascuns. Acum trebuie să mă întorc la Viena. Dacă te răzgândești, ai aici numărul meu de telefon: 75 82 19.

Ușa se închise în urma ei, lăsându-l pe Malko pradă unor sentimente destul de complexe. Cine își bătea joc de el în toată istoria aceasta? Tania? Milena? Americanii? Sau toți la un loc. Plăcerea de a fi făcut dragoste cu o femeie superbă ca Tania se risipi repede sub avalanșa întrebărilor care îl copleșeau acum. El făcu un duș și începu să se gândească. Somnul nu se mai putea lipi de pleoapele lui.

Un lucru se impunea cu tărie. Trebuia să-l găsească pe Aram Erivanian. După aceea va vedea cum se va descurca. Începu să depene în minte toate evenimentele petrecute din

momentul în care pusese piciorul în Belgrad, punând cap la cap micile detalii care ar fi putut da o lumină cât de mică. Singura lui obsesie era Erivanian. Oare unde se ascundea armeanul orb? Se scurseseră mai mult de două ore fără să poată adormi. Apoi aţipi, dar armeanul îl urmări şi în vis.

Când se trezi în zori, prin perdele se filtra o lumină cenuşie. Dinspre Urali sufla un vânt îngheţat. Parfumul Taniei plutea încă în cameră, ca pentru a-l convinge că nu fusese doar un vis amăgitor...

Dar nu la ea se gândea el acum. Punând cap la cap tot ce se întâmplase până în acea clipă, îşi dădea seama că are totuşi o mică şansă să descopere locul unde se ascundea Aram Erivanian.

Nu mai avea de pierdut nici un minut.

Capitolul XI

Malko se afla pe podul Gazela, înscriindu-se pe banda ce ducea către Cacak. La această oră a dimineții, circulația era încă redusă. În timp ce străbătea bulevardul Vojvode Mișica, de-a lungul râului Sava, el încerca să recapituleze în gând elementele de care dispunea până acum. Elko îl observa, somnoros. Când Milena fusese aproape să cedeze, îi spusese să meargă de-a lungul Savei până mai departe.

Ea fixase întâlnirea cu Henry Garwood pe insula Ciganlija. Or, dacă nu s-ar fi produs moartea tragică a acestuia, ar fi trebuit ca să-l întâlnească pe Aram Erivanian. Cu siguranță că armeanul trebuia să se afle undeva pe aproape.

Malko regăsi cu ușurință podul ce ducea la micuța insulă și îl străbătu. Ceața învăluia plopii și mestecenii. El începu să cerceteze sistematic toate drumurile ce străbăteau insula. După o jumătate de oră, ajunse la țărmul nordic, unde erau înșirate șalupele-restaurant. Situația părea puțin încurajatoare. Pe insula Ciganlija nu era nici o casă particulară! Doar niște baze sportive, care în acest anotimp erau închise.

El opri mașina în fața șalupelor-restaurant. Toate erau închise. Cu toate acestea, ca să aibă sufletul împăcat, se hotărî să le cerceteze. Fără nici un rezultat însă! Mergând pe jos, el continuă drumul de pământ bătătorit, ce șerpuia pe țărmul mlăștinos. Acolo descoperi o grămadă de *house-boats* cu un aspect jalnic ce păreau mai degrabă cuști pentru creșterea iepurilor și care erau amarate la țărm. Erau reședințele de mâna a doua a regimului socialist... Probabil că vara viermuiau de lume, dar acum toate erau părăsite. Deodată Malko se opri.

Locul era superb pentru o ascunzătoare!

În afară de câțiva trecători ocazionali, aici nu mai venea nimeni! Aram Erivanian ar fi putut să se ascundă într-una dintre aceste *house-boats*...

Se mai impunea însă și un alt element. Potrivit Milenei, Aram dispunea de un telefon...

Luându-și inima în dinți, Malko începu să cerceteze fiecare *house-boat.*

O oră mai târziu, cu picioarele vârâte în noroi până la glezne, el se opri lângă ultima. Până aici, reușise să le cerceteze pe toate. Doar două dintre ele aveau telefon. Se putea vedea firul tras pe acoperiș. Barca în fața căreia se afla acum, una dintre cele mai elegante, și o alta, o cabină vopsită în albastru, de patru metri pe patru, legată de mal printr-o pasarelă de lemn.

Malko examină cu atenție barca din fața lui. Nu avea perdea la fereastră și putea să privească în interior. Era pustie. Se urcă pe pasarelă și o ocoli. Nimeni. Se întoarse și, de la distanță, observă cabana albastră. Avea pe ea numărul BGD 236. Perdelele îi ascundeau interiorul. El nu vru să mai insiste. Era inutil să forțeze mai mult lucrurile. Acum spera că știe suficient ca să o poată determina pe Milena să cedeze și să-i confirme bănuielile.

El plecă cu pași grăbiți, nebun de bucurie și nerăbdător să reia ofensiva.

* * *

Malko urca prudent pe strada Strahinjica Bana, căutâtând din ochi o eventuală prezență a Miliției. Nu văzu însă nimic. Lăsându-l pe Elko în Mercedes, el intră in casa de la numărul 33. Cu o strângere de inimă, apăsă pe întrerupătorul din hol. Chiar aici, cu douăzeci și patru de ore mai devreme, el luase viața unui om... Milena îi deschise ușa imediat cum apăsă pe butonul soneriei. O îmbrățișă.

— Îmi era teamă că nu o să vă mai văd ! îi spuse ea. Din cauza Miliției.

— Ați fost interogată?

— Da, dar nu mai mult ca ceilalți locatari din imobil. Le-am declarat că nu eram acasă în momentul în care tipul a fost omorât. Cred că vor veni din nou mâine.

— Mâine vom fi deja plecați, spuse Malko.

Ea încruntă sprâncenele.

— Ce vreți să spuneți?

— Vă rog să vă așezați.

Ea se supuse, cu chipul crispat. Machiajul ascundea cu greu cearcănele de sub ochi și oboseala de pe fața ei. Se vedea că nu dormise.

— Milena, nu mai putem continua tot acest joc. Ieri am ucis un om. Trebuie să părăsesc Belgradul cât mai repede cu putință. Împreună cu Aram Erivanian. Acum sunt în măsură să o fac.

Milena Bratic păli.

— Nu înțeleg.

— Am aflat unde este ascuns Aram Erivanian.

Ea se albi și mai mult la față, apoi spuse repede.

— E o cacialma.

— Se află ascuns pe insula Ciganlija, într-un *house-boat* cu numărul BGD 236.

Femeia era înmărmurită de stupoare.

— Cine v-a spus?

— Eu singur l-am descoperit. În mod involuntar mi-ați dat chiar dumneavoastră anumite indicații...

Ea se repezi deodată asupra lui, desfigurată, urlând ca o isterică.

— Minți-ți! Minți-ți! Cine v-a spus?

Cu greu reuși să o domolească.

— Acum nu mai vreau să pierd timpul. Mergem imediat să-l vedem. Dacă nu vreți să veniți cu mine, voi merge singur.

Descumpănită și mută, Milena îl lăsă să o ajute să-și îmbrace haina de astrahan, apoi îl urmă fără să scoată o vorbă până la mașină. Malko se instală la volan, iar Elko se așeză pe bancheta din spate.

— Asigurați-vă, îi spuse el. Trebuie să luăm toate măsurile de prevedere.

El descoperise în oraș, aproape de hotelul *Majestic,* un parching care avea două intrări, pe străzi diferite. El intră înăuntru și apoi ieși pe strada opusă. Acum era sigur că nu fusese urmărit.

Milena nu reacționă decât în clipa în care se aflară în fața bărcii cu cabina albastră.

— Lăsați-mă să intru singură, spuse ea cu o voce rugătoare. Nu vreau să-l sperii.

— Nu, vom merge împreună. Îl veți striga de pe mal.

Îl lăsară pe Krisantem în mașină, iar ei înaintară pe pământul mocirlos. Când ajunseră în fața pasarelei, Malko îi spuse Milenei:

— Strigați-l acum.

Până la *house-boat* era o distanță de vreo zece metri. Milena nu mai avu încotro. În fața inflexibilității lui Malko, ea strigă:

— Basken!

Nu se produse nici o mișcare. Barca scârțâia ușur la atingerea valurilor. Intrarea în *house-boat* se afla orientată spre țărm, fiind invizibilă din locul unde se aflau ei. Milena strigă din nou, de astă dată vorbind în armenește. Malko putu să vadă cum de după un colț, apare un cap brunet.

Milena se urcă pe punte, iar el o urmă cu inima strânsă și cu pistolul pregătit. Ei ajunseră în fața unei platforme protejate de o perdea verde. Milena o dădu la o parte, iar Malko se pomeni în fața unui tânăr spătos, cu o claie de păr creț, îmbrăcat cu o geacă. Avea un aer îngrozit și ținea în mâini o mitralieră Uzi, îndreptată spre ei. Urmă un scurt schimb de cuvinte în armeană și Milena se întoarse spre Malko tulburată.

— Se pare că este foarte bolnav. Eu nu știam nimic.

Ei intrară într-o încăpere de formă pătrată, luminată cu un bec fără abajur.

Dacă nu ar fi fost acolo și un telefon vechi pus direct pe podea, ai fi crezut că te afli în ghereta unui grădinar. Pe un pat de fier, era lungit un bărbat, acoperit cu o haină groasă cenușie. Respirația sa șuierătoare era singurul zgomot care se

auzea. Ochii îi erau ascunşi de nişte ochelari negri şi un baston alb era rezemat de capul patului, lângă o valiză mică.

Malko rămase nemişcat. În sfârşit, se afla în prezenţa insesizabilului Aram Erivanian!

Milena se repezi şi îngenunche lângă pat, punând mâna pe fruntea bolnavului. Ea întoarse către Malko o privire înnebunită.

— Arde îngrozitor ! Are febră mare !

Erivanian fu scuturat de o tuse violentă, apoi Milena vorbi ceva cu tânărul de lângă el. Malko se apropie de pat. El apucă încheietura mâinii bolnavului şi îi luă pulsul. Era foarte rapid. Bărbatul respira cu mare greutate. O nouă criză de tuse îl scuturâ, apoi el reuşi să spună câteva vorbe în limba engleză:

— Vă mulţumesc că aţi venit până aici. Nu mă simt prea bine.

— Vom pleca de aici, domnule Erivanian, zise Malko. Am venit după dumneavoastră.

Bolnavul tuşi iar.

— Mi-e rău, murmură el. Simt un junghi puternic în piept.

Malko îl privea ca fascinat pe bărbatul care ştia atât de multe lucruri, pe teroristul care putea să-l piardă pe Abu Nidal. Întreaga faţă lui era presărată de puncte mici de culoare albastră, rămase în piele cu ocazia exploziei.

— Cred că este vorba de o pleurezie, făcu Milena cu o voce speriată. Viaţa îi este în pericol...

În cabină domnea un frig îngrozitor.

— Vom părăsi imediat Belgradul, spuse Malko.

Orbul clătină capul de la dreapta la stânga.

— Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să mă mai odihnesc câteva ore; mă simt îngrozitor de rău.

Malko schimbă o privire cu Milena. Asta le mai lipsea! Tânăra femeie părea cuprinsă de panică. Mâna ei era lipită de fruntea armeanului. Era singurul lucru pe care îl putea face.

— I-ar trebui nişte antibiotice, spuse ea. Ca să-i scadă febra. Apoi vom putea pleca.

Barca scârţâia sub presiunea curentului. Frigul glacial începuse să-l pătrundă pe Malko, în ciuda hainei de blană.

— Putem să-l ducem în altă parte? întrebă el.

— Da, zise Milena. Am cheia casei unui prieten pictor care nu este acum în Belgrad.

— Atunci să plecăm imediat, făcu el.

Ridică haina care îl acoperea pe Erivanian. Acesta ţinea în mâna stângă un obiect rotund. Malko recunoscu un tip de grenadă defensivă F1, de fabricaţie rusească. Mâneca dreaptă a hainei era băgată în buzunar. Mâna îi fusese amputată de la cot.

Milena se aplecă peste el şi începu să-i vorbească cu dragoste la ureche, mângâindu-i fruntea. Apoi ea se aplecă peste faţa lui. Malko văzu cum buzele bolnavului se mişcă în timp ce îi şoptea ceva. El îşi strecură grenada în buzunar şi Milena îi luă mâna între palmele ei, îl sărută pe gură şi îl ajută să se ridice.

Aram Erivanian se ridică în picioare şi îşi luă bastonul. Milena îl strigă pe bodyguardul care strânsese lucrurile şi acum închidea valiza... Malko ieşi primul. Singurul zgomot era cel al bastonului cu care mergea Erivanian. Armeanul, la braţul Milenei, avansă pe planşeul de lemn putrezit al pasarelei. Basken venea la urmă.

Se îngrămădiră cu toţii în Mercedesul 190. Malko era la volan, iar Elko stătea lângă el.

— Luaţi-o spre bulevardul Putnika, spuse Milena Bratic.

Malko îi urmă indicaţiile şi pătrunse într-un cartier cu construcţii micuţe, cu străzi în pantă, aflat la sud de podul Gazela. El făcu un viraj şi întră pe Koste Glavinica, o străduţă mică şi liniştită. Milena îi spuse să oprească la numărul 10.

— Aici este.

Era o casă cu două etaje, izolată în mijlocul unei grădini pline cu brazi. Înăuntru mirosea puţin a mucegai. Mobilierul era vechi şi o scară urca la primul etaj. Aram Erivanian începu să-şi scoată cu greutate haina şi tânărul care îl însoţea îşi lăsă de-o parte arma ca să-l ajute. Malko putu să vadă atunci, la centura orbului, patul unui revolver automat.

Cum de putea un orb să se servească de o armă ca aceasta?

Milena urcă la primul etaj de unde coborî destul de repede.

— Sus este o cameră unde sunt cearceafuri, spuse ea.

Aram Erivanian începu să tușească și fruntea i se acoperi cu picături de sudoare. El îi spuse ceva în armenește gărzii de corp. Sprijinit de brațul tânărului, el începu să cerceteze camera cu pași mărunți, pipăind cu bastonul fiecare colțișor, înregistrând poziția ușilor și a ferestrelor. Apoi se lăsă condus către un fotoliu vechi, în care căzu, epuizat. Malko văzu că mâna îi tremură. Respirația șuierătoare părea să fie simptomul unui emfizem pulmonar.

— Știți unde putem găsi antibiotice și un medic? o întrebă el pe Milena.

— Da, răspunse aceasta.

Malko ar fi dat oricât ca să poată rămâne singur cu orbul, ca să poată clarifica anumite lucruri, dar Milena nu se îndepărta nici un pic de el. Erivanian închisese ochii și părea că doarme. Era absolut necesar să-l pună pe picioare ca să poată înfrunta o lungă călătorie. Basken se instalase în fața lui, cu pușca Uzi pusă pe o măsuță joasă și cu un încărcător de rezervă alături.

— Îl putem lăsa pe Elko aici, propuse Malko. Eu vă pot duce în oraș ca să vă procurați medicamentele, în timp ce eu voi pregăti plecarea.

Era mai mult de ora zece. Către prânz, l-ar fi putut contacta pe Andrew Witkin la catedrală, potrivit înțelegerii. Avea multe de vorbit cu el. Mai târziu, după ce îl îndopau bine pe armean cu antibiotice, ar fi putut să plece din Belgrad.

Milena, ghemuită lângă fotoliu, îi vorbea ca unui copil. Îi șterse transpirația cu batista ei, apoi cu un gest de regret se sculă în picioare, după ce îl mai mângâie o dată pe cap. El era scuturat de frisoane, ca și cum ar fi avut friguri. Era timpul să fie îngrijit.

Tusea lui îi urmări până în grădină. Milena se întoarse.

— Mi-e frică să-l las aici, zise ea.

— Basken și cu Elko nu riscă nimic. Peste câteva ore vom fi afară din Belgrad.

Elko Krisantem era destul de bosumflat. Nu era ușor și nici plăcut pentru un turc să stea față în față cu doi armeni, și mai ales să trebuiască să le apere pielea.

Malko o lăsă pe Milena pe Terazije și își continuă drumul până la *Intercontinental*. Avea de pierdut o oră până la întâlnirea cu șeful Centralei CIA.

* * *

Clopotnița catedralei Crkva se ridica mândră deasupra străzii Markovica, foarte aproape de zidurile fortăreței Kalemegdan. Numele de catedrală părea destul de pompos, căci semăna mai degrabă cu o biserică de țară...

Malko trecu pe lângă doi preoți ortodocși care ieșeau cu bărbile în vânt, și pătrunse înăuntru. Lângă intrare era un mic stand la care se vindeau obiecte de cult: icoane, cărți de rugăciuni și lumânări. La dreapta se aprindeau lumânările pentru vii și pentru morți. O fată punea o lumânare aprinsă lângă cele ce ardeau acolo.

Era ora douăsprezece și zece. Nici urmă de Andrew Witkin. Malko făcu un tur prin catedrală. Vitraliile superbe împrăștiau o lumină difuză și liniștitoare. Americanul își făcu apariția. El cumpără o lumânare și se strecură într-un ungher întunecos aflat în spatele postamentelor pentru lumânări.

Avea un aer destul de preocupat. Nici nu-l văzu bine pe Malko, că îl și luă la întrebări:

— Dumneavoastră l-ați lichidat pe tipul din Strahinjica Bana?

— Da, răspunse Malko.

El se uită în jur, puțin neliniștit. Erau cu siguranță singuri, dar Witkin ar fi putut fi urmărit. Acesta clătină din cap.

— Până acum, doar Miliția s-a ocupat de anchetă. Am aflat de la unul din contactele mele. Mortul este un armean din Beirut. Iugoslavii cred că este vorba de o răfuială între bande rivale. SDB nu a intervenit încă, dar nu va întârzia să o facă. Trebuie să plecați din Belgrad cât mai repede. Ce s-a întâmplat?

Malko îi povesti în șoaptă despre filajul armeanului, în timp ce două babe se tot foiau în jurul lumânărilor. Avea multe de povestit... Andrew Witkin nu putu să-și stăpânească o exclamație atunci când auzi că l-a contactat pe Aram Erivanian.

— Fantastic! În sfârșit se va termina toată porcăria asta!

Un preot intră și îi privi intrigat. Nu aveau aerul unor credincioși.

— O clipă, problemele nu s-au terminat, spuse Malko vrând să potolească euforia lui Witkin. Ştiaţi că Milena este agent KGB?

Andew Witkin tresări.

— Cine v-a spus asta?

— Tania Vertanian. A venit la mine la hotel.

Americanul ascultă toată întâmplarea, apoi bombăni:

— Asta ne mai lipsea pe cap! O cunoaştem foarte bine. Gruparea ei teroristă antiturcă a operat şi în Statele Unite, dar a fost decapitată de FBI. Este normal să ne urască de moarte şi nu vrea ca Erivanian să colaboreze cu noi.

— De ce o acuză pe Milena Bratic?

— Tania Vertanian este convinsă că ea a fost cea care ne-a contactat. De mai multă vreme, KGB a împrăştiat zvonul că ea ar lucra pentru ei, tocmai ca să o compromită.

El tăcu brusc. În biserică intrase un grup de persoane care înconjurau postamentele pentru lumânări. Cu un aer pios, Malko şi Witkin aşteptară ca acestea să termine de aprins toate lumânările.

— L-aţi văzut pe lunganul cu căciula în mână? spuse în şoaptă Witkin. Este membru în Comitetul Central al Partidului Comunist Iugoslav. Logodnica lui, o sârboaică, este credincioasă şi vrea să facă cununie religioasă...

— Aici în Iugoslavia?

— Va fi desigur în secret, preciză americanul.. Dar se va oficia. În ţara asta bisericile sunt pline în fiecare duminică de credincioşi şi nu există nici un fel de persecuţie religioasă. Este un comunism, „varianta Tito".

— Pot aşadar să am deplină încredere în Milena Bratic?

— Bine-nţeles, spuse Witkin. Fără ea, Erivanian ar fi stat şi acum în aşteptarea bombei care să-l facă praf. La Beirut, nimeni nu trăieşte prea mult când este urmărit de duşmani.

Malko îşi spuse că ar fi bine să dea toate cărţile pe faţă.

— Tania Vertanian a mai afirmat că CIA are de gând să-l vândă pe Erivanian israelienilor.

De astă dată, Andrew Witkin reuşi cu greu să-şi ascundă încurcătura. El zâmbi forţat.

— Să-l vindem! Doar nu suntem negustori de sclavi. Este

drept că evreii ne-au cerut să-l interogheze pe Erivanian înainte de a-l duce la noi. Nu putem să-i refuzăm...

— De ce?

Andrew Witkin se făcu roşu ca racul.

— De ce! Pentru că ei sunt ameninţaţi continuu de Abu Nidal, care poate utiliza oricând toate informaţiile adunate. Noi suntem cu mâinile legate. Nemernicul acela riscă să moară de bătrâneţe dacă este să aşteptăm să ia Congresul vreo decizie.

— Erivanian este la curent cu asta?

— Nu.

— Şi de ce nu mi-aţi spus şi mie?

— Aţi fi fost pus la curent când soseaţi la noi. Acum, treaba este rezolvată.

Clocotind de mânie, Malko se hotărî să se stăpânească şi să lase lucrurile pentru moment aşa cum sunt.

— Nu cred că ne vom mai întâlni, spuse el. Am intenţia să plec în următoarele ore, imediat cum îşi revine Erivanian. Sper ca oamenii lui Hagopian să nu se mai amestece.

— Să sperăm că aşa va fi, oftă Witkin. După lovitura ratată de ieri, sper că au nevoie de un pic de timp. Succes. Sunaţi-mă când veţi fi departe de Belgrad.

El se îndreptă către ieşire, lăsându-l pe Malko lângă lumânările aprinse. Numărătoarea inversă începuse. El se rugă lui Dumnezeu ca să nu mai aibă nici un necaz.

* * *

Pe strada Koste Glavinica, copiii care se jucau cu mingea se îngrămădiră în jurul Mercedesului 190, închiriat de la Budget. Elko Krisantem stătuse la pândă, căci îi deschise portiera lui Malko. Acesta avu un şoc. Milena era acolo, dar Erivanian şi garda lui de corp dispăruseră!

— Unde s-au dus? o întrebă el pe tânăra femeie.

— Sus, îi explică ea. Îi este foarte rău. Are pleurezie. A luat antibiotice şi trebuie să continue administrarea lor la fiecare patru ore. Doctorul a spus că trebuie să stea la pat cel puţin până mâine dimineaţă.

Asta nu suna deloc a bine.

— Am de gând să rămân aici, mai spuse Milena.

Malko blestemă în gând. Era obligat să aştepte ore interminabile pe un vulcan încins...

— Aţi văzut ceva suspect?

— Nu.

El se lăsă să cadă într-un fotoliu, exasperat. Aram Erivanian continua să-i creeze noi probleme.

* * *

Soneria telefonului îl smulse pe Malko dintr-un somn greu şi agitat. În ajun se întorsese la *Intercontinental* ca să se culce, lăsându-i pe Milena şi pe Elko să aibă grijă de armean. Febra acestuia coborâse deja către orele opt seara, dar era încă extrem de slăbit.

— Este ora cinci şi jumătate, îl anunţă robotul telefonic.

Malko îşi verifică ceasul Seiko-Quartz, apoi intră sub duş. După un sfert de oră, se afla jos. În timp ce i se pregătea nota, el o chemă pe Milena de la un telefon din hol. Ea era deja trează, căci ridică imediat receptorul.

— Cum îi mai merge lui Aram?

— Temperatura i-a scăzut la 38, îl anunţă ea. Cred că putem pleca.

— Într-un sfert de oră sunt acolo.

Ieşi. Umezeala de afară îi pătrunse până la oase. Un strat gros de ceaţă opacă plutea deaşupra râului Sava. Abia se puteau zări maşinile din parching.

El se îndreptă către Mercedesul parcat la capătul şirului de maşini. Pe măsură ce se apropia, i se păru că maşina este lăsată puţin pe partea dreaptă. Abia reuşi să-şi reţină o înjurătură. Asta-i mai lipsea: să schimbe un cauciuc la ora asta! Când ajunse lângă maşină, se opri îngrozit.

Nu era vorba doar de un cauciuc. Frumosul Mercedes închiriat de la Budget, era o adevărată ruină! Parbrizul şi toate ferestrele erau sparte, la fel şi farurile. Trei pneuri erau făcute zob, iar volanul era rupt. Desfăcu capota şi văzu motorul distrus piesă cu piesă. Era un adevărat masacru.

Cineva se străduise să-l transforme într-o epavă. Negru de furie, Malko se întoarse alergând în hotel. Acest act de vandalism nu era întâmplător. Voiau să-i întârzie plecarea cu orice preţ. Simţi un nod în gât. Oare Milena, Erivanian şi ceilalţi nu erau în pericol de a fi masacraţi chiar în clipa asta?

Capitolul XII

Cu stomacul strâns de neliniște, Malko reveni în cabina telefonică unde aștepta ca cineva să răspundă. În cele din urmă, Milena ridică receptorul.

— Este totul în ordine? o întrebă el.

Tânăra păru surprinsă.

— Da. De ce?

— Cineva mi-a distrus Mercedesul în timpul nopții. Nu mai putem pleca imediat. Trebuie să găsesc altă mașină. Unde este mașina dumneavoastră?

— În fața casei.

— Ne vom întâlni acolo. Iau imediat un taxi. Preveniți-i pe ceilalți, să fie atenți.

El ieși și îi explică portarului ce i se întâmplase. Acesta se uită și el la rămășițele mașinii și-i spuse:

— Trebuie să fie opera țiganilor care locuiesc în magherniţele de lângă râu. Nu pot suferi mașinile noi. Stau tot timpul la stopul de pe bulevardul Popovica, să spele parbrizele. Poate că într-o zi i-ați refuzat. Ar trebui să anunțăm Miliția.

Malko nu credea nici o iotă din povestea cu țiganii. Distrugerea Mercedesului dovedea că adversarii lui urmau să-i atace iar. Singurul lucru bun era să plece înainte ca aceștia să poată intra în acțiune.

El luă unicul taxi care aștepta în fața hotelului și-i dădu șoferului adresa Milenei Bratic. O găsi pe aceasta lângă o Zaztava 128. Mașina arăta destul de jalnic.

Le trebuiră cinci minute până să-i pornească motorul. Bine mai începeau! Milena era palidă și mută de frică. Malko se gândi că numai diavolul îi puteau împiedica să găsească o mașină în locul Mercedesului.

* * *

— Asta este cea mai bună mașină, îi asigura proprietarul garajului cu mașini de închiriat.

Malko se uită la Golful Diesel care arăta de parcă tocmai se întorsese din raliul Paris-Dakar. Timp de trei ore, ei colindaseră tot Belgradul după o mașină de închiriat. Nu exista nici un centru Budget. Numai centre locale. Tot ce ofereau mai bun nu depășea tipul Zaztava 128, și acela în ultimul hal. Nici nu se putea pune problema să plece în Austria cu așa ceva... Golful era ultima lor șansă.

— Pot să-l probez? întrebă Malko.

— Sigur că da, răspunse proprietarul. Este o mașină foarte bună și deosebit de solidă.

Malko se așeză la volan. Curând toate speranțele sale se năruiră. Peste viteza de optzeci de kilometri, mașina tremura ca o frunză, iar motorul scotea niște sunete mai mult decât alarmante. Iar cât despre frâne, erau de mult doar o amintire...

— Să plecăm, îi spuse Milenei. Trebuie să căutăm altceva.

De la prima cabină telefonică, el sună la Ambasada americană. Când auzi vocea lui Andrew Witkin, spuse doar atât:

— Trebuie să vă văd imediat. În același loc.

Milena îl conduse până la catedrală și el o rugă să îl aștepte afară. Peste cinci minute apăru și Witkin.

— Ați avut probleme? îl întrebă cu un glas îngrijorat pe Malko.

Malko îi relată ultimele necazuri și insuccesul avut în tentativa de a înlocui mașina distrusă.

— Puteți să-mi găsiți o mașină? Dar repede.

Americanul părea extrem de încrezător.

— Bine-nțeles. Cu dolari, obții aici tot ce dorești. Se va ocupa de asta "stringerul" meu, Bogdan Nicolic. Prin el ne vindem mașinile uzate.

Iată și o veste bună...

— Aici aveți adresa lui de la birou. Mergeți și spuneți-i că v-am trimis eu.

Malko o găsi pe Milèna cu picioarele înghețate. În Zaztava ei nu funcționa sistemul de încălzire.

— Vom merge în Piața Marx și Engels, o anunță el.

Panica o cuprinse din nou.

— Și Aram?

— Cu cât ne vom duce mai des la el, cu atât mai riscant este pentru viața lui, îi spuse Malko.

Dacă adversarii lor ar fi atacat casa din strada Koste Glavinica, cu siguranță îi aștepta o surpriză tare neplăcută cu Krisantem și Basken acolo.

* * *

Intrarea casei de la numărul 8 din din Piața Marx și Engels era de o murdărie dezgustătoare. Malko fu surprins să constate că ascensorul era în stare de funcționare. Deși pe trotuarul din fața casei trona un munte de cărbuni, în interior domnea un frig siberian... La etajul doi, fu ghidat de sunetul unui telex până la un apartament cu birouri supraîncălzite, în care funcționarii stăteau aplecați asupra mașinilor de scris, calculatoarelor și telexului. Bogdan Nicolic se afla într-un birou imens, unde o tânără absolut minunată bătea lent la mașină.

Era Natașa, efemera și cocheta cucerire a lui Malko... Ea îl zări, se ridică și îi veni în întâmpinare. O rochie de jerse din lână, extrem de mulată pe trup, îi punea în valoare crupa semeață și sânii ascuțiți. În picioare avea niște cizme negre, înalte și foarte sexy.

— Malko, exclamă ea cu glasul încărcat de reproș, nu m-ați sunat!

— Dar în schimb am venit, răspunse el surâzând. Este mai bine așa.

Bogdan Nicolic se apropie cu mâna întinsă.

— Ce surpriză plăcută! Vă aduceți aminte de Natașa, era cu mine la petrecerea aceea...

— Îmi aduc aminte, cum să nu, făcu Malko.

— Natașa, prepară-ne, te rog, o cafea.

Cum tânăra nu se mișcă din loc, el îi mângâie crupa, făcându-i cu ochiul. Ea dispăru în camera alăturată.

— Cum v-aţi petrecut sejurul la Belgrad?

— Mulţumesc, bine. Am însă nevoie de o maşină...

— Ce gen de maşină?

— Una solidă, căci vreau să merg în Austria. A mea a suferit un accident. Andrew Witkin mi-a spus că dumneavoastră m-aţi putea ajuta...

— Doriţi să o cumpăraţi?

— Da.

— Natasa vă va găsi una. Are un prieten care se ocupă de aşa ceva.

Natasa se întoarse cu cafele *expresso*, de negăsit în localurile din Belgrad... Ea se aşeză şi începu să o bea pe a ei, cu un aer hieratic şi visător, pe deplin conştientă de magnetismul ei sexual. Era un animal superb.

Nicolic vorbi ceva cu ea în sârbeşte şi apoi îi spuse lui Malko:

— Crede că poate găsi un Mercedes în stare foarte bună. Aţi putea să-l vedeţi chiar acum?

— Sigur că da, făcu Malko care ardea de nerăbdare. Este departe?

— Vă va duce ea. Îl conduci acolo, Natasa?

Natasa îşi termină cafeaua şi îşi puse cu un gest neglijent haina de vizon pe care precis că nu o cumpărase din comerţul de stat. Nu ajunseră bine în ascensor, că se şi lipi de Malko cu un aer provocator.

— Credeam că m-aţi uitat...

Pântecele ei îi transmitea un mesaj cum nu se poate mai clar. Din nefericire, bietul Malko avea alte griji acum. Maşina Natasei era parcată pe trotuar. Malko o preveni pe Milena.

— Trebuie să merg să văd o maşină, îi spuse el. Ne întâlnim la dumneavoastră acasă.

Natasa conducea ca o nebună, făcând slalom printre camioane. Nu îi puse nici o întrebare. Curând trecură podul peste Sava şi intrară în autostrada Zagreb. Se aflau acum în plin câmp, în afara oraşului. Malko tocmai se întreba unde îl ducea, când de cealaltă parte a autostrăzii apăru un imens cimitir de maşini. Sutele de caroserii, mai mult sau mai puţin descompuse, erau înconjurate de amatorii de piese de schimb.

— Am ajuns, spuse Natașa.

Ea parcă mașina și o luară pe jos pe lângă munții de vechituri îngrămădite una peste alta, până ce ajunseră la o magazie făcută din lemn. Un bărbat stătea în fața ei cu mâinile în buzunar, cu o șapcă maronie trasă până la sprâncene și cu o haină militară cu guler dintr-o blană roasă de molii. Ochii lui negri aveau o expresie neplăcută, iar bărbia mare îi era nerasă. Când o văzu pe Natașa, zâmbi arătându-și dinții negri.

— El este prietenul meu, Ratomir, spuse tânăra. Este regele mașinilor. Un tip foarte simpatic...

Nu era chiar impresia pe care o degaja. Ea făcu prezentările în limba sârbă și Ratomir întinse spre Malko o labă pe care jegul și unsoarea își disputau drepturi egale. Natașă trecu imediat la scopul vizitei lor.

— Ratomir are exact ce vă trebuie. Să mergem.

Ei trecură din nou pe lângă cimitirul de mașini, traversară autostrada și ajunseră la un hangar din lemn, ale cărui porți erau închise cu un lanț gros. Ratomir deschise, intră și dinăuntru se auzi zgomotul unui motor, apoi el își făcu apariția la volanul unui Mercedes 220 de culoare verzuie.

Mașina părea să fie într-o stare destul de bună, deși era destul de obosită. Malko se instală la volan; la bord era înregistrat kilometrajul: 56 743 kilometri, dar scaunele făcuseră cu mult mai mult... Motorul i se păru cam asmatic. Natașa își aprinsese o țigară și vorbea cu Ratomir.

— Cât cere pe ea? o întrebă Malko.

— Șase mii de dolari, în valută, zise Natașa.

— Mașina asta chiar este în stare bună?

— Voia să o țină pentru el, spuse ea. Motorul a fost complet refăcut.

— Bine, o iau, spuse Malko. Imediat.

Urmă o lungă discuție în sârbește.

— Acum este imposibil, zise Natașa. Are nevoie de trei zile ca să-i facă revizia și să pregătească documentele.

— O vreau mâine dimineață, făcu Malko. Dau opt mii de dolari.

O nouă rundă de tocmeli urmă. Ratomir părea nemulțumit. În cele din urmă, el păru că acceptă și-i întinse mâna lui Malko.

— *Da!*

— Va lucra toată noaptea, spuse Natașa. Mâine va fi a dumneavoastră. Trebuie să veniți cu bani cash.

— Nu-i nici o problemă.

Cei doi plecară. Natașa părea extrem de încântată.

— Natașa, veți primi și dumneavoastră o mie de dolari.

Ea se aplecă spre el și-l sărută cu un surâs strălucitor.

— O, mulțumesc!

Se întâlni la birou cu Bogdan Nicolic și hotărâră să se vadă a doua zi dimineață. În sfârșit, CIA avea un „stringer" eficace...

Milena îi deschise ușa lui Malko cu chipul crispat de îngrijorare.

— Ați rezolvat?

— Am găsit o mașină.

— Ați adus-o?

— Mâine. Trebuie să vedem dacă putem pleca imediat.

Ea clătină din cap.

— Imposibil. Am telefonat la aeroport. Nu pleacă nici un avion. Nici de la Belgrad nici de la Zagreb, din cauza vremii nefavorabile. Ceața poate persista zile întregi.

— Poate cu trenul...

— Nu cunoașteți încă trenurile iugoslave. Îți trebuie mai mult de două zile ca să ajungi la graniță și condițiile de călătorie sunt mizerabile. În plus, Aram nici nu vrea să audă de tren. Spune că riscă să fie reperat ușor. Știu că nu va ceda. După toate prin câte a trecut, a devenit cam paranoic...

Malko reflectă. Următoarele douăzeci și patru de ore puteau fi periculoase. Se putea întâmpla orice: Cum ar fi putut să dejoace planurile adversarilor? Nu știa ce anume cunoșteau aceștia. Era aproape sigur că el și Milena erau supravegheați.

— Am o idee, zise Malko. Pentru că suntem obligați să mai rămânem o zi în plus, hai să le tragem o păcăleală adversarilor noștri.

Milena făcu ochii mari.

— Ce vreți să spuneți?

— În mod ostentativ, îl vom aduce pe Aram aici, la dumneavoastră.

Ea îl privi îngrozită.

— Dar este prea periculos! Dacă îl atacă?

— În acest caz, vor avea o surpriză tare neplăcută, căci nu-l vor găsi pe el. Eu voi fi în locul lui, deghizat. Avem cam aceeași statură. Trebuie să creadă că, din cauză că nu puteam pleca, îl aducem aici pentru mai multă siguranță. Iată cum vom proceda: dumneavoastră, pentru moment, rămâneți aici, iar eu merg în strada Koste Glavinica. Chiar folosind mașina dumneavoastră, voi face în așa fel ca să nu fiu urmărit. Spargerea filajului este specialitatea mea. O dată ce ajung acolo, mă îmbrac cu hainele lui Aram și mă întorc aici, escortat de Basken și de Krisantem. Apoi mergem cu toții la aeroport, ca și cum am dori să plecăm și revenim aici. Dacă suntem urmăriți, vor fi convinși că Aram se află în locuința dumneavoastră.

Milena îl privea cu gura căscată.

— Da, desigur. Dar el va rămâne în strada Koste Glavinica singur...

— Nu pentru multă vreme. Eu îl voi duce pe Basken înapoi, evitând orice urmărire. Cea mai bună protecție a sa este ca adversarii să fie convinși că se află ascuns aici... Ce părere aveți de planul meu?

— Trebuie să-l întrebăm și pe Aram. Eu nu știu ce să zic.

Era clar că este sceptică. Se gândi să treacă direct la fapte.

— Vă iau mașina și plec la el.

— Merg și eu.

— De acord, dar eu conduc.

Zaztava 128 porni cu greu. Malko se gândi la ce avea de făcut. Ajunse pe Bulevardul Revoluției și apoi intră în tunelul ce trecea pe sub Teracije. Din fericire, circulația nu era prea intensă. Pe la mijlocul tunelului, el frână și opri, ca și cum ar fi avut o pană. Când văzu că nu sunt prea multe mașini în jur, făcu cale-ntoarsă într-un concert de claxoane. Când ieși din tunel, era sigur că nimeni nu îl urmărește. Nu-i mai rămânea decât să-l convingă pe Erivanian.

* * *

Aram Erivanian, înfofolit în palton, era prăbușit în fotoliul din living-room, cu bastonul alb așezat alături. Malko se așeză lângă el și-i spuse:

— Domnule Erivanian, știți că avem o problemă.

Orbul zise cu o voce slabă:

— Știu. Ce facem acum?

În ciuda antibioticelor, nu arăta prea grozav. Malko îi prezentă planul său. Milena îl urmărea pe armean așa cum o pisică își păzește puii. Când Malko termină de vorbit, Aram tuși și spuse cu o voce calmă și clară:

— Accept, domnule Linge. Pare un plan inteligent.

Imediat, Milena veni și se așeză la picioarele lui. Îi luă mâna și începu să-i vorbească în armenește cu o voce drăgăstoasă. El clătina din cap și-i răspundea monosilabic. În cele din urmă, ea îl ajută să se ridice, iar el începu să-și descheie nasturii de la palton cu mâna stângă.

— De ce anume aveți nevoie? întrebă el.

— De ochelarii, de bastonul, de haina și de pălăria dumneavoastră, răspunse Malko.

Transformarea se produse imediat. Malko își strecură pistolul extraplat în buzunarul drept de la haină. Pentru că brațul său drept era ascuns sub paltonul închis, putea ușor să-l miște ca să apuce arma la nevoie... La ordinul lui Erivanian, Basken scoase din valiză o pereche de ochelari asemănători ce cei pe care-i purta orbul.

Mânerul de fildeș al bastonului mai era cald. Malko se privi în oglindă. De la o anumită distanță, putea fi cu ușurință luat drept Aram Erivanian.

Basken, micuțul bodyguard, îl privea cu un amestec de ostilitate și stupefacție. Ca și cum ar fi uzurpat locul stăpânului său.

— Perfect, putem pleca. Domnule Erivanian, veți rămâne puțin timp singur. Imediat însă se va întoarce Basken.

Aram Erivanian ridică mâna stângă în care strângea o grenadă F1.

— Nu sunt singur cu adevărat! zise el. Noroc!

Milena se apropie și-l îmbrățișă, sărutându-l.

Basken îi luă și el mâna și i-o sărută. Apoi, vârându-și sub geacă revolverul Uzi, îl urmă pe Malko. Un vânt înghețat

apleca brazii din grădină. La braţul Milenei, Malko mergea încet, bâjbâind cu bastonul în faţa lui. Ea îl ajută să urce în Zaztava şi se sui la volan, cu Elko alături. Basken stătea lângă Malko, pe bancheta din spate.

— Întâi mergem la dumneavoastră, făcu acesta. Veţi urca puţin în apartament, apoi vom pleca la aeroport. Aşa că mă vor vedea dacă suntem urmăriţi...

Malko simţea că se sufocă în spaţiul îngust din spatele maşinii. Cu ţeava revolverului în coaste, avea impresia că, la fiecare depăşire, Zaztava va fi făcută praf de vreun camion.

După o oră, ei opreau în faţa aeroportului. O mulţime de oameni se înghesuiau în interior. Pe toate panourile se vedea acelaşi anunţ: *„Zborul este amânat"*. În mod ostentativ, Milena mergea la toate ghişeele, în timp ce Malko aştepta într-un colţ, încadrat de Krisantem şi de Basken.

Se urcară în maşină şi se îndreptară spre strada Strajinica. Malko se îndreptă încet către intrarea de la numărul 33, pipăind în faţa lui cu bastonul.

Când se văzu în casă, îşi dădu repede jos paltonul greu şi ochelarii negri. Basken se învârtea ca un leu în cuşcă, aşteptând să se întoarcă la stăpânul său. Cu ajutorul Milenei, Malko abia reuşi să-l convingă să mai aştepte două ore. O plecare precipitată ar fi fost suspectă.

După timpul de aşteptare, Malko luă cheile Zaztavei. Nu avea să mai repete mişcarea din mijlocul tunelului. În schimb, se gândise să folosească o altă stratagemă. După ce Malko îi comunică lui Basken ce plan avea, cei doi se urcară în maşină şi plecară. Malko o luă prin Piaţa Republicii, apoi se îndreptă spre bulevardul 29 Noiembrie. Când ajunse la Skadarlija, opri. Basken se dădu jos şi o luă la fugă pe scările destinate pietonilor!

Malko aşteptă puţin, ca să se asigure că nimeni nu l-a urmărit, apoi plecă. În Belgrad nu era lipsă de taxiuri, iar Basken avea să găsească uşor unul. Făcu un ocol al oraşului şi după aceea se reîntoarse pe strada Strahinjica Bana. Chiar

dacă manejul său ar fi fost observat de adversari, aceştia nu ar fi considerat ciudat faptul că Basken lipseşte câteva ore, dat fiind faptul că îl ştiau pe Erivanian sub protecţia sa şi a lui Elko.

În momentul în care intră în apartament, sună telefonul. Basken îl anunţă că se întorsese cu bine. Uşurat, Malko îşi turnă o porţie mare de Perrier, în timp ce Milena, care dăduse gata şliboviţa, ataca o sticlă de J&B. Malko îşi spuse că o dată ce va ajunge la Viena, va face baie în Dom Pérignon ca să-şi uite avatarurile. Acum nu-i mai rămăsese decât să numere orele şi să fie cu ochii în patru.

* * *

Malko tresări la sunetul telefonului. Seara i se păruse interminabilă şi încordată. Toţi tresăreau la cel mai mic zgomot, gata să apuce armele. Milena îi dăduse un telefon lui Erivanian ca să se asigure că totul merge bine. După aceea, nu s-a mai dezlipit de sticla cu whisky, sub privirile dezaprobatoare ale lui Krisantem, care se mulţumea cu o sticlă cu apă minerală. Doar nu era degeaba musulman...

Malko adormi în salon, lângă el.

Milena ieşi din camera ei cu un aer îngrijorat.

— M-a sunat Basken. Aram a făcut iar temperatură mare şi are nevoie de alte antibiotice. Va veni imediat după ele.

— De acord, spuse Malko. Eu îl voi însoţi.

În timp ce Milena prepara o cafea, el făcu repede un duş. Minutele treceau cu repeziciune. Trecu o jumătate de oră, apoi o oră. Malko şi Milena se priviră neliniştiţi.

— Poate că nu a reuşit să găsească un taxi. Dacă a luat tramvaiul este mai greu...

Ei aşteptau lăsând cafeaua să se răcească. La ora nouă, Malko rupse tăcerea.

— Cu siguranţă, s-a întâmplat ceva, spuse el.

Milena se albi.

— Sunaţi-l pe Aram, îi spuse Malko.

Ea formă numărul. Armeanul răspunse imediat. Milena vorbea pe nerăsuflate în limba ei. Se întoarse apoi spre Malko, cu mâna peste receptor.

— Spune că nu a simţit nimic suspect.

— Spuneţi-i să fie atent. Vom pleca imediat acolo.

Ea îi transmise mesajul şi închise telefonul.

— A început să aiureze... Probabil că din cauza temperaturii. Crede că aţi aranjat totul ca să fie ucis.

Malko îşi punea paltonul. Asta îi mai lipsea acum!

— Să plecăm, făcu el.

Acum, când Basken dispăruse, fiecare secundă conta.

Capitolul XIII

Basken ieşi din vilă cu Uzi prins de umăr sub geacă. Încărcătoarele erau pregătite sub pulover. El plecă pe jos pe strada Koste Glavinica, în căutarea unui taxi.

Trebui să meargă destul de mult până să găsească unul. El arătă şoferului hârtia pe care era trecută adresa Milenei Bratic. Taxiul îl duse până la capătul străzii Skadarlija şi îl lăsă acolo, fiind greu să găsească numărul casei. Recunoscând locul, Basken plecă pe jos. Când ajunse în apropiere de numărul 33, nu observă furgoneta care staţiona lângă trotuar, în diagonală.

În momentul în care trecu prin faţa ei, portiera din spate se deschise brusc. El nu mai avu timp să reacţioneze. Din umbră, un bărbat îndreptă arma către el.

Încercă iute să pună mâna pe arma sa, dar nu mai apucă. Două împuşcături se auziră înăbuşite de amortizor. Simţi cum i se înmoaie piciorul drept, apoi căzu între două maşini.

Cel care trăsese asupra lui sări din maşină o dată cu tipul care se aflase la volan. În ciuda durerii atroce din picior, Basken încercă să-şi ia arma, dar cei doi îl traseră fără menajanente în furgonetă. O lovitură în cap îl lăsă fără cunoştinţă şi maşina demară.

Nici unul din puţinii trecători de pe stradă nu băgase de seamă cele întâmplate.

* * *

Elko Krisantem se grăbi să-i urmeze, dar Malko spuse:

— Rămâneţi aici, Elko. Trebuie să-i facem să creadă că îl păziţi pe Erivanian. Altfel, tot planul nostru se duce de râpă.

Cei doi coborâră în stradă dar nu văzură nimic suspect. Era un ger năpraznic şi puţinii trecători mergeau grăbiţi, înfofoliţi până peste cap. Zaztava Milenei era ca un congelator...

Femeia întoarse cheia de contact. Se auzi un sgomot slab. Motorul se opri imediat. Ea repetă operaţia de mai multe ori, apăsând pedala de acceleraţie, dar totul fu în zadar.

— Este inutil. A îngheţat toacă... Trebuie să găsim un taxi. Aşteptaţi-mă aici, până vin cu unul.

Ei se despărţiră în capătul străzii. Malko se îndreptă către centru, mergând cât putea de repede. Nici un taxi nu se afla pe străzile liniştite, iar la Belgrad, nu puteai să comanzi unul prin radio.

Oare ce i se întâmplase lui Basken?

* * *

Când îşi reveni din leşin, Basken Garbadian nu ştiu unde se află. Din momentul în care fusese lovit, pentru o fracţiune de secundă, lumea nu mai existase pentru el. Simţi cum este transportat din furgonetă. O durere ascuţită îl făcu să se trezească. Un val de greaţă îl cuprinse şi tresări când primi o lovitură de picior.

— Ai să crăpi, ticălosule!

Lângă el se afla armeanul.

Cuvintele acestuia pătrunseră cu greu în creierul său. Se chinui să-şi deschidă ochiul stâng, dreptul fiind lipit de sângele închegat. Ca prin ceaţă, reuşi să distingă o faţă. Era un tip cam de vârsta lui, cu ochii reci şi cu sprâncenele aproape unite. Avea o gură cărnoasă şi bărbia nerasă era aproape neagră. El fusese cel care a tras.

Închise ochiul. Îşi dădea seama că nu îl aşteaptă nimic bun. În Liban, când cădea cineva în mâinile duşmanilor, arareori mai scăpa cu zile. Putea fi păstrat doar ca valoare de schimb. Nu era însă şi cazul lui Basken Garbadian. Din fericire, durerea îl împiedică să gândească mai mult...

Simţi cum cineva îl dezbracă şi îl leagă de o ţeavă de calorifer. Urlă de durere când fu nevoit să-şi mişte piciorul rănit, dar reuşi să se menţină în echilibru pe piciorul stâng. Îl

durea atât de tare încât ar fi vrut să moară cât mai repede posibil. Începu să se roage lui Dumnezeu ca să-i acorde această ultimă favoare. Cineva îl apucă de chica creață, trăgându-i capul spre spate. O voce blândă îi pronunță numele. Era numele lui adevărat, nu pseudonimul folosit în cadrul organizației.

— Joseph, știi cine suntem noi? Eu te cunosc de când erai mic de tot și te jucai la Chatila. Mă numesc Georges. Îți mai aduci aminte de mine? El își amintea vag. Era fiul unui armean care avea o mică librărie. În Liban, toată lumea se cunoștea, dar asta nu-i împiedica să se ucidă între ei. Se mulțumi să scoată un mormăit care nu însemna nimic. Vocea continuă cu blândețe:

— Joseph, nu ești grav rănit, chiar dacă te doare foarte tare. Ești un băiat solid și rezistent și poți să te înzdrăvenești repede. Este suficient să fii transportat la un spital bun ca să-ți îngrijească piciorul. Peste câteva săptămâni ai putea fi din nou pe picioare ca să te poți întoarce la Beirut. Sau să rămâi cu noi, dacă vrei. Mă asculți, Joseph?

— Da, murmură tânărul.

Risca să declanșeze furia interlocutorului său dacă nu-i răspundea. Acesta păru satisfăcut de acest semn de interes.

— Bine, văd că ești un băiat bun. Acum spune-ne unde se află Aram Erivanian. Trebuie să stăm de vorbă cu el.

Tonul era la fel de calm, aproape amical. Nici urmă de amenințare. De parcă ar fi fost vorba de o conversație oarecare. Joseph își dădu seama că a ajuns la capătul drumului. Era tânăr, dar știa că există lucruri care nu se pot face. Protectorul său, un armean extrem de bogat, i-l încredințase pe Aram Erivanian ca să îl apere. Acest bărbat avusese grijă de întreaga lui familie și ar fi continuat să aibă grijă de ea, chiar și după dispariția lui. Avea de îndeplinit o datorie sfântă.

— Se află la iugoslavi, zise el.

— De unde veneai azi-dimineață?

Basken rămase mut, încercând cu disperare să găsească un răspuns. Tăcerea lui îl alertă pe Georges.

— Nu-mi spui adevărul. El nu se află la iugoslavi.

— Ba da, făcu Basken. Am ieşit să mă plimb puţin.

Armeanul reluă atacul cu o voce mai iritată.

— Joseph, nu avem timp. Răspunde-mi.

Joseph nu găsea un răspuns potrivit. Georges plescăi din limbă şi spuse cu un ton dezolat:

— Joseph, nu eşti deloc inteligent. Oricum îmi vei spune adevărul, dar te va durea tare de tot, cu toate că nu-mi place să chinui un băiat ca tine. În sfârşit...

El se aplecă şi îl lovi cu patul armei în piciorul rănit.

Basken scoase un urlet atât de puternic, încât crezu că i-au plesnit corzile vocale. Valurile de durere îi ajunseră până în creştetul capului, scuturându-l ca electrizat şi producându-i o senzaţie de greaţă. El se chirci clătinându-se, neîndrăznind să se uite la picior. Georges îşi ridică privirea plictisit.

— Joseph, sunt obligat să-ţi sfărâm toate oscioarele. Treaba asta o să te doară şi n-ai să mai poţi merge niciodată. Ce păcat, să rămâi infirm la vârsta ta. Mai ai însă timp să-ţi schimbi părerea.

Basken-Joseph îşi strânse maxilarele, încercând cu disperare să-şi domine durerea. Nu trebuia să vorbească. Cu nici un preţ.

Văzu cum veni următoarea lovitură şi auzi propriul său urlet inuman. Patul armei îi sfărâmă osul care se vedea acum alb din rana deschisă şi însângerată. Puţin câte puţin, osul spart făcu un unghi îngrozitor. Basken trecea dintr-un leşin într-altul, întrerupt de răcnetele provocate de durerea insuportabilă. Georges îşi ştergea fruntea de sudoare. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că acest puşti va opune atâta rezistenţă. Timpul trecea nemilos, iar piciorul masacrat îi producea greaţă. Atunci îi veni o idee. Îşi scoase pistolul şi trase un glonţ în genunchiul stâng al băiatului, sfărâmându-i meniscul.

* * *

În ciuda frigului, Malko era lac de transpiraţie. Parcursese cel puţin doi kilometri fără să vadă nici măcar un singur taxi. Nici în staţii şi nici pe traseu. Se despărţise de Milena de mai mult de douăzeci de minute!

Cu sufletul la gură, el ajunse în Piaţa Republicii. Un autobuz mare şi verde tocmai voia să pornească, îndreptându-se în aceeaşi direcţie cu el. Reuşi să urce din mers; înăuntru domnea o duhoare îngrozitoare. Ai fi crezut că te afli într-un câmp cultivat cu ceapă şi usturoi. Suficient ca să leşini... Nu era însă momentul să facă pe delicatul. Autobuzul porni către Kneza Milosa. După vreo trei sute de metri, se opri cu un scrâşnet îngrozitor de frâne. Lumea începu să coboare cu o încetineală îngrozitoare. Malko era cât pe ce să explodeze. Bineînţeles că în timp ce era prins ca într-un cleşte în mulţime, un taxi gol trecu pe stradă. Autobuzul porni iar. Malko calculă în gând că ar fi putut ajunge abia peste vreo douăzeci de minute. I se păreau o eternitate.

* * *

Georges se uită la faţa acoperită de sudoare a lui Joseph, la părul lipit de frunte şi la ochii înfundaţi în orbite din cauza durerii... Gura lui era schimonosită de ţipetele ce nu mai încetau.

— Joseph, mi se face milă de tine.

Cu o mişcare precisă, el lovi cu patul armei cartilajul genunchiului, acolo unde pătrunsese glonţul.

Basken-Joseph, simţi că se sufocă şi, în saltul pe care îl făcu, reuşi să-şi rupă definitiv piciorul în două. Urletele sale de animal aflat în agonie se loveau de zidurile mute. Toţi muşchii îi tremurau ca gelatina. De multă vreme nu mai reuşea să-şi stăpânească reflexele sfincterului, aşa că în cameră domnea un miros pestilenţial.

— Joseph, făcu Georges cu blândeţe. Ar trebui să-mi spui ce ţi-am cerut... Altfel vei suferi şi mai mult.

Punând alături pistolul, el prinse glezna stângă a rănitului şi începu să o răsucească încet, dezarticulând genunchiul masacrat. În acest moment, Joseph cedă. Spuse câteva cuvinte printre horcăituri, apoi leşină. Părea că fusese răpus nu numai de durere, ci şi de ruşine.

Georges se ridică, fiind convins că auzise adevărul. El îşi scoase din cizmă un pumnal şi îl înfipse în sternul lui Joseph,

ca în brânză. Tânărul fu scuturat de un spasm când cuțitul îi secționă abdomenul, declanșând o hemoragie masivă și fatală.

Călăul se îndepărtă imediat de victima sa. Mai avea la dispoziție foarte puțin timp și Hagop Hagopian nu i-ar fi iertat două eșecuri succesive. La ordinul personal al acestuia, se formase echipa care trebuia să acționeze în ciuda morții tovarășului lor și a posibilei supravegheri a Miliției.

Ei reluaseră pânda pe strada Strahinjica, după o întrerupere de douăzeci și patru de ore. La timp, ca să-l poată intercepta pe Basken.

Malko merse pe jos aproape un kilometru. Autobuzul îl lăsase la intrarea pe bulevardul Putnika, la sud de podul Gazela.

Acum era aproape de destinație și-și încetini pașii, observând strada liniștită și pustie. Nimic suspect nu îi atrase atenția. Copiii se jucau cu mingea. În acest cartier locuit mai mult de pensionari și de artiști, nu exista practic circulație. Multe dintre case erau încuiate pe timp de iarnă. El împinse poarta de la grădina cu brazi. Inima îi bătea în piept din cauza mersului pe jos. Oare ce avea să găsească?

Își spuse că armeanul orb trebuia să fie atent la cele mai mici zgomote și că ar fi bine să nu intre pe furiș ca să nu-l sperie. Cum casa nu avea sonerie, bătu la ușă și așteptă.

Cu gura lipită de ușă el strigă:

— Domnule Erivanian, sunt eu, Malko Linge. Deschideți.

Nu primi însă nici un răspuns. Nu putea rămâne acolo prea mult... Încercă să intre forțând ușa, dar era încuiată cu cheia. El se aplecă, vrând să se uite prin gaura cheii. În același moment, o explozie surdă îl făcu să tresară și fereastra ușii se transformă în mii de țăndări! Instinctiv, făcu un salt într-o parte. Tocmai la timp, căci un al doilea proiectil pulverizează batantul inferior, chiar în locul unde stătuse cu o fracțiune de secundă mai devreme. Ambele împușcături veniseră din interior. Lipit de zid, el își scoase pistolul extraplat și strigă:

— Domnule Erivanian!

Liniște. Plecând de lângă ușă, el ocoli casa prin grădină. În spate, o scară era rezemată de zid. Se cățără pe aceasta și

reuși să ajungă la una din ferestrele de la primul etaj, cele de la parter având obloanele trase. Cu o lovitură de pistol, sparse geamul, îl deschise din interior și intră în casă. Camera era goală, prăfuită, cu mobile vechi și cu tablourile scoase de pe pereți. Orbul nu urcase aici așa că deschise ușa. Aceasta dădea într-o galerie de unde se putea zări camera mare de la parter către care cobora o scară.

Ascultă și auzi un fosnet ușor. Cineva se mișca. Era Aram sau altcineva?

Cu atenția mărită, el scoase capul peste balustrada din lemn a galeriei. În câmpul său vizual se afla o mare parte a parterului.

Aram Erivanian stătea în mijlocul camerei, cu fața îndreptată spre scară. În mâna stângă avea un Colt. Cu acesta trăsese spre Malko. Brusc făcu o mișcase iute, ca și cum l-ar fi văzut! Malko știa prea bine că era imposibil, dar se feri din reflex. În același moment, capul orbului se întoarse în direcția sa și Aram Erivanian ridică brațul.

O împușcătură răsună și un glonț ricoșă în perete, făcând să zboare bucăți de tencuială, la mai puțin de cincizeci de centimetri de capul lui Malko.

Armeanul avea parcă un radar! Stătea cu spatele lipit de perete, cu fața spre el. Malko văzu că se clatină ușor. Nu putea să mai continue cu acest joc mortal. Malko strigă în limba engleză:

— Aram Erivanian! Sunt Malko Linge! Îmi recunoașteți vocea. Prietenul dumneavoastră Basken a dispărut. Sunteți în pericol. Lăsați-mă să vă scot de aici.

Armeanul își băgă Coltul la brâu, apoi vârî mâna în buzunar și scoase grenada. El strigă cu o voce răgușită:

— Nu vă cred! Plecați! Plecați de aici! Altfel detonez grenada asta.

O criză de tuse îl făcu să se îndoaie. Malko știa că este capabil să-și ducă amenințarea până la capăt. Cu dosul mâinii în care ținea grenada, Erivanian își șterse fruntea udă de transpirație. Apoi brațul îi căzu de-a lungul trupului. Din locul în care stătea, Malko putea să-i observe tremurul mâinilor. Era în picioare, dar febra nu îl împiedica să fie extrem de redutabil.

Malko își aminti de avertismentul Milenei: orbul se afla în plină criză de paranoia, fiind convins că Malko îi vrea pieirea. Delira. Malko căuta un mijloc ca să-l ia prin surprindere, dar nu reușea să găsească ceva. Rezemat de perete, Aram pândea și ușa de la intrare și scara. Cel de al șaselea simț ținea locul ochilor și era aproape la fel de periculos ca un om normal.

Imobilizat în galerie, Malko se întreba dacă nu era obligat să o aștepte pe Milena. El strigă din nou:

— Domnule Erivanian, trebuie să aveți încredere în mine!

Nu auzi nici un răspuns, dar orbul agită grenada cu un gest expresiv. Liniștea se așternu imediat. Dintr-o dată se auzi cum o mașină se oprește în fața casei. Poate că era Miliția, alertată din cauza împușcăturilor. Se auzi scârțâitul porții. Aram Erivanian se mișcă întorcându-și fața către ușă. Câteva secunde mai târziu cineva încerca să o deschidă. Malko se aștepta să audă vocea Milenei, dar era în continuare liniște.

Capitolul XIV

Cu o iuțeală incredibilă, Erivanian ascunse grenada și puse mâna pe Colt și trase în direcția ușii.

Malko se întoarse în cameră vrând să-i surprindă pe nousosiți pe la spate. În clipa în care ajunse la fereastră, văzu doi bărbați lângă scara rezemată de zid. Un bărbat solid și brun era însoțit de tipul pe care îl alungase în urmă cu două zile.

Ei se pregăteau să se cațere pe scară, iar Malko abia avu timp să se dea înapoi. De astă dată, era prins între două focuri!

El ieși din nou prin galeria interioară, dar nu-l mai zări pe Aram Erivanian!

Armeanul se deplasase, intrând sub galerie. Malko stătea chiar deasupra lui. Auzi zgomote venind de afară. Era imposibil să declanșeze un atac în toată regula, căci putea alerta Miliția iugoslavă.

Își luă avânt și, rugându-se la Dumnezeu, se lansă în jos pe scară, sărind câte șase trepte deodată.

Zgomotul produs fu îngrozitor. Crezu că vechea scară se va prăbuși sub greutatea lui. Cu mușchii încordați la maximum, el se aruncă la pământ, rostogolindu-se în mijlocul unei avalanșe de gloanțe, din fericire, trase mai sus. Apoi se auzi un zgomot sec. Aram rămăsese fără muniție. Încărcătorul gol fu aruncat pe jos. Cu o singură mână doar, Erivanian avea nevoie de ceva timp ca să-și încarce din nou arma. Malko se ridică și se aruncă asupra lui. Acesta abia avu timp să lase de-o parte Coltul și să-și bage mâna în buzunar după grenadă. Malko smulse grenada de fabricație sovietică din mâna lui Erivanian. Din fericire, acesta nu o deblocase și căzu inofensivă pe jos. Brațul orbului descrise prin aer un arc de cerc, apoi

îl lovi pe Malko cu pumnul în tâmplă. După aceea se așeză pe podea în patru labe ca să caute grenada. Era încăpățânat, nu glumă!

— Opriți-vă! strigă Malko. Nu vreau să vă fac nici un rău.

Aram Erivanian continua să lupte cu o energie nebunească și disperată. Ochelarii negri îi căzură pe jos, descoperind cavitățile goale, cicatricele și pleoapele cusute. Era o priveliște absolut oribilă.

Malko reuși să-i imobilizeze brațul la spate, dar el se zbătea în continuare. Era de-a dreptul patetic. Iar timpul trecea... Aveau să-și lase amândoi pielea aici!

— Vă sunt prieten cu adevărat, repeta Malko. Ceilalți se află deja sus. Au venit să vă ucidă.

Dacă ar fi vorbit în chineză, efectul ar fi fost același. Deodată văzu un cap apărând de după balustrada de la etaj. Îi dădu drumul armeanului și înhăță revolverul cu care trase în direcția intrusului.

Aram Erivanian tresări de parcă el ar fi fost atins de glonț și rămase nemișcat. Malko căută din ochi grenada: ea se rostogolise sub un fotoliu și nu avea timp să o caute.

Printr-o străfulgerare, înțelese că numai un singur lucru ar fi rezolvat lucrurile. Îi întinse arma orbului, și, ținând-o de țeavă, i-o puse direct în mână!

— Domnule Erivanian, vă dau arma mea, îi spuse. Acum mă credeți?

Degetele orbului se încleștară pe mânerul revolverului și indexul alunecă pe trăgaci. Timp de o secundă, Malko crezu că vrea să tragă și se pregăti să primească un glonț în piept.

Apoi arma coborî încet. Malko profită de ocazie și îl prinse pe Aram de brațul stâng.

— Să plecăm repede! Ei se află sus la etaj.

De data asta, orbul nu mai opuse rezistență. Cu o voce nesigură, el întrebă:

— Unde este Basken?

— Nu știu, răspunse Malko. A dispărut.

— Și ochelarii mei? Unde-mi sunt ochelarii?

Cum de se putea gândi la ochelari într-un moment ca acesta? Malko îi ridică de jos și îi întinse în schimbul

revolverului său. Pe scară se auziră paşi şi îl văzu pe mustăciosul cu sprâncenele unite cum începe să coboare. Malko trase în direcţia lui şi acesta dispăru.

Dintr-un salt, ei ajunseră la uşă. Malko întoarse cheia în broască, deschise şi îl împinse pe Erivanian afară din casă. Când se uită în urmă, îl văzu pe mustăcios ghemuit pe scară cu un pistol-mitralieră îndreptat spre ei. Din fericire, Erivanian era în afara câmpului său de tir. Acest fapt îl făcu să ezite. Ţinând pistolul cu ambele mâini, Malko îi aţinti asupra adversarului său. Proiectilul de 225 plecă cu şase sute de metri pe secundă şi pătrunse direct în ochiul drept al tânărului armean.

Acesta scoase un strigăt scurt, strângând convulsiv arma ce scuipă o ultimă rafală, găurind pereţii, apoi se prăvăli pe spate. Tovarăşul său, care se pregătea şi el să coboare, se aruncă pe jos. Malko îl trase pe orb în grădină. Erivanian se mişca încet, clătinându-se pe picioare la fiecare pas. Al doilea ucigaş îşi făcu apariţia din casă, înarmat cu un Kalaşnikov. Malko trase încă o dată, iar acesta se retrase în casă. Malko îl împinse pe Erivanian spre poartă.

— Fugiţi drept înainte! îi strigă el.

Dacă ar fi avut şi grenada! Plasându-se între ucigaş şi armeanul orb, Malko trase în direcţia uşii restul gloanţelor aflate în încărcător. Tactica îi reuşi. El se întoarse convins că Aram era deja afară în stradă, dar un nod i se puse în gât: armeanul pipăia zidul în interiorul grădinii. Se rătăcise.

Înjurând printre dinţi, Malko căută un încărcător plin, deşi ştia că nu va mai avea timp să-l folosească.

Aproape în acelaşi moment, două siluete îmbrăcate cu haine din piele neagră îşi făcură apariţia la gard. Erau cei doi tipi cu motocicleta Yamaha. Malko observă părul blond al unuia dintre ei, ieşind de sub cască. Era o femeie!

Cu încărcătorul nou în mână, el se întoarse către casă. Posesorul Kalaşnikovului tocmai îşi făcuse iar apariţia, pregătindu-se să tragă o rafală în el şi Erivanian. Se auziră mai multe împuşcături surde. Malko se aruncă cu burta la pământ, armându-şi revolverul, şi-l văzu pe tipul cu Kalaşnikovul retrăgându-se şi apoi căzând într-un genunchi. Imediat, se prăbuşi pe o parte.

Alte împuşcături urmară. Cei doi de pe motocicletă, cu braţele întinse ca la exerciţiile de tir, trăgeau amândoi în acelaşi timp. În total fură trase paisprezece gloanţe! Apoi, ei îşi lăsară braţele în jos şi bătură în retragere. Malko auzi zgomotul făcut de motorul motocicletei. Alergă în stradă şi-o văzu cum dispare după colţ.

La câţiva metri de el, se afla furgoneta galbenă pe care o reperase deja în faţa casei Milenei Bratic. Un bărbat era prăbuşit peste volan. Malko se apropie, văzu un pistol-mitralieră pe genunchii lui şi cele două orificii din craniu.

— Unde sunteţi? Unde sunteţi? strigă Aram Erivanian care se încurcase în crengile unui brad.

Malko se întoarse către infirm, îl ajută să meargă spre poartă, apoi, către capătul străzii. Vecinii anunţaseră cu siguranţă Miliţia...

Intervenţia celor doi motociclişti fusese atât de fulgerătoare, încât avea impresia că fusese un vis. Cu toate acestea, fără intervenţia lor, el ar fi fost acum mort, la fel şi Aram Erivanian. Zaztava 128 a Milenei Bratic îşi făcu apariţia de după colţul străzii fiind cât pe-aci să-i calce. Tânăra femeie frână puternic şi cu un aer înnebunit sări afară din maşină.

— Unde aţi fost până acum? izbucni Malko. Era să fim uciși amândoi! Am scăpat ca printr-o minune...

— Am văzut motocicleta, făcu ea fără să-l asculte. Tocmai a trecut pe lângă mine.

— Motocicliştii au fost cei care ne-au salvat, zise Malko. Să plecăm repede de aici. În curând s-ar putea să apară Miliţia.

Ei se urcară în maşină, iar Milena plecă cu viteză maximă, în timp ce Malko o puse la curent cu cele întâmplate.

— Dar eu credeam că...

— Vom lămuri mai târziu lucrurile. Deocamdată trebuie să părăsim Belgradul cât mai repede posibil. Trebuie să obţin maşina chiar în după-amiaza asta. Să mergem la dumneavoastră acasă. De ce aţi întârziat atât?

— Am stat mult la garaj. Era multă lume acolo cu maşinile în pană.

Zaztava intră pe Penezica-Krcuna şi se pierdu în mijlocul traficului. Puţin mai relaxat, Malko se întoarse către Erivanian.

— De ce ați tras asupra mea? îl întrebă el.

— Nu știu, se bâlbâi acesta. Am crezut că m-ați trădat. Nu mai pot să suport. Vă rog să mă iertați.

El tremura din toate încheieturile din cauza frisoanelor date de febră. Milena îl îmbărbăta vorbindu-i în armenește.

— Basken a dispărut, îi spuse apoi în engleză. Probabil au reușit să-l prindă și...

— Atunci, este mort, zise orbul. L-au torturat până l-au făcut să vorbească și apoi l-au ucis.

Tăcu un moment, apoi adăugă:

— Era un băiat extraordinar...

— Credeți că ne vor ataca din nou? întrebă Milena.

— Nu știu. Dar cu cât vom pleca mai iute, cu atât va fi mai bine.

Își dădea seama că iugoslavii vor reacționa în cele din urmă. Trei morți în plus nu puteau trece neobservați într-un oraș ca Belgradul... Și Andrew Witkin nu era omul care să-i protejeze. Malko își dădu seama că inima îi bate prea repede.

Trebuia să spele putina mai înainte ca să se ivească alt bucluc!

* * *

Natașa îi adresă lui Malko un surâs devastator. Îmbrăcată cu o fustă din piele neagră și într-un pulover care părea că fusese croșetat direct pe ea, cu talia strânsă cu o curea lată și machiată ca regina din Saba, ea reprezenta visul de neîmplinit al oricărei fete din Iugoslavia.

Ținuta ei contrasta în mod țipător cu ținuta celorlalte fete care munceau ca niște sclave, efectul fiind aproape comic. Ea se îndreptă către Malko și, cu o voce senzuală, îi spuse:

— Știți, mașina... Există o mică problemă...

Malko simți că ia foc! Nu-și putea crede urechilor.

— Cum?

— Vă rog să nu vă enervați, făcu Natașa cu un glas dulce. Nu este nimic grav. Mâine o veți putea avea...

Coșmarul părea că nu se mai termină.

Capitolul XV

— De ce? Doar era vorba că va fi gata azi, spuse Malko.

Natașa afișă o expresie dezolată care o făcea încă și mai sexy.

— Când a făcut revizia la mașină, Ratomir a descoperit că un cilindru de frână era mort și a trebuit să-l schimbe. Vrea să-i achitați încă cinci sute de dolari pentru asta.

Așa stăteau deci lucrurile...

— Și când va fi gata?

— Mâine. Va munci toată noaptea dacă e nevoie.

Refrenul îi era deja cunoscut. Malko scoase un teanc de bancnote de câte o sută de dolari și, încercând să-și păstreze calmul, numără cinci.

— Sper că nu voi mai avea nici o surpriză.

Natașa luă banii cu un surâs provocator.

— De ce sunteți atât de grăbit să părăsiți Belgradul? Ultima oară nu am petrecut o seară prea urâtă...

Ea își undui trupul, făcând ca pielea fustei ce pocnea pe ea să scoată un zgomot ușor. În birou nu se mai afla nimeni, iar privirea ei era mai elocventă decât orice discurs.

— Am multe lucruri de rezolvat, spuse el.

Natașa îi aruncă o privire amuzată.

— Înțeleg... Și eu la fel. Dar în curând, trebuie să fac o deplasare la Viena. Întotdeauna îmi rezerv o cameră la hotelul *Sonnenberg*. Vă voi da numărul de telefon mâine, când ne vom revedea pentru mașină.

— La ce oră?

— La trei.

Ea se apropie şi îl sărută pe obraz, în timp ce pântecele ei înfăşurat în pielea neagră se propti pentru o clipă de el, transmiţându-i un semnal mai puţin cast.

Malko coborî cele două etaje fără să mai aştepte ascensorul. Număra în gând orele. Nu ştia ce i se mai pregăteşte...

Unde era oare Tania Vertanian?

Reuşise el să-i elimine pe toţi oamenii lui Hagopian?

Când aveau oare de gând să reacţioneze serviciile iugoslave?

Malko intră într-o cabină telefonică să îl sune pe Andrew Witkin. Avea câteva noutăţi interesante pentru el.

* * *

În micul apartament, domnea o tensiune îngrozitoare. Milena pregătise nişte chifteluţe foarte picante de care nu se atinse nimeni. Malko încerca zadarnic să urmărească un film american la televizor. Aşezat într-un fotoliu, Aram Erivanian, îndopat cu antibiotice şi tras la faţă, respira cu greu. Parcă era o mumie... Elko Krisantem se instalase pe o saltea pusă direct pe podea, în culoarul ce ducea la camera Milenei.

Milena şi Malko erau atenţi la cel mai mic zgomot ce venea dinspre scară. Totul era pregătit pentru plecare, dar fiecare minut părea că se întinde ca un elastic. La ştirile serii nu se pomenise nimic despre masacrul din strada Koste-Glavinica. Andrew Witkin nu auzise nici el nimic. Pretindea că nu are nici o idee în privinţa identităţii celor doi motociclişti care îi salvaseră pe Malko şi pe Erivanian. Nu existau decât două ipoteze: aceştia lucrau ori pentru Mossad, ori pentru Tania Vertanian...

Cu gesturi lente şi atente, Aram Erivanian se ridică în picioare. Imediat, Milena îl ajută să meargă în camera lui. Ea reapăru după o jumătate de oră.

— I-am dat un calmant, zise ea. Sper că va reuşi să doarmă. Abia mai rezistă.

— Cu un pic de noroc, mâine seară suntem la Viena şi totul se va termina, spuse Malko.

Brusc telefonul sună. Milena ridică receptorul, dar îl așează din nou în furcă.

— Nimeni. Nu este pentru prima oară că mi se întâmplă asta de când ați sosit dumneavoastră...

De la începutul serii, ea își omorâse timpul cu o sticlă de J&B. După ce o goli, Milena aduse din bucătărie o sticlă cu șliboviță.

Ea bău primul pahar, apoi introduse o casetă în combina Akai. Acordurile unui îndrăcit cântec țigănesc inundară încăperea. Ai fi crezut că auzi pocnetele produse de *nagaikas*, teribilele bice ale cazacilor din mijlocul stepei. Umplându-și din nou paharul, îi spuse lui Malko:

— Beți cu mine!

— De ce beți atât de mult? o întrebă el cu blândețe.

Milena nu răspunse imediat. Când își întoarse fața către el, observă că ochii ei erau sticloși, iar privirea îi era absentă, pierdută.

— Beau ca să uit timpurile în care eram fericită alături de Aram, zise ea. În ciuda tensiunii existente la Beirut, a fost minunat. Aveam o casă foarte mare. Aram m-a trimis la Paris ca să aleg mobilă după gustul meu. Am cumpărat numai de la Romeo, chiar dacă a costat o adevărată avere. Era atât de superb totul!

Cel puțin, o părticică din banii susținătorilor grupării Asala fusese cheltuită cum trebuie...

— Aceste amintiri vă tulbură într-atât?

— Mai ales fața ascunsă a fericirii.

— Vă referiți la trădarea dumneavoastră?

O licărire de imensă disperare trecu prin ochii imenși și negri ai Milenei. Ea spuse cu o voce abia auzită:

— Așadar, ați aflat?

Malko nu se aștepta ca ea să cedeze atât de repede, fără să se apere. Se simți puțin rușinat că a profitat de slăbiciunea ei. Dar trebuia să afle adevărul. Dacă acuzațiile Taniei Vertanian erau adevărate, ar fi existat un risc suplimentar față de tot ce avusese în calcul... Și încă ce risc! KGB-ul...

Milena se sprijini o clipă de umărul său și începu să plângă în tăcere.

— Ce ați făcut de fapt? o întrebă Malko.

Ea întoarse spre el ochii plini de lacrimi. Parcă era în stare de hipnoză.

— Când veți ști adevărul, mă veți disprețui și nici nu veți mai dori să vă apropiați de mine.

Malko o încurajă cu un surâs.

— Cine știe? Oamenii nu sunt împărțiți doar în foarte buni și foarte răi.

Milena spuse deodată cu o voce patetică:

— Vă jur pe memoria mamei mele că l-am iubit întotdeauna. Și că îl iubesc și acum.

— Vă cred, spuse Malko. V-am văzut împreună. Atunci ce s-a întâmplat?

— Am dat dovadă de lașitate, bâigui ea.

Printre suspine și hohote de plâns, ea îi confirmă în mare parte cele aflate de la Tania Vertanian... Malko nu-și putea crede urechilor. Așadar, Andrew Witkin și CIA se înșelaseră în privința ei. Milena Bratic era agentă KGB!

Tânăra femeie se șterse cu batista la nas, bău un pic de șliboviță și spuse:

— Sunt o mizerabilă.

— Nimeni nu are dreptul să vă judece. Și acum, pentru cine lucrați? Pentru ruși sau îl ajutați doar pe Erivanian?

Milena tresări și spuse cu o sinceritate dezarmantă:

— Bineînțeles că îl ajut pe Aram!

— Nu mai țineți nici o legătură cu KGB-ul?

Deși vorbea cu un ton glumeț, Malko simțea cum îi îngheață șira spinării.

Ea spuse dintr-o suflare:

— Ei au fost cei care mi-au cerut să-l ajut, ca să nu fie ucis la Beirut. El nu mai reprezintă nici un pericol. Doreau să mă răsplătească pentru serviciile aduse.

O sumedenie de beculețe de alarmă se aprinseră în creierul lui Malko. KGB recunoscător era ceva de domeniul poveștilor de adormit copiii. Ori Milena își bătea joc de el, ori rușii o manipulau. Iar acest fapt nu era deloc încurajator...

— De aceea nu vă temeți de serviciile iugoslave?

Milena ezită înainte de a-i răspunde:

— Da, ele nu ar întreprinde nimic pentru a nu-i supăra pe sovietici.

Malko continuă să atace fără milă. Adevărul trebuia să iasă la lumină.

— Oamenii lui Hagopian sunt la ordinele rușilor?

— Nu, sunt în slujba iranienilor.

Ea răspundea la întrebările lui cu o voce atonă, dar sinceră. Își luă paharul și îl goli. Malko o lăsă. Trebuia să scoată tot de la ea. De asta depindea viața sa.

— Dacă rușii vor să-i salveze viața lui Aram Erivanian, de ce nu au cerut serviciilor iugoslave să se ocupe de protecția lui?

Milena clătină din cap.

— Acestea nu vor să aibă nici un amestec.

Malko era perplex. Ceva nu se potrivea, dar nu-și dădea seama ce anume. Cu o voce spartă, Milena adăugă:

— Este pentru prima oară când mărturisesc totul cuiva. Nici nu vă dați seama ce ușurată mă simt. Nu vă este silă de mine?

— Nu. Dar de ce mi-ați spus tocmai mie?

Ea nu răspunse. Privirea îi deveni și mai fixă și, brusc, îl sărută pe gură. Acum buzele ei nu mai erau lipite. Sărutarea ei era la fel de înfocată ca și cântecul țigănesc ce se auzea în cameră. Dinții lor se ciocniră. Milena îl mușcă, unghiile ei i se înfipseră în ceafă. Nu părea dornică să se dezlipească de el.

Dezlănțuită, ea se lăsă pe canapea, trăgându-l și pe el. Întregul ei trup era scuturat de o pasiune violentă. Limba ei îi sonda cu furie gura. Picioarele i se desfăcură, iar bazinul începu să i se miște din ce în ce mai repede. Ea începu să descheie nasturii de la camașa lui Malko, apoi își înfipse unghiile în pielea dezgolită. Respirația îi devenise sacadată, gâfâia de parcă ar fi avut o criză de astm.

Malko se lăsă furat de această tornadă, cu toate simțurile răvășite și trezite cu brutalitate. Gura Milenei se desprinse deodată, în vreme ce pântecele ei tremura lipit de el. Ea îl

pironi cu o privire halucinată, tulburată și umedă, spuse câteva cuvinte în limba rusă și scoase un geamăt sfâșietor.

— Dumnezeule, juisez!

Ea țipase, cu tot trupul scuturat de o adevărată furtună, ca și cum ar fi fost conectat la 100 000 de volți... Apoi rămase țeapănă, lungită alături de el, ca moartă, cu fața ascunsă în umărul lui.

Malko nu îndrăznea să se miște, mirat de violența acestui orgasm, la declanșarea căruia nu avusese nici un merit. După o vreme, Milena păru că începe să se trezească. Cu gingășie, ea îl sărută pe Malko și îi spuse în șoaptă:

— Credeam că nu mi se va mai întâmpla niciodată...

— De ce?

— Din cauza lui Aram. De rușine, nu mai puteam să simt plăcerea cu el.

— Dar cu ceilalți bărbați?

— Nu mai puteam cu nimeni.

— Dar de ce cu mine...?

Muzica țigănească se auzea cu acordurile ei sfâșietoare și romantice. Milena îi spuse la ureche:

— Poate pentru că v-ați riscat viața pentru el. Sau pentru că v-am spus tot adevărul. Mă simt eliberată. Nu știu cum s-a întâmplat. Deodată, am simțit că mă cuprinde o vâlvătaie uriașă și mi-a fost frică că va trece. Dar nu... Dacă ați ști ce simt eu acum... Parcă m-am născut din nou. Datorită dumneavoastră...

— Dar nu am făcut nimic, remarcă Malko.

— O, ba da!

Ea păru că îi observă erecția. Îl mângâie cu tandrețe și-i spuse încet:

— Așteptați puțin. Rămâneți așa. Sunt urâtă. Am plâns și mă simt murdară. Aveți dreptul la altceva. Lăsați-mă să mă fac frumoasă pentru dumneavoastră. Îmi face o deosebită bucurie.

Ea se ridică, puse o altă casetă, îi turnă șliboviță în pahar și dispăru în baie. Malko ajunsese să o cunoască mai bine pe Milena Bratic, dar nu își dădea încă seama care era jocul KGB-ului în această poveste încâlcită. Milena era manipulată, dar în ce scop?

* * *

El își băuse tot paharul când Milena se strecură din nou în cameră. De la distanță, îi simți parfumul. Era o esență orientală, cu parfum greu și afrodiziac.

Nu o mai văzuse niciodată ca acum. Ochii ei mari și gura cărnoasă fuseseră machiate cu grijă, iar părul era prins într-un coc ce o făcea să semene cu o țigancă... Întreaga ei făptură degaja o senzualitate ce-i dădu fiori. Cămașa albă plină de dantele, ajustată sub sânii grei, și fusta largă din catifea neagră, strânsă pe talie, contribuiau din plin la această senzație.

— Vă plac? îl întrebă ea cu o voce abia șoptită.

În ochii ei negri se ghicea o fragilitate ce contrasta cu machiajul și cu atitudinea ei provocatoare.

În loc de răspuns, Malko o prinse de ceafă și o trase spre el. Supusă, ea îl sărută pe pieptul gol și limba ei începu să-l cutreiere ca un șarpe. Apoi mâinile îi apucară membrul și începură să-l maseze îndelung. Era atât de bine, încât Malko avu nevoie de gura ei. Începu să îi apese capul în jos. Milena se împotrivi:

— Nu am făcut niciodată asta; spuse ea. Nu pot.

Ea îl privi cu tandrețe și adăugă cu un ton jucăuș:

— De altfel, nici nu aveți nevoie de așa ceva.

El voi să insiste, dar ea îi rezistă din nou.

— Așteaptă, aș vrea să dansez pentru tine.

Ea începu să se rotească în ritmul muzicii. Fusta ei lungă se învolbură și se ridică, descoperind pielea albă a coapselor și umbra sexului.

Tensiunea care domnise întreaga zi se întoarse, dar în alt registru... Malko se simți prins în jocul ei și nu mai dorea decât un singur lucru: să facă dragoste împreună. De câteva ori, ea se feri, apoi, într-un sfârșit, se opri în fața lui, rezemată de perete.

— Acum, ia-mă. Așa, în picioare.

Malko era deja lipit de ea. Îi ridică fusta grea din catifea, găsi sexul fierbinte și, cu o singură mișcare, o pătrunse, ținuind-o de perete.

Senzația era fantastică. Milena Bratic scoase un geamăt în timp ce unghiile ei îi pătrundeau în ceafă și pântecele ei îi venea în întâmpinare.

— Da, da, mai adânc! Mai tare!

Poziția în care se aflau nu îi permitea să o aibă așa cum ar fi vrut el. O duse la canapea, îi ridică fusta și începu să o lucreze cu toată forța dorinței pe care o încerca. Despicată în două, Milena îl zgârie pe Malko ca o sălbăticiune.

După ritmul trupului ei, Malko simți că plăcerea ei creștea o dată cu a lui. O pătrunse și mai tare, fără să-i pese că strigătele ei i-ar putea trezi pe Krisantem sau pe Aram Erivanian. Agățată de el ca o înecată, Milena îi mușcă buza inferioară în momentul în care Malko explodă în ea. Șoldurile ei nu se mai mișcară, de parcă ar fi fost lovite de o paralizie bruscă.

Trezit din nirvana, Malko îi întâlni privirea și văzu în ea o disperare îngrozitoare.. Ea își întoarse capul ca să nu-i vadă lacrimile. Cântecul țigănesc se termina cu un acord lung de vioară. Milena murmură:

— A fost minunat.

El era aproape convins că ea nu ajunsese la orgasm. Fantomele trecutului puseseră iar stăpânire pe ea. Milena se sculă și dispăru în baie. Malko își încordă auzul. Părea că izbucnirea lor pasională nu trezise pe nimeni. Poate că prezența lui Aram Erivanian în casă o inhibase pe Milena.

Aceasta reveni, cu chipul sumbru și ochii triști. Părul îi era desfăcut.

— Dumneavoastră veți dormi pe divan, îi spuse. Eu mă voi culca jos, pe covor. Este sănătos pentru spate...

El trebui să insiste mult ca ea să accepte să doarmă pe divan, în timp ce el urma să se ghemuiască în fotoliul din fața televizorului. Nu-i era deloc somn, fiind asaltat de mărturisirile Milenei. Nu reușea să înțeleagă ce rol avea KGB-ul. Iugoslava păruse sinceră. Un lucru îl intriga cel mai mult: dacă KGB-ul ar fi vrut să-l atragă pe Aram la Belgrad ca să-l lichideze, așa cu afirma Tania Vertanian, atunci de ce nu o făcuse până acum?

Iugoslavia era plină cu agenți ai Uniunii Sovietice. Malko îi cunoștea prea bine pe ruși ca să știe că aceștia aveau alte planuri în minte. În acest caz, orice se putea întâmpla înainte ca ei să părăsească Belgradul...

Milena se mișcă în somn și scoase un țipăt ușor.

Biruit de oboseală și de tensiunea nervoasă, Malko reuși în cele din urmă să adoarmă.

* * *

O lumină cenușie invadase camera și Malko avu impresia că simte un boț de brânză în gât! Era efectul șliboviței...

Canapeaua era goală.

Milena apăru din baie, îmbrăcată, machiată, cu un coc auster. Senzualitatea cu care îl cucerise pe Malko se evaporase.

Elko Krisantem apăru și el, nu prea odihnit.

— Eu voi pregăti o cafea, spuse Malko.

— Erivanian doarme încă, anunță Elko.

Nu ar fi pronunțat cuvântul „domnul" pentru un armean.

Malko se întinse. Se gândea cu groază la orele lungi pe care trebuia să le omoare până să intre în posesia Mercedesului. Ca să nu mai vorbim de ce se mai putea întâmpla până atunci...

* * *

Superba Natașa, instalată în spatele mașinii sale de scris, îi adresă lui Malko obișnuitul ei surâs, capabil să bage în căduri pe orice mascul, și îi arătă un divan plin cu maldăre de ziare.

— Luați loc. Termin acum.

El se instală, cu un nod în capul pieptului. De-ar trece odată peste acest obstacol! De dimineață și până acum nu avusese nici o problemă. Trecuse pe la *Intercontinental* ca să-și ia lucrurile și să le aducă la Milena, unde îl așteptau ceilalți.

Tania Vertanian nu mai dăduse nici un semn de viață. La fel, motocicliștii și oamenii lui Hagopian, dacă mai rămăsese vreunul în viață. Toți dispăruseră ca prin farmec.

Natașa termină de bătut textul și scoase dintr-un sertar un teanc de hârtii.

— Aici aveți documentele mașinii, spuse ea.

— Este gata? o întrebă Malko nevenindu-i să creadă.

— Bineînțeles. Ați adus banii? Ratomir nu dă pe credit...

— I-am adus.

Când ea se ridică în picioare, Malko rămase năucit. Fata purta un pantalon din lastex auriu care contrasta minunat cu puloverul din cașmir negru, mulat pe sânii ascuțiți. Ea îl observa pe Malko cu un aer provocator, sigură de efectul pe care îl producea. Era o bucățică bună de târfă rusnacă... Cizmele lungi și negre adăugau o notă de senzualitate ambiguă.

— Să plecăm! făcu ea cu o mutrișoară nostimă.

Malko o ajută să-și îmbrace haina de vizon.

Mașina ei se afla pe trotuar.

— Nu v-o ridică niciodată? o întrebă Malko.

— Niciodată. Cred că am noroc, zise Natașa.

Ea deschise radioul și rămase destul de tăcută în timp ce traversară orașul. Era mult mai rezervată decât în alte dăți...

Mercedesul 220, spălat și cu pneuri noi, era parcat la intrarea cimitirului de mașini. Malko probă motorul sub privirile indiferente ale lui Ratomir. Apoi îi întinse acestuia plicul ce conținea cele opt mii de dolari. Tipul se instală pe bancheta din spate ca să numere banii, în timp ce Natașa fuma o țigară. Când termină, el îi strânse mâna lui Malko zâmbind și plecă să se ocupe de ceilalți clienți.

— Pot să vă las acum? îl întrebă Natașa.

— Este în regulă. Mulțumesc. Aici aveți cei o mie de dolari ai dumneavoastră.

Ea luă plicul fără nici un fel de comentariu.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Cu siguranță că o parte din banii lui Ratomir erau pentru ea... Natașa se apropie și-l sărută repede.

— Dumnezeu să vă aibă în pază, șopti ea.

Malko o văzu cum pleacă înspre Belgrad. Uitase să-i mai dea numărul de telefon de la Viena. Femeile erau așa de schimbătoare...

În sfârșit avea Mercedesul și asta era principalul. Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă în oraș după Aram și să pornească apoi la drum.

* * *

Autostrada către Zagreb se întindea dreaptă peste curbele sinuoase ale Dunării și ale Savei, străbătând un peisaj monoton. Un panou cu indicația „Autoput Bratstvo-Jedinstvo"[1] apăru. Era vorba de prima trecere cu plată de pe autostradă. Se aflau așadar la treizeci de kilometri de Belgrad. Malko văzu o cabină telefonică și se ori în fața ei.

Andrew Witkin răspunse imediat.

— Am plecat, îl anunță Malko. Aveți ceva vești?

— Nu, îi răspunse americanul. *Good luck*. Imediat cum ajungeți dincolo, să mă sunați.

Malko plăti taxa de pasaj și acceleră. Bătrânul Mercedes reușea să atingă onorabila viteză de o sută treizeci pe oră, fără să scoată zgomote neliniștitoare...

În spate, Milena îl ținea de mână pe Aram Erivanian. Elko era atent, urmărind toate vehiculele care îi urmau sau îi depășeau, cu Astra pregătită pe genunchi.

La o sută de kilometri de Belgrad, frumoasa autostradă fu înlocuită de o șosea cu patru benzi de circulație, cu mult mai periculoasă. Începuse să se lase întunericul. Orbit de farurile camioanelor, Malko trebui să micșoreze viteza. Cu fiecare tur de roată se îndepărta de Belgrad, apropiindu-se de Austria. Atunci se gândi la Tania Vertanian. Oare ce se întâmplase cu ea? Mai mult din cauza ei alesese tunelul de la Loibl, care nu se afla pe drumul direct către Viena, în loc să se îndrepte spre Maribor. Făcuse un ocol de o sută de kilometri.

Auzi șoapte în spate, apoi Milena se aplecă spre el.

— Aram spune că niciodată nu va uita ce ați făcut pentru el.

* * *

Ceața se lăsase dintr-o dată. Chiar înainte de a ajunge la Zagreb, Malko fu obligat să micșoreze viteza în mod considerabil.

Milena și Erivanian dormitau fără să pară deranjați de hurducăturile drumului. Tocmai traversaseră Zagrebul, iar

1. Autostrada Fraternitate-Libertate (n.a.)

Malko regreta că nu se oprise acolo. Mai avea de străbătut încă treizeci și cinci de kilometri de drum sinuos până la Ljubljana și nu mai vedea nimic în fața ochilor.

O umbră apăru din ceață, iar el răsuci brusc volanul. Un camion era oprit acolo fără farurile de poziție aprinse. Ar fi fost o prostie să se lase omorât aici, după ce reușise să scape din macabrul dans de la Belgrad. Puțin mai departe, farurile luminară un indicator: *Ljubljana, 10 km.* Milena, brusc trezită de smucitură, remarcă:

— Nu se poate continua drumul în condițiile astea. Știu un hotel pe Titova. Hotelul *Slon*, de pe strada principală.

Ei ajunseră în centrul orașului, unde văzură firma *Slon,* un hotel mare și vechi. Malko opri mașina în fața lui, iar Milena coborî să se informeze.

— Au locuri disponibile, îi anunță ea când reveni.

Holul avea un aer foarte bătrânicios. Primiră trei camere la același etaj. Milena urcă, însoțindu-l pe Erivanian care era epuizat. Elko se ocupă de bagaje. Când își făcu apariția în hol, avea un aer destul de îngrijorat.

— Ai văzut ceva suspect? îl întrebă Malko.

— Da, făcu turcul. Tocmai a sosit o mașină. Este parcată în fața hotelului. Are număr de Belgrad.

Capitolul XVI

La început, Malko nu păru prea îngrijorat. Doar nu circula numai el pe șoselele iugoslave.

— Arătați-mi mașina aceea, îi spuse el lui Elko Krisantem.

Cei doi ieșiră afară pe strada Titova Cesta. În fața hotelului erau parcate în diagonală mai multe vehicule. Elko îl conduse până în fața unei Skode de culoare portocalie.

— Câți pasageri avea?

— Nu am putut să zăresc decât unul, zise Krisantem, dar este posibil să mai fi fost și alții.

Putea fi doar o simplă coincidență. Cineva se oprise ca și ei din cauza cetei.

Malko intră în hotel și luă ascensorul. Bătu la ușa Milènei. Ea îi deschise. Prin ușa întredeschisă, Malko îl văzu pe armean întins pe pat. Ea îi adresă o privire întrebătoare.

— Ieșiți puțin, îi spuse Malko.

Pe culoar, el o puse la curent ce cele aflate.

— Cu siguranță că este vorba de agenții SDB, făcu ea. Vor să fie siguri că totul se desfășoară cu bine. Azi-dimineață au mai sunat de două ori fără ca să vorbească cineva.

— Pe mâine dimineață, zise Malko.

El se îndreptă către camera sa. Prea surescitat ca să poată adormi, el rămase cu ochii deschiși în întuneric. Ce capcană i se pregătise oare? În cele din urmă, îl cuprinse un somn agitat.

* * *

Tramvaiele ce străbăteau Titova Cesta apăreau din ceață ca niște vase fantomă. Malko, instalat în cafeneaua ce avea

terasa spre bulevard, terminase de mestecat o bucată de pâine cleioasă, când Elko veni lângă el.

— În Skoda nu era decât un singur om, tocmai l-am zărit.

— A plecat?

— Da.

Fusese o falsă alertă... Dintr-o dată Malko găsi cafeaua mult mai bună. Milena şi Aram îşi făcură şi ei apariţia. Ea era deosebit de frumoasă. Gura ei imensă era conturată cu pensula. Purta un compleu din lână gri, foarte ajustat, cu fustă lungă. Malko simţi un val de căldură în pântece. Când află noutatea, ea zâmbi uşurată.

Aram Erivanian, drept ca o lumânare, părea cu gândul în altă parte, cu ochelarii săi negri. Milena desfăcu jacheta compleului, iar Malko îi văzu bluza din mătase neagră sub care dansau sânii liberi. Milena voia încă o dată să-şi învingă inhibiţiile. Nu pentru bărbatul orb se aranjase ea aşa...

— Trebuie să plecăm, spuse Malko.

Elko Krisantem aştepta alături de Mercedes. Le fu foarte greu să scape de traficul intens din Titova. Primele raze de soare lăsau să se vadă vechea citadelă ce domina Ljubljana. Intraseră pe bulevardul Celowska ce ducea la autostrada către Jesenice.

Brusc, chiar înainte să vireze la stânga, Malko observă cum o maşină portocalie iese dintr-o staţie de benzină şi vine după ei. Era o Skodă.

Inima începu să-i bată cu putere.

— Milena! Maşina aceea ne urmăreşte!

Din nou tensiunea crescu implacabil. Aram Erivanian se aplecă înspre el, ca şi cum ar fi putut vedea.

— Ce se întâmplă? întrebă el îngrijorat.

Milena începu să vorbească în armeneşte, cu ochii la Skoda.

Malko încetinise, dând speranţe nenumăraţilor autostopişti care aşteptau pe marginea şoselei. În maşina portocalie nu se afla decât un singur om, dar chipul lui nu se distingea prin parbrizul murdar.

— Sunt aproape sigură că este un agent SDB, zise Milena. Nici măcar nu se fereşte. Dacă ar fi vrut să ne facă probleme,

ar fi putut cere ajutorul Miliției din Ljubljana. Vrea probabil să ne escorteze până la frontieră.

— Să sperăm că aveți dreptate, zise Malko.

Trecură de Kranj, cu Skoda în continuare pe urmele lor. Se obișnuiseră deja cu ea. Mai rămăseseră doar patruzeci de kilometri până la graniță. Deodată, la ieșirea din oraș, Malko observă un indicator uriaș, pe care era scris cu litere roșii în sârbă, germană, italiană și engleză: „Atenție, tunelul Loibl este închis". Indicatorul era plasat deasupra unei agenții de turism. Malko opri și intră să ceară informații suplimentare. Funcționarul le explică:

— Au avut loc niște surpări acum trei zile. Puteți trece prin Maribor și Spielfeld.

Nu se putea face nimic. Se vedea obligat să se întoarcă la Ljubljana. Apoi, mai avea de făcut încă o sută patruzeci de kiliometri... Skoda portocalie aștepta puțin, apoi făcu aceeași manevră.

Iritat, Malko se hotărî să se descotorosească de ea. Cerul se degajase de nori și vremea era splendidă. În mod sistematic, el începu să depășească mașinile din față, apăsând până la refuz pedala de accelerație. Bătrânul Mercedes vibra ca un compresor.

În privința vitezei, nici Skoda nu era mai prejos, dar șoferul ei părea mai puțin curajos în depășiri.

Puțin câte puțin, pata portocalie din spatele lor se diminuă considerabil. Ocoliră Ljubljana pe la periferie și intrară pe șoseaua ce ducea spre Maribor, apoi, pe o porțiune de autostradă care le permise să mai câștige puțin avans, Skoda fiind blocată de un șir de camioane. Peisajul de schimbase, invadat de viile Sloveniei. Când pătrunseră în Maribor, Skoda portocalie nu se mai vedea. Milena i se adresă lui Malko.

— Ce vom face după ce trecem de frontieră?

— Cum ajungem în Austria, telefonăm la Ambasada SUA.

Mâna Milenei se așeză pe spateaza scaunului său, iar degetele ei începură să-i mângâie ceafa. Sejurul la Viena părea să-i rezerve niște surprize plăcute. Până atunci, trebuia să se târască cu douăzeci la oră pe străzile triste ale orașului Maribor.

* * *

— Iată frontiera!

Şoseaua cobora în pantă printre vii, iar pietonii se grăbeau să se ferească din calea maşinilor, încovoiaţi sub bagajele voluminoase. Cimitirul care se întindea pe partea dreaptă părea aproape vesel în lumina soarelui. Malko se uită spre Aram Erivanian.

— Aproape că am ajuns...

— Ştiu, răspunse orbul cu o voce lipsită de timbru.

Ai fi zis că puţin îi pasă.

Malko micşoră viteza printre camioanele şi maşinile care stăteau la coadă la punctul de frontieră. Acolo, treaba părea să meargă destul de repede. Între cele două posturi de frontieră, exista un *no man's land* [1] plin cu bănci, magazine şi restaurante. Dincolo de el, era Austria. Simţi iar că i se strânge stomacul... Numai de ar trece cu bine.

Peste un sfert de oră, nu mai aveau în faţa lor decât trei maşini. La câţiva metri de ghişeul unde se prezentau la control paşapoartele, se aflau câţiva vameşi care verificau bagajele prin sondaj. Veni şi rândul lui Malko. El întinse cele patru paşapoarte, dintre care unul, al lui Aram Erivanian, era libanez. Secundele în care miliţianul le controlă i se părură interminabile.

Miliţianul închise documentele şi i le întinse lui Malko.

— *Gute fahrt!*

Malko l-ar fi sărutat!

În momentul în care demară, el văzu deodată o maşină care depăşea rândul de maşini aflate la coadă: era Skoda portocalie.

Malko călcă pedala de acceleraţie, aproape atingând cu aripa maşinii bariera care se ridica încet. În acelaşi moment, şoferul Skodei opri în faţa miliţianului şi îi arătă o legitimaţie prin fereastra deschisă. Acesta îi făcu semn să treacă.

— Este clar că e de la SDB! murmură Milena. Dar ce-i asta?

---

1. Teritoriu neutru aflat între punctele de frontieră (n.t.)

Un vameş iugoslav se proţăpi brusc în faţa Mercedesului. Malko nu putea să mai înainteze fără să-l calce.

Era prins în capcană.

Skoda îi ajunse din urmă şi se opri alături. Şoferul acesteia schimbă câteva cuvinte cu vameşul care îi făcu semn să treacă. Malko văzu cum Skoda se îndreaptă spre zona austriacă şi se opreşte în faţa vămii.

Vameşul iugoslav întinse mâna spre el şi spuse:

— *Dokumenten, bitte ?*

El privi cu atenţie actele maşinii, părând mirat să vadă numele lui Malko. Austriecii nu obişnuiau să cumpere maşini din Iugoslavia...

— De ce aţi cumpărat această maşină? îl întrebă el.

— Am avut un accident şi trebuia să mă întorc pe şosea, explică Malko.

Celălalt îi întinse actele fără să mai spună nimic. Nici măcar nu îi ceru să deschidă portbagajul. Malko porni motorul: era deja în Austria.

Când ajunse la punctul vamal austriac, Skoda dispăruse!

În câteva secunde, formalităţile de aici se terminară, vameşii fiind cu mult mai interesaţi de gura Milenei Bratic decât de conţinutul maşinii.

În culmea fericirii, aceasta strigă:

— Am reuşit! Suntem în Austria!

Peste câteva ore aveau să ajungă la Viena. Deodată o maşină răsări la stânga lor, îi depăşi cu un lung sunet de claxon şi le bară şoseaua.

Malko abia reuşi să frâneze la timp.

O portieră se deschise şi apărură două picioare lungi, încălţate cu pantofi escarpen de culoare gri. Apoi apăru o fustă şi, în cele din urmă, o femeie coborî din maşină. Cu paşi grăbiţi, ea se îndreptă către ei. Krisantem era cu Astra în mână. Malko îi făcu semn să se oprească.

Era Tania Vertanian, cu un taior gri şi părul lins. Era însoţită de doi bărbaţi bruneţi, solizi şi cu un aer ameninţător, care aveau mâinile băgate în buzunarele impermeabilelor. Ei se opriră în faţa Mercedesului, împiedicându-l să demareze. Tania Vertanian deschise portiera din spate şi se aplecă în interiorul

mașinii. Ochii ei semănau cu două bucăți de cobalt. Fără să-i dea vreo atenție Milenei Bratic, ea îl luă de mână pe Aram Erivanian.

— Bună ziua, sunt Tania, zise ea.

Continuă să vorbească în armenește. Chipul Milenei se făcu livid. Ea își îndreptă ochii rugători spre Malko. Acesta se întoarse spre Tania stupefiat.

— De unde ați apărut? Și ce înseamnă această manevră? Suntem acum în Austria și...

Armeanca își întrerupse discursul cu un zâmbet încântător:

— Doar v-am spus că vreau să-l întâlnesc pe unchiul meu Aram. Asta făceam acum.

Ea începu să vorbească cu o voce hotărâtă. Deodată, Milena Bratic tresări și strigă:

— Nu-i adevărat, este o minciună!

— Taci, ticăloaso! spuse rece Tania Vertanian. Du-te la rusnacii tăi!

Milena izbucni în hohote de plâns, cu capul între mâini, adresându-se rugătoare lui Aram Erivanian. Apoi, se redresă brusc și îi trase Taniei un pumn în cap!

Izbită în tâmplă, aceasta se clătină, lovindu-se de portieră cu un țipăt de durere. Apoi, ca un șarpe, ea țâșni în mașină. De astă dată, ținea în mână un mic pistol automat pe care îl înfipse în gâtul Milenei.

— Ieși de aici, mizerabilo, altfel te omor! țipă ea.

Mașinile continuau să treacă pe lângă ei. Malko prinse pumnul armencei și-i îndreptă arma în altă parte.

— Destul, zise el. Milena este cu mine. Ce doriți?

— Vreau să vorbesc în liniște cu Aram.

— Asta și faceți.

— Da, dar nu aici.

— Domnul Erivanian se află sub protecția mea, iar eu nu am de gând să mă supun ordinelor dumneavoastră.

— El este cel care dorește acest lucru, spuse Tania.

— Nu este adevărat, sări Milena, ea îl minte, îl amenință. Îi spune că vreți să-l dați pe mâna israelienilor...

— Taci, târfă! țipă Tania.

Cele două femei erau gata să se încaiere. Malko se întoarse către armean.

— Domnule Erivanian, este adevărat că doriți să stați de vorbă cu această femeie în altă parte decât aici?

Orbul nu-i răspunse imediat. Stătea cu capul aplecat de parcă dormita.

— Cred că da..., spuse el.

Ochii Taniei aruncau scântei. Smulgându-și brațul din mâna lui Malko, ea ținti de astă dată fruntea orbului.

— Amintiți-vă de ce v-am spus la Belgrad. Prefer să-l văd mort decât în mâinile lor...

Ținând cont de starea în care se afla, putea fi capabilă de orice. Malko își zise că este cazul să aplaneze lucrurile.

— Foarte bine, să ne oprim puțin. Nu trebuie însă să-l obligați. Vă amintesc că aici ne aflăm în țara mea și că nu suntem singuri...

— De acord, spuse Tania. Vom merge la Schloss Spielfield, la niște prieteni. Spuneți-i târfei să se dea mai încolo. Voi urca lângă Aram.

Ea ocoli mașina și se urcă în stânga orbului, după ce spuse ceva celor doi însoțitori. Aceștia se suiră în mașina lor. Milena Bratic, albă la față, nu mai scoase nici un cuvânt. Malko se felicită că este înarmat. Toată povestea asta putea să se termine foarte rău. Cum de reușise să-i găsească?

Celălalt vehicul demară și Malko se luă după el.

— Luați-o spre stânga, făcu Tania.

El traversă șoseaua ca să intre pe un drum îngust, ce trecea pe sub un pod de cale ferată, ca să traverseze apoi o zonă viticolă. Pământul era acoperit cu zăpadă. După câteva minute, Malko observă un vechi castel așezat în vârful unei coline.

— Acolo mergem, îi anunță Tania.

În același moment, Malko văzu în retrovizor Skoda portocalie.

Ce însemna această supraveghere continuă pe teritoriul austriac? Dacă teoria Milenei era exactă, agentul SDB ce avea ca misiune să se asigure de buna desfășurare a drumului trebuia să-i ducă numai până la frontieră. De ce îi urmărea și aici?

Tania Vertanian nu-şi dădu seama de nimic. Ei pătrunseră pe aleea ce ducea la poarta castelului. Văzut de aproape, nu părea un loc prea vesel. Construcţia era în ruine, cu ferestrele sparte, iar acoperişul era găurit în multe locuri. Grădina părea lăsată în paragină de mai mulţi ani. Cu toate acestea, se vedea că aici fusese un cochet castel ce dominase valea şi satul Spielfel, asemenea castelului Liezen.

Cele două maşini pătrunseră într-o curte ce semăna mai degrabă cu o fermă. Aici domnea o adevărată mizerie. Peste tot zăceau caroserii de maşini vechi, gunoaie menajere, pubele din plastic, în jurul unei capele minuscule, cu galerii exterioare din lemn ce aveau vopseaua descojită. În curte se mai aflau două maşini. Un Volkswagen vechi şi un Opel într-o stare foarte tristă. Malko opri şi coborî. Pe jos era noroi şi pământul era alunecos.

În vreme ce ceilalţi coborau din maşini, el observă Skoda portocalie ce trecea cu viteză redusă prin faţa porţilor. În ea se afla tot un singur om, fapt destul de consolator... Maşina îşi continuă drumul, urcând spre o biserică micuţă înconjurată de câteva căsuţe. Elko Krisantem se apropie, pregătit pentru orice. Malko se aplecă discret către el.

— Elko, aţi văzut maşina portocalie?

— Da, răspunse acesta.

— Vedeţi ce face şoferul ei, îi sugeră Malko.

— Şi dumneavoastră?

Numai gândul că-l va lăsa pe stăpânul său cu toţi armenii aceştia îi făcea rău.

— N-o să mi se întâmple nimic, zise Malko. După aceea, telefonaţi la Viena la numărul ştiut. Vreau ca cei de acolo să ştie că suntem aici.

Elko se îndreptă către poartă.

— Unde pleacă? sări ca arsă Tania.

— Să dea un telefon, spuse Malko.

Ea nu protestă.

— Veniţi după mine!

În şir indian, ei porniră conduşi de ea, prin noroiul din curte. Tania îl ţinea de braţ pe Aram Erivanian, iar Milena se apropiase de Malko. O scară din piatră cu treptele tocite urca

spre intrarea principală ce deservea cele trei etaje ale aripii principale. Pe fiecare palier se aflau mai multe cutii pentru scrisori. Schloss era plin cu chiriaşi. În cele din urmă, ajunseră într-o galerie exterioară de la etajul al treilea. Malko încercă să examineze de acolo împrejurimile castelului.

Nu văzu nici urmă de Krisantem. Doar o motocicletă ce trecea pe un drumeag dintre vii.

Inima începu să-i bată mai repede. Era prea departe ca să poată identifica pe cele două persoane care se aflau pe ea. Totuşi, instinctul său îi spunea că este vorba de cei doi motociclişti care îi salvaseră viaţa la Belgrad.

Cu certitudine, nimeni nu părea să lipsească de la rendez-vous.

Capitolul XVII

Un bărbat aştepta în faţa uşii ce dădea în galeria exterioară. Era scund, gras, cu pielea oacheşă şi cu păr des şi cărunt. El se retrase ca să facă loc grupului să intre într-un apartament vechi, cu pereţii bordo, plin cu mobilă din lemn închis la culoare şi acoperit cu covoare splendide. Luxul ce domnea aici era neaşteptat. Tania îl conduse pe orb până la un fotoliu tapiţat cu catifea verde şi îl ajută să se aşeze în el.

Milena Bratic rămase în picioare lângă uşă, gata parcă să o ia la fugă.

Gărzile de corp ale Taniei se postară în fundul încăperii, tăcute ca două statui. Armeanca, sprijinită de o masă, se uită sfidătoare la Malko, cu o lumină triumfătoare în ochii albaştri.

— Aţi văzut că ne-am întâlnit din nou?

— Cum de-aţi reuşit?

— Am supravegheat plecarea dumneavoastră din Belgrad...

— Telefoanele acelea... dumneavoastră eraţi?

— Da.

— Şi ne-aţi urmărit apoi cu o Skoda portocalie?

— Nu. Dar există doar două posibilităţi de a ajunge la Viena pe şosea: tunelul de la Loibl, care acum este închis, şi Maribor...

— Ce doriţi de la noi? o întrebă Malko.

— Mai întâi, aş vrea să scăpăm de nenorocita asta.

Ea întinse mâna către Milena Bratic, care îi adresă o privire încărcată de ură.

— Cu ce drept îmi vorbeşti aşa? făcu aceasta. Fără mine, Aram ar fi încă la Beirut sau ar fi fost deja mort.

Tania Vertanian făcu un pas către ea.

— Căţea! Tu eşti agenta ruşilor, nu eu. Tu ai fost cea care ai încercat să-l ucizi cândva. Acum ruşii vor ca să încerci din nou.

Milena se repezi la ea să o sfâşie cu unghiile.

— Mincinoaso!

Malko se aşeză între cele două pantere.

— Nu ştiu ce a făcut mai înainte Milena, dar dacă am reuşit să-l scot pe domnul Erivanian din Iugoslavia, a fost şi datorită ei. Securitatea iugoslavă era la curent cu întreaga operaţiune şi nu ne-a făcut greutăţi.

Tania Vertanian făcu un pas înainte, cu ochii scăpărând de furie.

— Iugoslavii sunt mână în mână cu KGB-ul, la cel mai înalt nivel, chiar dacă vor să credem contrariul. Iar KGB-ul îl vrea pe Erivanian mort.

Se aşternu un moment de tăcere. Unul dintre bodyguarzi fuma. Proprietarul apartamentului se făcuse nevăzut.

— În acest caz, de ce KGB-ul nu ne-a împiedicat să părăsim Iugoslavia? Peste câteva ore, Aram Erivanian se va afla sub protecţia CIA.

Tania rămase tăcută câteva secunde înainte de a spune cu o voce plină de angoasă:

— Nu pot să-mi explic încă. Dar voi afla.

— Ea poate să spună orice, spuse Milena. A durat deja prea mult toată comedia asta. Vino, Aram, să plecăm.

Orbul schiţă gestul de a se ridica, dar imediat Tania Vertanian începu să vorbească cu el în armeneşte şi el rămase paralizat, copleşit de un acces puternic de tuse.

Malko murea de curiozitate să ştie ce a descoperit Elko, dar nu voia să-l părăsească pe Aram Erivanian, a cărui atitudine ambiguă nu-i uşura cu nimic sarcina. Orbul spuse ceva în limba lui. Tania se întoarse spre Malko.

— Spune că nu vrea să meargă la israelieni... Vrea să rămână în Austria.

Malko se apropie de armean.

— Domnule Erivanian, am primit misiunea de a vă conduce la Viena şi de a vă instala sub protecia CIA şi a poliţiei vieneze.

Tania interveni din nou:

— Noi îl vom supraveghea.

— Nu vă împiedică nimeni, răspunse Malko. Acum, trebuie să plecăm la drum.

— Nu mai înainte ca târfa asta să treacă graniţa la ea acasă. Este agenta ruşilor şi trebuie să scăpăm de ea. Precis că pune la cale ceva...

— Eu unul nu o pot forţa să se întoarcă în Iugoslavia, spuse Malko.

Milena Bratic ripostă cu o voce care tremura de furie:

— Ea nu v-a spus pentru cine lucrează! Este o ticăloasă. Ea a...

Tania se repezise către ea. Încăierarea dintre cele două femei fu îngrozitoare. Fiecare încerca să-i scoată ochii celeilalte. Tania trase un pumn puternic în sânul stâng al Milenei, care începu să urle. Malko şi unul dintre bodyguarzi încercară să le separe. Amândouă gâfâiau aruncând scântei de ură şi împroşcându-se reciproc cu vorbe grele...

Aflat între cele două furii, Aram Erivanian, bolnav, părea că este depăşit de situaţie. Malko îşi dădea seama că Tania era perfect capabilă să o ucidă pe Milena. Trebuia să intervină cu orice preţ.

— Milena, luaţi Mercedesul. Vă voi întâlni la hotelul *Sacher* din Viena. Noi vom continua drumul împreună cu doamna Vertanian, astfel ca ea să-şi poată da singură seama de faptul că nu există nici un complot împotriva domnului Erivanian.

Malko se întoarse apoi spre Tania:

— Sunteţi satisfăcută?

— Da, mormăi aceasta, dar ar fi şi mai bine dacă mai întâi i-am trage două gloanţe în cap.

— Dar Aram este de acord cu acest plan? întrebă Milena.

O nouă discuţie furtunoasă urmă între Aram şi Tania. După expresia de pe faţa Milenei, Malko înţelese că armeanul recomanda moderaţia. Milena se apropie de el vorbind în şoaptă, apoi îl îmbrăţişă şi se ridică cu o lumină de triumf în ochi.

— La revedere, ne întâlnim la Viena, spuse ea înfruntându-i.

Milena Bratic se îndreptă spre uşă, o deschise şi, după o ultimă privire către Aram Erivanian, dispăru.

* * *

Elko Krisantem roti o privirea prin micuțul naos pustiu. Cel pe care îl căuta nu se afla aici. Și totuși, în fața bisericii era oprită Skoda portocalie. El rătăci o vreme printre căsuțele din satul Spielfeld, apoi începu să coboare către „Schloss" și parcul său părăginit, care se întindea între fațada de vest și un povârniș ce cobora până la calea ferată. Cele câteva statui erau invadate de buruieni și de murdărie. Grilajul porții fusese deschis recent. Cu grijă, Elko pătrunse în grădină, având în pumn neprețuitul său juvăț.

Se strecură pe lângă zidul de la vest fără să vadă pe nimeni, apoi se ascunse în tufele care mărgineau parcul către povârniș.

Trei minute mai târziu, el observă un bărbat care stătea ghemuit în spatele unei statui, uitându-se la ferestrele castelului. Era atât de absorbit de pânda lui, încât nu-l observase pe Elko. Necunoscutul părea să aibă vreo cincizeci de ani. Purta un pardesiu gri și pălărie. Nu avea un aer prea amenințător... Elko se apropie ușor de el. Frunzele moarte îi înăbușeau zgomotul pașilor, dar celălalt îl auzi și se întoarse brusc.

Turcul se aștepta ca tipul să scoată o armă. Nici pomeneală însă! Bărbatul se ridică în picioare și o luă la sănătoasa. Turcul se năpusti pe urmele lui. Încurcat de pardesiu, iugoslavul fugea destul de greu. Turcul îl ajunse din urmă și sări ca un tigru. Cei doi se rostogoliră pe pământul noroios. Elko scoase lațul din buzunar. Într-o fracțiune de secundă, gâtul iugoslavului era prins în laț.

Strivindu-și adversarul cu fața în noroi, Krisantem începu să-l gâtuie. Victima sa încercă să se elibereze, dar nu reuși. Tipul își vârî mâna în buzunarul hainei și scoase de acolo un Walter PPK cu amortizor. Trase la întâmplare. Cu un zgomot înăbușit, glonțul se pierdu în aer. Cu brațul răsucit, îi era imposibil să țintească. Krisantem continua să-l sugrume, în timp de bărbatul se zbătea încercând să-l țintească.

Văzând că arma era îndreptată spre el, Elko fu nevoit să-l apuce de mână, eliberând astfel gâtul victimei. Brusc, iugoslavul se sculă, punând un genunchi în pământ. Arma automată scuipă încă două focuri, de astă dată nimerind arborii.

Deodată, Elko avu o idee genială: în loc să lupte pentru a-i lua arma, el reuși să-și strecoare degetul peste degetul pus pe trăgaci și să apese puternic. Mai multe împușcături se seccedară în surdină. Arma era acum descărcată.

Cu un răcnet de furie, iugoslavul o aruncă. Elko apucase iar laţul cu ambele mâini. Era decis să nu mai lase treaba făcută doar pe jumătate. În mijlocul luptei, ei se rostogoliră către povârnișul ce cobora către calea ferată. Din depărtare se auzea fluierul sinistru al unei locomotive.

* * *

Tania Vertanian o urmă pe Milena până în galerie ca să se asigure că pleacă. Iugoslava întoarse capul și, cu un surâs crispat la adresa lui Malko, îi spuse acestuia:

— Fiţi cu ochii pe ea. La revedere.

Malko era sigur că nu acesta era ultimul ei cuvânt. El se uită cu atenţie de jur-împrejur; nu se mai vedeau nici Krisantem, nici motocicliștii și nici misteriosul polițist iugoslav. Doar viile desfrunzite ce acopereau dealurile până departe.

Când ajunse în curte, Milena deschise portiera Mercedesului. Tania se uită triumfătoare la Malko.

— Naiba s-o ia și s-o ţină la el! mârâi ea.

Milena își spunea același lucru.

Portiera Mercedesului se închise cu un zgomot. Cu o încetineală calculată, Milena se așeză la volan. Tania clocotea de furie. Coborând geamul, Milena îi zâmbi lui Malko cu căldură.

Tania tresări puternic.

— V-aţi culcat deci cu ea! Căţeaua!

Malko nu spuse nimic. Nu era momentul să arunce paie pe foc. El se întoarse în apartament. Tania făcu același lucru. Ea se aplecă spre Aram Erivanian și începu să-i vorbească repede... în armenește.

— Ce faceți? o întrebă Malko.

— L-am întrebat dacă nu vrea să rămână sub protecția noastră, în Austria...

Treaba nu mirosea prea bine. Dacă orbul ar fi acceptat, Malko s-ar fi trezit într-o poziție imposibilă față de CIA, care ar fi putut să-l acuze că l-a dat pe mâinile armenilor. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Tania Vertanian se ridică și-și băgă mâna în geantă. El crezu că vrea să scoată de acolo o armă și, în mod reflex, apucă mânerul revolverului. Dar ea scoase cecul pe care îl mai văzuse și prima dată.

— Aveți aici două milioane de mărci germane! spuse ea cu o voce hotărâtă. Este destul ca să ne lăsați să plecăm cu el.

Malko o măsură cu privirea.

— Dacă doriți neapărat acest lucru, de ce nu mă ucideți?

Tania lăsă cecul să cadă înapoi în geantă și clătină din cap.

— Știți prea bine că există lucruri pe care nu pot să le fac. Dumneavoastră lucrați pentru CIA. Și ei au prea multe mijloace de presiune asupra noastră.

— Foarte bine. În acest caz, hai să terminăm odată cu această comedie!

El se apropie de Aram și îi spuse:

— Vom pleca spre Viena cu mașina prietenilor dumneavoastră. Eu vă voi conduce la *Imperial* și acolo vă voi lăsa sub protecția Statelor Unite ale Americii.

— Mulțumesc, făcu armeanul din vârful buzelor.

De astă dată, el se ridică fără ajutorul Taniei, care îi puse bastonul în mână. Malko încerca să-și ascundă ușurarea. În sfârșit avea să-și termine misiunea.... Mai avea de străbătut doar drumul până la Viena. Ar fi trebuit să vorbească și despre Skoda portocalie, dar se gândi că mai are timp să o facă.

— Trebuie să-l recuperez pe prietenul meu, spuse el.

— Foarte bine, noi vă vom aștepta aici, spuse Tania. Nu vreau ca Aram să răcească.

— *El* ne așteaptă cu siguranță, o corectă Malko. Dumneavoastră veți veni cu mine.

După o ezitare scurtă, tânăra femeie dădu un ordin în armenește bodyguarzilor ei și veni în urma lui, închizând cu grijă ușa în urmă.

Malko zări Mercedesul care cobora pe drumul ce ducea la șosea, dar, de Krisantem, nici urmă. Ce se întâmplase oare?

* * *

Transpirat în ciuda frigului de afară, Elko Krisantem se întrebă dacă nu cumva îmbătrânise. Adversarul său continua să se zbată, deși în plămânii lui nu mai intrase nici un strop de aer de o bună bucată de timp... El horcăia și se zbătea sub greutatea turcului, iar mâinile lui zgâriau pământul, smulgând bulgări mari. Nu mai reprezenta un pericol, dar nici nu murise.

Acest lucru era un afront îngrozitor la adresa lui Elko Krisantem. Reputația sa era amenințată...

Cu genunchii înfipți în spatele victimei, el strângea în continuare de capetele lațului cu toată energia de care era capabil. De astă dată, iugoslavul scoase un horcăit gâlgâit, picioarele sale se destinseră și capul îi căzu inert cu fața în noroi. Era cu siguranță mort. Elko se redresă și se uită în jurul său. Nu văzu pe nimeni. Cu atenție, scoase lațul de după gâtul tumefiat și îl puse la loc în buzunar... Apoi băgă mâna în haina necunoscutului și scoase un portofel plin cu hârtii pe care și-l puse în buzunar.

Șuierul locomotivei se auzi iar. Atunci avu o idee. El dădu un picior în cadavrul care începu să se rostogolească pe versantul dealului și se opri chiar în șanțul de lângă calea ferată. Elko se duse după el. Satul se afla de cealaltă parte a șinelor și nu putea fi zărit de acolo, iar gara părea pustie.

El apucă de umeri cadavrul și îl târî cu greu peste șine. Apoi începu să urce povârnișul în patru labe. Era obosit, aluneca mereu și plămânii îi erau încinși din cauza efortului. Ajunsese la jumătatea drumului când auzi un șuierat și un tren apăru din curbă. Mecanicul locomotivei zărise trupul lungit pe șine și tragea sirena cu disperare. Șirul de vagoane se opri cu un scrâșnet teribil de roți, dar era prea târziu.

Locomotiva avusese o viteză prea mare și trecu peste cadavru.

O fracțiune de secundă mai târziu, o explozie puternică ce venea dinspre castel, îl asurzi. Unda de șoc îndoi brazii de la marginea taluzului. Cu o presimțire groaznică în suflet, Krisantem începu să se cațere înnebunit pe panta mocirloasă.

Capitolul XVIII

Explozia răsunase ca o lovitură de trăsnet. Pe drumul ce străbătea viile, Mercedesul se transforma sub ochii săi într-o minge de foc și de fum negru, care urca spre cer ca o ciupercă atomică... Unda de șoc atinse castelul câteva secunde mai târziu, făcând să se zguduie ferestrele și smulgând țigle și bucăți de piatră, în timp ce un uriaș nor de praf se ridica de pe drumul îngust. Malko se întoarse spre Tania care pălise brusc.

—Tania, dumneavoastră ați fost cea care a... ?

— Nu, vă jur că nu! Nu înțeleg...

Toți armenii ieșiseră din apartamentele lor. Tania le vorbi în limba lor ca să-i calmeze. Puțin câte puțin, pulberea se risipi. Din Mercedes nu mai rămăsese practic nimic. Caroseria fusese spulberată. Tulburat la culme, Malko se gândi la Milena Batic. Iugoslava nici nu avusese timp să-și dea seama despre ce e vorba. Locuitorii satului veneau din toate direcțiile înconjurând locul exploziei. Bucăți de mașină mai ardeau între vii. Un biciclist cobora cărarea dinspre biserică, pedalând repede.

— Nu am făcut-o eu! repeta Tania Vertanian.

Malko nu răspunse. Era greu de crezut. Brusc, el îl văzu pe Elko Krisantem venind în fugă și urcând scările câte patru trepte deodată. Odată ajuns la etajul trei, el îl întrebă într-un suflet pe Malko:

— Ce s-a întâmplat?

— Mercedesul... a explodat.

Turcul își sterse fruntea de transpirație.

— Este din vina mea! spuse el copleșit.

Auzindu-i relatarea, Malko reuși să reconstitue faptele. El examină actele din portofelul găsit de Elko. Printre ele se

găsea şi o legitimaţie SDB... O încărcătură explozivă uriaşă fusese ascunsă în Mercedes. Bărbatul care îi urmărise de la Belgrad în Skoda portocalie avusese asupra lui un emiţător radio destinat să declanşeze explozia de la distanţă. Dintr-un motiv pe care nu aveau să-l cunoască vreodată, el activase bomba înainte să fie atacat de Krisantem. Trecerea trenului peste cadavrul său declanşase explozia cu o fracţiune de secundă înainte ca emiţătorul să fie distrus complet. Gândindu-se la acest lucru, Malko simţea fiori reci pe şira spinării. Timp de câteva sute de kilometri, el transportase o bombă ! Ca o maşină să se spulbere în acest fel, trebuia să aibă la bord o încărcătură enormă de exploziv!

Malko se uită la Tania. Aceasta îşi recăpătase sângele rece.

— V-am spus eu! zise ea triumfătoare. Doar Securitatea jugoslavă putea să pregătească o asemenea capcană.

Totul era evident. Bărbatul din Skoda portocalie lucra pentru iugoslavi. Rămânea totuşi un semn de întrebare. De ce acesta nu declanşase explozia mai devreme? Doar avusese de sute de ori ocazia s-o facă...

— Să mergem, vreau să mă uit mai de aproape.

Fără să scoată un cuvânt, Tania se supuse. El se urcă la volanul Opelului. Drumul era plin de curioşi. Malko simţi cum îl înecă un miros acru. Rămăşiţele mai fumegau încă. Cu un nod în gât, el încercă să descopere vreo urmă din Milena Bratic.

Nu văzu însă nimic! Nici măcar o pată de sânge. Dar ceva mai departe, pe câmp, observă ceva ce semăna cu nişte resturi umane, carbonizate. Era oribil. O fiinţă omenească se volatilizase astfel chiar sub ochii lui!

Din depărtare se auzea sirena unei ambulanţe. Nu era cazul să mai rămână aici. Cineva văzuse poate Mercedesul ieşind din curtea castelului. După ce aruncă o ultimă privire spre rămăşiţele carbonizate dintre aracii de viţă de vie, se urcă în Opel.

— Plecăm spre Viena, spuse el.

Tania Vertanian nu încercă să se împotrivească. Ei se întoarseră la castel. Aram Erivanian ieşise deja în galeria exterioară. El îi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— A fost pusă o bombă în Mercedes, îi spuse Malko.

— Milena era înăuntru?

Nu avea nici un sens să-l mintă.

— Da.

Orbul rămase la început mut. Apoi începu să-şi legene capul dintr-o parte în alta, repetând în şoaptă:

— Milena... Milena...

Apoi începu să vorbească în armeneşte, iar Malko nu mai înţelese nimic. Părea distrus şi se lăsa condus la Opel, tatonând cu bastonul balustrada de lemn. Se opri adulmecând aerul poluat de efluviile exploziei, deschise gura şi o închise fără să spună nimic. Era indescifrabil în spatele ochelarilor negri. După câteva minute, coborau drumul luând-o către sânga, pe sub podul de cale ferată. În faţă la *Gasthaus Kashel,* se întâlniră cu o ambulanţă ce venea urmată de o maşină a poliţiei.

Secţia Kripo[1] din Spielfeld avea să-şi cam bată capul cu misterioasa explozie şi cu cadavrul strivit de tren...

Rămaseră tăcuţi cu toţii până la trecerea cu plată de pe *Autobahn.* Aici, totul era calm şi părea că nimeni nu auzise explozia. Malko întoarse capul către Tania, care stătea pe bancheta din spate.

— Aşadar aţi putut să vă convingeţi că Milena nu lucra pentru ruşi. Dacă ar fi fost la curent cu capcana, nu s-ar fi suit niciodată în maşina aceea...

Deodată îi reveni în minte figura de înger pervers a frumoasei Natasa din clipa în care îi livrase Mercedesul. Înţelegea acum de ce nu-i mai dăduse numărul de telefon de la hotelul din Viena. Era la curent cu totul şi ştia că nu-l va mai putea întâlni pentru că fusese condamnat să moară...

Tania scutură din cap.

— Milena lucra pentru sovietici, ştiu precis. Nu este pentru prima dată când aceştia îşi omoară propriii agenţi. Mai ales pe ea, care nu făcea parte din organizaţia lor şi care era ţinută la ordine doar prin teroare... Milena le-a făcut un ultim serviciu.

---

1. Poliţia criminală (n.a.)

Malko știa că avea probabil dreptate. Dar asta tot nu explica de ce Mercedesul nu fusese aruncat în aer mai devreme.

Ce capcane mai avea oare de ocolit până în clipa în care îl va preda pe orb americanilor?

Priveliștea brazilor ce străjuiau șoseaua austriacă îl recomfortă. În sfârșit era la el acasă! Zărind un parching cu o cabină telefonică, părăsi șoseaua îndreptându-se într-acolo.

— Ce faceți? întrebă Tania.

— Vreau să-i previn pe prietenii mei.

Prudent, el luă cu sine cheile mașinii. Șeful Centralei CIA întârzie mult până să răspundă. Acum era unul nou, sosit de la Washington cu câteva zile mai devreme. Malko îl puse la curent cu cele întâmplate la frontieră.

— Noi vă așteptăm în fața hotelului *Imperial,* spuse americanul, nu mai fiți neliniștit. Situația este deja sub control.

Era și timpul!

Malko se urcă în Opel ceva mai relaxat. Tania Vertanian îl observa cu coada ochiului, dar se abținu de la cel mai mic comentariu. Îi mai rămânea să scape de tigroaica asta și știa că nu-i va fi deloc ușor. Din cinci în cinci minute, ea se uita la Aram Erivanian. Acesta nu mai deschisese deloc gura de când aflase că Milena Bratic murise. La întrebările puse de Tania răspundea monosilabic.

Malko apăsă până la refuz pedala de accelerație. Era grăbit să ajungă la Viena.

* * *

Un vânt înghețat mătura Kärtner Ring. Cu o senzație plăcută, Malko văzu lunga limuzină neagră prevăzută cu antene, parcată în fața hotelului *Imperial.* Geamurile fumurii nu lăsau să se vadă nimic în interior.

Imediat după ce opri în fața hotelului – comunicase numărul Opelului la telefon – cinci bărbați coborâră din ea. Trei pușcași marini îl însoțeau pe noul șef al centralei și pe un diplomat al Ambasadei SUA din Viena. Ei îl înconjurară pe Aram Erivanian imediat ce, ajutat de Tania, acesta coborî din Opel.

— Domnule Erivanian, mă numesc Chester Brooks și sunt secretarul principal al ambasadei, se prezentă diplomatul. Vă anunț că vă aflați sub protecția noastră așa cum ați dorit...

Pușcașii marini îl încadrară pe orb. Erau înarmați până-n dinți.

— Mulțumesc, spuse cu o voce slabă Aram Erivanian. Deocamdată aș vrea să mă odihnesc.

— V-am rezervat un apartament, îl anunță americanul.

Aram Erivanian fu practic luat pe sus în timp ce traversă holul hotelului. Ajunseră la etajul trei, unde armeanul fu instalat într-un apartament luxos, tapițat tot în albastru... Tania Vertanian încercă să rămână cu Aram, dar un pușcaș marin o prinse de cot și o scoase afară.

— *Sorry, Lady.* Nimeni nu are voie să rămână aici.

Armeanca se retrase cu o privire întunecată. Cu o voce capabilă să înghețe o banchiză, îi spuse lui Malko:

— Vă aștept la bar.

Cei doi bodyguarzi rămaseseră la parter. Aram Erivanian, condus până la un fotoliu, se prăbuși în el fără să-și scoată paltonul. Se vedea că este epuizat. După un timp, se ridică și, ajutat de Malko, intră în baie. Acolo, își întoarse fața spre el și îl întrebă:

— Milena a murit cu adevărat?

Malko înghiți în sec. Emoția armeanului îl impresiona adânc.

— Da, răspunse el. Nu a supraviețuit exploziei.

— I-ați... i-ați văzut trupul?

— Nu. Nu a mai rămas nimic.

Aram Erivanian se întoarse la fotoliul său.

— Mulțumesc. Acum aș vrea să rămân singur un moment.

Malko ieși din cameră și coborî la bar. Tania avea în față un pahar plin cu coniac. Ea schiță un zâmbet forțat. Malko ceru o votcă. Erau singurii clienți ai barului la acea oră. Suflând fumul de la țigară, ea spuse cu un glas încărcat de amărăciune:

— Eu v-am salvat viața atât dumneavoastră, cât și lui Aram Erivanian, iar acum tot eu sunt cea care pierde pe toată linia...

— Niciodată nu v-am mințit, Tania, nici măcar alaltăseară, la

Belgrad. Cred că atunci când ați acceptat să fiți a mea, nu credeați că asta mă va face să-mi schimb hotărârea.

Un surâs palid îi apăru pe față.

— Bineînțeles că nu, și nu regret acest lucru. A fost extrem de agreabil. Sunteți un amant excelent și îmi voi aminti mereu de dumneavoastră. Uneori trebuie să știi cum să te relaxezi. Avem o profesie extrem de grea.

Ea vorbea ca un bărbat, cu picioarele puse unul peste celălalt, degajând o senzualitate la care Malko nu putea să rămână insensibil. El se întrebă dacă nu încerca să-l tragă pe sfoară... Cu ea, era posibil orice.

— Ne-ați salvat viața în mod involuntar, remarcă el.

Ea oftă.

— Mă întreb dacă nu ar fi fost mult mai bine dacă Aram ar fi fost și el ucis...

Malko o privi surprins.

— De ce? Credeam că sunteți foarte atașată de el.

— Este adevărat, dar mă tem că ajutând la capturarea lui Abu Nidal, va aduce mari prejudicii imaginii armenilor. Noi trebuie să continuăm lupta. Îi vom ucide pe turci atât cât vom trăi pe pământul acesta. Pentru asta, avem nevoie de aliați, de ajutor din toate părțile.

— Vreți să spuneți că ați fi gata să vă aliați chiar cu Hagop Hagopian ?

Ea îl privi drept în ochi.

— De ce nu?

Un moment nu se auzi decât clinchetul cuburilor de gheață din paharul lui Malko. Frumoasă întorsătură!

— Și atunci de ce nu l-ați lăsat pe Hagopian să-l execute pe Erivanian? o întrebă el.

— Nu este foarte simplu. Noi îl respectăm pe Aram. A făcut multe pentru cauza noastră. Acum însă, nu mai poate nimic, din pricina accidentului său. A devenit slab și chiar s-a lăsat manipulat de această Milena, care era o agentă a KGB-ului. Ăsta este un semn rău. Acum va vorbi ca să se răzbune. Am sperat că mă va asculta și că va veni cu noi.

— Și dacă ar fi zis da?

— L-am fi luat cu noi și nu l-ați mai fi putut găsi niciodată.

— Și cu mine cum rămânea?

— V-am fi neutralizat, răspunse ea cu o voce egală. Știți prea bine acest lucru.

Malko preferă să nu mai întrebe ce înțelegea ea prin „a neutraliza". El simțea cum îl cuprinde oboseala. Puse paharul pe masă.

— Tania, eu mă duc să mă odihnesc, zise el.

Ea îl privi.

— Aș vrea să stau de vorbă cu Aram pentru ultima oară.

— Astă-seară, dacă dorește și el acest lucru, spuse el. Sunați-mă.

Simțea că nu mai rezistă. Ea se ridică în picioare privindu-l ciudat. Era mai frumoasă ca oricând. Malko simți că dacă va rămâne cinci minute în plus, va sfârși prin a o lua cu el în cameră. Iar ea tocmai asta aștepta.

* * *

Lungit pe pat, Malko se lăsă în voia gândurilor. Nu sunase la castelul Liezen ca să nu dea peste Alexandra și să se complice în plus. Prezența Taniei risca să producă scântei... Nici un zgomot nu venea dinspre camera lui Erivanian. Elko Krisantem și unul dintre pușcașii marini dormitau pe culoar. Ceilalți doi stăteau de pază în camera vecină și Malko era sigur că poliția austriacă plasase destui oameni și la parter, deși nu-i plăcea deloc să se amestece în genul acesta de afaceri... Figura apetisantei Natașa îi răsări iar în minte.

Ea trebuia să se afle acum la Viena. Îi spusese că va sta la *Sonnenberg*... Luă cartea de telefoane și găsi adresa: Johannes Strasse numărul 8. Era în apropiere de Ring, lângă biserica Sfânta-Ursula. Nu-i știa nici numele.

Oricum merita să dea o fugă până acolo.

* * *

Recepționerul de la hotelul *Sonnenberg* îl salută pe Malko cu un sonor *Gruss Gott*. Era un tip rotofei și jovial, tipic austiac. Malko îi puse pe tejghea o bancnotă de o mie de șilingi.

— Caut o tânără iugoslavă ce trebuia să ajungă aici azi, dar nu știu cum o cheamă. Este blondă, foarte frumoasă și are îi jur de treizeci de ani. Este una din clientele dumneavoastră obișnuite.

Un zâmbet complice apăru pe fața recepționerului în timp se făcu bancnota să dispară.

— *Ach,* cred că știu despre cine vorbiți.

Căută în registru și spuse:

— Doamna Natalla Ilici, camera 118. Doriți să vă anunț, *mein Herr?*

A doua bancnotă se făcu nevăzută în buzunarul funcționarului.

— Nu, mulțumesc, zise Malko. Este singură?

— *Jawohl.*

El era deja la ascensor... Camera 118 se afla la capătul unui culoar în formă de L. Se opri în fața camerei cu numărul 118. Cheia era în broască. El întoarse încetișor mânerul și împinse ușa ce scoase un scârțâit ușor. O voce de femeie întrebă:

— Stephan?

Malko pătrunse în cameră și se ciocni de Natașa. Tânăra avea pe ea doar un corset roșu, ciorapii și pantofii. Cerceii lungi atârnau de-o parte și de alta a feței machiate extrem de provocator. Ai fi zis că este pensionara unui bordel de la începutul acestui secol.

Când dădu cu ochii de Malko, ochii i se măriră sub efectul unei stupefacții totale. Imediat surpriza făcu loc terorii. Gura i se schimonosi și deveni pe loc urâtă. Era albă la față și părea paralizată de frică. Scoase un fel de croncănit.

— Ce s-a întâmplat... ?

Apoi, ea închise ochii o fracțiune de secundă, iar când îi deschise iar, reapăru figura senzuală și provocatoare pe care o cunoscuse la Belgrad... Ea făcu un pas înainte și exclamă cu o voce răgușită:

— Malko! Am așteptat să mă cauți!

Se lipi de el cu frenezie, lipindu-și gura de gura lui, ca pentru a-l împiedica să mai spună ceva. Ondulându-și trupul, începu să-i descheie haina de blană și cămașa. Era o

adevărată tornadă sexuală. Ea se lăsă în genunchi, vrând să-l satisfacă.

Ca un adevărat sloi de gheaţă, Malko o apucă de umeri obligând-o să se ridice. Timpanele lui vibrau încă sub unda de şoc a deflagraţiei care pulverizase Mercedesul şi pe Milena Bratic.

Din ochii Natașei dispăru brusc dorinţa, iar gura i se strâmbă într-o parte. Cu o voce lipsită de inflexiuni, spuse:

— Nu mă ucideţi.

— Nu vă întrebaţi cum de am ajuns aici? o întrebă Malko.

Natașa îşi întoarse privirile în altă parte.

— Şi totuşi Mercedesul a explodat, aşa cum a fost prevăzut, continuă el. Numai că eu nu mă aflam înăuntru.

Ea făcu un pas înapoi, fără să-l slăbească pe Malko din ochi. Bărbia îi tremura.

— Vă implor, să nu-mi faceţi nici un rău. Nu am avut de ales.

Ea se aşează pe pat, ridicând spre el o privire rugătoare. Era şi mai atrăgătoare. Malko se apropie la numai câţiva centimetri de ea, cu mâinile în buzunare.

— Vreau să aflu adevărul, zise el. Cine se află în spatele acestei istorii cu maşina?

— Prietenul meu, Stephan.

— El se află la Viena?

— Da. Îl aştept să vină.

— Ce este el?

— Agent SDB.

— Este cel care a pus bomba în Mercedes?

— Da, răspunse ea repede.

— ... Tot el este cel care mi-a distrus şi maşina mea?

— Da.

— De unde a ştiut că mă voi adresa dumneavoastră?

Ea înghiţi în sec înainte de a răspunde:

— Andrew Witkin apelează întotdeauna la Bogdan când are astfel de probleme. Iar Bogdan mi le pasează mie. Prin Stephan, eu pot obţine orice maşină doresc.

— SDB dorea să-l lichideze pe Aram Erivanian?

Natașa îşi sterse rimelul ce i se scurgea pe faţă.

— Nu, dar Stephan nu lucrează doar pentru SDB. Este și agent KGB.

Deci asta era.

— Așadar?

— Potrivit ordinelor primite de la KGB, Aram Erivanian nu trebuia să ajungă viu la Viena, dacă reușea să părăsească Belgradul. Nu trebuia însă ca Securitatea iugoslavă să fie direct implicată... Așa că a avut ideea cu atentatul. A pus pe unul dintre oamenii lui de nădejde să vă urmărească și să producă declanșarea exploziei pe teritoriul austriac... În acest mod, Stephan nu risca să aibă necazuri. Puteau fi acuzați israelienii... sau Hagopian.

Ideea era cu adevărat diabolică.

— Totuși nu putea să pregătească de unul singur o mașină în felul acesta, obiectă Malko.

— Nu a fost numai el, mărturisi Natașa. Mașina a fost luată cu câteva luni în urmă de la niște palestinieni care voiau să o folosească în Vest în organizarea de atentate. Ei au pus în ea șaptezeci de kilograme de pentrită...

Nu mai lipsea decât să fie plasat un detonator și o comandă de la distanță. Malko era sigur că Natașa spunea adevărul. Milena fusese victima acestei combinații.

Natașa îl privi neliniștită.

— Ce aveți de gând să-mi faceți?

El ridică din umeri.

— Ce caută Stephan al dumneavoastră la Viena?

— Trebuie să-l întâlnească pe ofițerul care îl „tratează". Aici este mai discret decât la Belgrad. Eu fac de obicei legătura, dar...

El o privi. Era îngrozită. Merita cu prisosință două gloanțe în cap. Dar asta tot nu ar fi adus-o înapoi la viață pe Milena. În fond, Natașa nu era decât o rotiță de aur a unui mecanism inuman și implacabil. La fel ca și Bogdan.

— La revedere, zise el.

Natașa îl conduse până la ușă și murmură:

— Stephan stă aici doar până mâine.

El auzi cum ușa se închide în urma sa și coborî. Recepționerul îl salută cu un aer complice. Răcoarea de afară îi făcu bine lui Malko.

* * *

Nici nu intră bine în cameră, că telefonul începu să sune. Era vocea lui Aram Erivanian.

— Puteți veni până la mine? întrebă orbul.

Malko trebuia să traverseze doar palierul. Armeanul nu se mișcase din fotoliul său. El își scosese ochelarii negri și acest lucru îi dădea un aer impresionant.

— Eu sunt, spuse Malko.

— Vă rog să luați loc. Mai întâi aș vrea să vă mulțumesc. Fără dumneavoastră aș fi fost ucis la Belgrad.

— Mi-am făcut doar datoria, spuse Malko.

— Și mai este ceva ce vreau să vă spun.

— Ce anume?

— M-am decis să accept propunerea americanilor și să mă refugiez în Israel, spuse el rar.

Capitolul XIX

În Israel! Malko scrută faţa armeanului ce redevenise lipsită de expresie din cauza ochelarilor negri pe care şi-i pusese din nou. Oare ce îşi pusese în gând?

— Cine v-a dat ideea asta?

Aram Erivanian ridică din umeri.

— Nimeni. Doar că, de când a murit Milena, nu-mi mai pasă de soarta mea. Visam să trăiesc alături de ea ca să uit prin ce am trecut. Dar...

Vocea i se înecă... Malko îşi aminti de un verset din Biblie. „Cine va lovi cu sabia, de sabie va muri". Aram Erivanian semănase în jurul său moartea, iar acum era el victima unora la fel ca el.

— Dar israelienii erau adversarii dumneavoastră, remarcă Malko.

— Este adevărat. Dar nu erau adversari direcţi. Noi nu aveam nimic împotriva lor. Ei ne reproşează faptul că ne-am aliat cu oameni ca Abu Nidal. Pe el îl vor cu adevărat. Iar eu îi voi ajuta.

Malko îl privea. Părea la capătul puterilor, tras la faţă şi cu sufletul pustiit de anii de clandestinitate şi de război. Şi totuşi nu spunea chiar tot adevărul.

— Eraţi foarte ataşat de Milena Bratic?

— Da.

— Ştiaţi că ea lucra pentru KGB?

— Nu am fost sigur de acest lucru.

— Şi...

Armeanul ridică imperceptibil din umeri.

— În mediul nostru, toată lumea trădează pe toată lumea... Banii, dușmăniile personale, intrigile politice, teama... Dar eu știu că ea m-a iubit, chiar dacă a încercat să mă ucidă.

Și Malko era convins de acest lucru, din cauza fidelității pe care o demonstrase Milena de-a lungul tuturor acestor ani. Acum însă trebuia să pună la punct lucrurile pentru viitorul imediat.

— Cine mai știe de hotărârea dumneavoastră? îl întrebă el.

— Doar Tania.

Malko tresări.

— Dar Tania trebuie să fie nebună de furie.

— A urlat la mine, dar nu m-am supărat pe ea. În fond este sinceră, dar se înșeală. Eu nu am de gând să-i trădez pe vechii mei prieteni. Am luat decizia asta un pic și din cauza Taniei. Dacă nu ar fi intervenit ea, acum aș fi murit împreună cu Milena și ar fi fost mult mai bine.

Malko se abținu cu greu să nu remarce că pe lângă ei ar mai fi dat colțul și el împreună cu Elko Krisantem.

— Dar cu americanii cum rămâne?

— Volam să fiți dumneavoastră cel care îi anunțați. Israelienii sunt aliații lor. Vor fi pe deplin mulțumiți.

Lucrurile se aranjau mai presus de toate așteptările.

— Bine, voi face cele necesare.

— Și încă ceva, îl rugă Erivanian. În seara asta aș vrea să iau cina în restaurant. Să mă aflu între oameni. Am stat închis prea multă vreme.

* * *

James Carr, noul șef al Centralei CIA din Viena, jubila. El își aprinse o țigară enormă și trase cu voluptate din ea.

— Este un adevărat miracol! spuse el. Le-am promis evreilor că-i vom lăsa să-l „descoasă" un pic pe Aram Erivanian înainte de a-l lua la noi, dar nu știam cum va reacționa acesta. Va trebui să obțin ceva de la ei în schimb.

Elegantul restaurant al hotelului *Imperial,* cu lustrele sale de cristal și lambriurile superbe, era aproape gol. La una din mesele așezate în colțul cel mai îndepărtat de intrare, cina

singur Aram Erivanian. Cele trei mese alăturate erau ocupate de gorilele ambasadei și de polițiști austrieci în civil.

— Cum se vor desfășura lucrurile? întrebă Malko.

— Mâine dimineață am o întâlnire cu omologul meu din Mossad. Îi voi da vestea cea bună, bineînțeles, cu anumite condiții. După aceea nu are sens să mai lungim mult lucrurile aici la Viena.

Aceasta era și părerea lui Malko.

Aram Erivanian se ridică de la masă, își luă bastonul și, drept, se îndreptă către ieșire cu o ușurință extraordinară.. Malko îl privi, cu gândul la toate secretele pe care le deținea acesta și la toți cei care tremurau din cauza lui și îl urau. La toți cei pentru care el reprezenta un pericol de moarte. Simțea nevoia să se vadă într-un avion, iar Malko în drum spre Liezen. James Carr se îndepărtă învăluit într-un nor de fum albăstrui, iar Malko se întoarse în camera sa. Nu avea chef de nimic altceva. Nici măcar să o sune pe Alexandra. Era prea obosit.

Camera sa confortabilă și sofisticată îl mai împăcă puțin cu viața. Tocmai încerca să-și scoată cravata, când la ușă bătu cineva.

Era Tania Vertanian.

Mai frumoasă ca oricând, ea era de o eleganță extraordinară, îmbrăcată cu un mantou din piele fină, garnisit cu blană pe umeri și strâns pe talie. Purta ochelari fumurii și ținea mâinile în buzunare. Malko simți că i se taie respirația. La urma urmelor, întâlnirea lor putea să nu fie chiar atât de plictisitoare...

— Intrați.

— Mai întâi aș vrea să-l văd pe Aram, îi ceru ea cu o voce dulce. Vreau să-mi cer scuze. Am fost cam dură cu el la telefon...

Malko avu deodată o senzație nedefinită. În ciuda aparenței sale de mielușea, Tania Vertanian era încordată la maximum.

— Tania, îi spuse el, lasă-mă mai întâi să mă asigur de faptul că nu-i veți face nici un rău.

El se apropie și încercă să-i pipăie buzunarele. Tania sări ca arsă. Scoase mâna dreaptă din buzunar cu iuțeala fulgerului. Ținea un micuț revolver Smith & Wesson cu cinci gloanțe, iar degetul era pus pe trăgaci.

— Ticălosule!

Ea întinse brațul sătre el. Grație reflexelor perfecte căpătate în timpul vieții pline de pericole, Malko reuși să-i prindă mâna, în clipa în care ea apăsa pe trăgaci. Proiectilul nimeri în ușă, iar detonația răsună în tot hotelul. Cu chipul strâmbat de furie, Tania se lupta din răsputeri ca să scape. Ea apăsă pe trăgaci din nou și glonțul se înfipse în mochetă. Pe culoar începură să se deschidă ușile. Malko abia avu timp să-l zărească pe Elko Krisantem. Brusc, capul Taniei păru că este tras înapoi de o mână nevăzută și gura ei se deschise după mai mult aer. Cu un strigăt înăbușit, ea se clătină, trasă de lațul turcului.

Fără nici un fel de menajament, acesta o trânti pe jos și se năpusti peste ea, decis să o lichideze. Cu greu reușiră Malko și cele două gorile să-l smulgă de pe prada sa. Tania, cu ochii plini de lacrimi și cu gura deschisă ca a unui pește pe uscat și cu o dungă roșie în jurul gâtului, încerca cu disperare să-și revină...

Unul dintre ocupanții unei camere din apropiere țipa:

— Trebuie să chemăm poliția!

— Nu s-a întâmplat nimic, încercă să-l liniștească unul dintre americani. Vă rugăm să intrați în camera dumneavoastră. Totul este sub control...

Malko o ajută pe Milena să se ridice și o luă în camera sa, în timp ce unul dintre bodyguarzi plecă să liniștească direcția hotelului. Nu se auzeau în fiecare zi împușcături în hotelul *Imperial*... Tania se lăsă moale într-un fotoliu, cu mâna la gât. Malko scoase încărcătorul și cele trei cartușe rămase, apoi îi întinse arma.

Ea se uită la el cu ură:

— O voi lua de la capăt. Eu ori altcineva în locul meu.

— De ce?

— Pentru că dumneavoastră l-ați convins pe Aram să se vândă evreilor, să-i facă de râs pe armeni.

— În primul rând, nu am fost eu de vină. El a luat singur hotărârea aceasta, remarcă Malko. În al doilea rând, nu se vinde. Este doar un om distrus care își caută liniștea.

— Noi suntem gata să-l protejăm, interveni ea indignată.

Malko lăsă să-i scape un oftat exasperat.

— Tania, eu nu știu ce se petrece în mintea lui.

— Îi va trăda pe toți cei care ne-au ajutat, făcu ea. Va dezvălui evreilor secrete teribile. Niciodată nu ne vor ierta.

— Cine?

Tania îl fulgeră cu privirile.

— Știți prea bine cine. Palestinienii și aliații lor. Fără ei, noi nu am exista.

El nu-i răspunse nimic. Ce-ar fi putut face? Tania spuse brusc:

— Acum regret că nu a sărit în aer împreună cu scârba aia de Milena.

— Parcă mai înainte voiați să-l salvați...

— Acum nu mai doresc.

Sic transit gloria mundi... Tania închise ochii și rămase nemișcată, respirând greu. Semăna puțin cu Ira de Furstenberg în tinerețe. Malko îi propuse:

— Doriți să beți ceva?

Ea făcu o strâmbătură.

— Da. Mi s-a făcut sete. Ucigașul aflat serviciul dumneavoastră m-a...

— El doar m-a apărat, i-o tăie Malko. Din fericire. Acum aș fi fost mort, iar dumneavoastră ați fi fost în pușcărie pentru câțiva ani buni. Cu austriecii nu-i de glumit.

— Puțin îmi pasă! Cel puțin, aș fi fost împăcată cu mine însămi. Dați-mi puțină apă, vă rog.

Ea își desfăcu cordonul mantoului, apoi și-l scoase. Pe dedesubt avea o fustă din piele, prinsă în față cu capse metalice, și o bluză din mătase multicoloră.

Malko făcu comanda telefonic și o lăsă singură în baie; între timp, el profită de absența ei ca să-i exploreze cu discreție buzunarele, în care găsi o duzină de cartușe pe care avu grijă să le confișteze provizoriu.

* * *

Tania bău pe nerăsuflate două pahare pline cu apă Vichy Saint-Yorre. Trei capse de la fustă se desfăcuseră, descoperindu-i pulpele până sus. Malko, așezat în fața ei, o observa cu atenție.

— La ce vă gândiți?

Ea își îndreptă privirile spre el.

— La Aram. L-am admirat atât de mult. Iar acum... îl urăsc. Ar fi trebuit să acceptați banii pe care vi i-am oferit. Totul ar fi fost cu mult mai ușor.

— Dar eu m-aș fi disprețuit.

Tania nu-i răspunse, fixând cu un aer absent televizorul închis. Își schimbă poziția făcând să sară o nouă capsă de la fustă. Pocnetul se auzi clar în liniștea camerei. Privirea lui Malko coborî, descoperind nailonul alb din umbra fustei. Tania își lăsase capul pe spate. Gura îi era întredeschisă, iar ochii, închiși.

El se ridică, dar ea nici nu se clinti. În clipa când se aplecă deasupra ei, pleoapele i se ridicară extrem de încet și spuse cu o voce abia auzită:

— Spuneți-mi adio.

El puse mâna pe coapsa ei, iar picioarele Taniei se desfăcură, făcând să sară altă capsă. Își strecură mâna de-a lungul pulpelor. Carnea era dură, elastică și dulce. Ea își închise ochii, dar veni în întâmpinarea lui cu o mișcare ușoară, lăsându-l să-i scoată triunghiul de nailon care îi proteja sexul. Această pasivitate îl făcu să uite orice rezervă.

El o străpunse dintr-o singură mișcare, intrând până la rădăcină în pântecele ei. Capul tinerei femei se lăsă într-o parte, în timp ce își mușca buzele, iar mâinile ei se crispau de brațele fotoliului. Sub loviturile de ciocan ale membrului care o despica în două, fotoliul începu să scârțâie, deplasându-se până în perete. Tania începu să gâfâie. Apoi picioarele ei se ridicară mai mult, iar ea lăsă să-i scape un strigăt răgușit ca un țipăt de durere, ce declanșă explozia lui Malko.

El îi lăsă picioarele în jos, pe podea, și se redresă. Tania deschise ochii.

— A fost tare bine. Va fi singura amintire plăcută din toată aventura asta, dar nu voi putea vorbi cu nimeni despre ea.

Malko remarcă:

— Am putea să ne mai întâlnim și altă dată...

— Nu, totul s-a sfârșit. Drumurile noastre se despart acum și aici.

— De ce?

— Pentru că așa trebuie.

Ea se ridică și, cu un gest mașinal, își încheie capsele fustei. Apoi văzu slipul ce zăcea pe covor și-l luă. Ai fi zis că este o burgheză la primul ei adulter. Cu mișcări de robot, ea își luă pardesiul din cuier, îl îmbrăcă și băgă slipul în buzunar. Apoi își puse cureaua și se îndreptă către ușă cu pași nesiguri. Malko se așeză în calea ei.

— Plecați, Tania?

— Da.

Ea deschise ușa cu ochii înotând în lacrimi.

Nebăgând în seamă ascensorul, coborî pe scară fără să mai privească în urmă. Malko avu un sentiment bizar privind această femeie, care nu reușise să-l ucidă și care, în cele din urmă, făcuse dragoste cu el. Realiză că nici măcar nu se sărutaseră. Silueta neagră a Taniei dispăru la cotitura scărilor.

Capitolul XX

Lúnga limuzină neagră cu geamuri fumurii era parcată în faţa hotelului *Imperial*. Trei bărbaţi cu haine de blană şi cu şepci pe cap aşteptau în jurul ei. Hainele lor grele ascundeau nişte pistoale-mitralieră Uzi, iar la urechi aveau receptoare radio, prin care primeau ordinele date de şeful lor aflat în hol. Malko privea fulgii de zăpadă care învăluiau faţadele înnegrite ale vechilor clădiri din Kärtner Ring. Vremea se amelioràse considerabil.

El intră şi rămase în hol, cu ochii la ascensor. Trei zile trecuseră de la sosirea lui Aram Erivanian la Viena. Înconjurat cu o armată de protecţie, se plimbase foarte puţin, îngrijindu-şi pleurezia de care suferea şi, spre uşurarea tuturor, acceptase să plece în Israel. Avionul său decola la ora douăsprezece şi zece minute.

Uşa ascensorului se deschise şi orbul apăru. În ajun, el mulţumise lui Malko şi întregii echipe şi dăduse acestuia o scrisoare pentru Tania Vertanian.

Malko nu mai avusese nici o veste de la tânăra femeie de la ultima lor întâlnire. În zadar încercase să o găsească la numărul de telefon pe care i-l dăduse ea la Belgrad: la numărul respectiv nu răspundea nimeni. Americanii, puşi în gardă în legătură cu intenţiile acesteia, întăriseră sistemul de pază în jurul lui Erivanian, ajutaţi şi de poliţia austriacă.

Aram Erivanian traversă holul mergând ţeapăn şi pipăind în jur cu bastonul său...

Israelienii îl aşteptau la aeroport. Acolo urma să fie preluat.

Malko nu ţinuse să fie pus la curent cu înţelegerile dintre CIA şi Mossad. Cum, necum, israelienii îl voiau pe Erivanian. Prin el, ei sperau să pună mâna pe Abu Nidal. Malko primise felicitările de rigoare de la Divizia Operaţiuni pentru exfiltrarea lui. Oamenii lui Hagopian nu se mai arătaseră. Loviţi din plin, ei nu mai avuseseră timp ca să se reorganizeze.

Aram Erivanian ajunse lângă Malko, care stătea foarte aproape de uşa turnantă.

Malko făcu un pas şi îl prinse uşor de braţ.

— La revedere, domnule Erivanian. Şi noroc.

— Mulţumesc.

Ghidat de escorta lui, orbul ieşi afară. Malko îl urmă. Rollsul său aştepta ceva mai departe, cu Elko Krisantem la volan. Trebuia să plece spre Liezen, dar mai întâi voia să se convingă că totul este în ordine. În momentul în care tocmai voia să se urce în maşină, observă o enormă motocicletă cu două persoane în şa.

Bătăile inimii se înteţiră brusc. Aram Erivanian tocmai se urca în limuzină cu paşi mici.

Malko se repezi către James Carr care era întovărăşit de un necunoscut cu tenul măsliniu.

— James, spuse Malko, priviţi la motocicleta care soseşte.

Necunoscutul de lângă american se răsuci cu o viteză stupefiantă, apoi reveni în poziţia iniţială zâmbind. Motocicliştii erau acum în dreptul lor, dar nu puteau fi identificaţi din cauză că aveau pe cap căşti compacte şi erau îmbrăcaţi cu haine din piele neagră...

— Aceştia nu sunt duşmani, spuse cu un surâs interlocutorul lui James Carr.

Malko privi motocicleta care se oprise ceva mai departe. Bărbatul cu care discuta americanul era unul dintre agenţii Mossad la Viena. Aşadar, cei doi motociclişti erau israelieni care urmăriseră operaţiunile de exfiltrare a lui Aram încă de la început.

Portiera limuzinei se închise. Maşina demară imediat, escortată de două Mercedesuri. Malko se îndreptă spre Rollsul său şi se uită la ceas. Înainte de a se întoarce la Liezen la ora mesei mai avea timp să asiste şi la ultimul act.

Cei doi bărbaţi debarcară la Schwechat din avionul companiei Austrian Airlines ce venea din Cipru. Ei călătoriseră la clasa întâi şi erau extrem de eleganţi, cu servietele-diplomat din piele bordo, aşa cum stă bine unor oameni de afaceri importanţi. Unul din ei era tipul de oriental, cu faţa rotundă, puţin buhăită şi un început de chelie. Purta un palton din păr de cămilă. Celălalt părea mai degrabă un sirian, din cauza obrajilor scofâlciţi cu pielea uscătivă, a nasului coroiat şi a ochilor duşi în fundul capului. Amândoi erau mici de statură.

Ei trecură fără dificultate de postul de poliţie şi de vamă: servietele lor diplomatice erau practic goale, iar paşapoartele cipriote, în perfectă regulă. Fără să mai întârzie în sala sosirilor, ei se îndreptară către poarta ce dădea către staţia de taxiuri şi parching. Acolo staţiona un Mercedes de culoare roşu închis. Cei doi ajunseră în dreptul lui. Bărbatul plesuv lăsă să-i scape din mână servieta. Când se aplecă s-o ia de jos, rămase nemişcat o clipă şi băgă mâna în ţeava de eşapament a maşinii. Cu un gest natural, el se ridică, ţinând în mână un breloc cu chei. Ocoli maşina, se instală la volan şi porni motorul. În acest timp, tovarăşul său luă a doua cheie, ieşi din maşină şi deschise portbagajul.

Doi saci de pânză ocupau tot spaţiul. El le verifică repede conţinutul, înainte de a se sui din nou în maşină.

Cel care se afla la volan demară imediat, plecând către autostrada de Praga. La doi kilometri distanţă, la marginea şoselei era un *gasthaus*. Ei se opriră acolo. Trei bărbaţi tineri stăteau la o masă servind micul dejun. Aveau figuri de arabi. Se sărutară cu toţii şi comandară câte un ceai. Apoi începură să vorbească în şoaptă. Unul dintre ei se uită la ceas: era ora nouă şi jumătate. Cel plesuv spuse zâmbind:

— Cred că este timpul să plecaţi.

* * *

Limuzina se opri în fața micului aeroport Schwechat. Din cauza frigului era puțină lume afară. Aram Erivanian se dădu jos din mașină, escortat de grupul de gorile. Un alt grup îl aștepta în interiorul aeroportului. Era format din patru sau cinci oameni. După o scurtă convorbire, cele două grupuri se separară, iar primul plecă cu limuzina.

Malko, care se afla în cealaltă extremitate a holului, îl văzu pe Aram Erivanian și pe protectorii săi îndreptându-se către uriașul pom de Crăciun așezat aproape de ghișeul El Al, unde pasagerii așteptau să fie înregistrați. Un indicator anunța: *El Al Flug 364*. Cei care îl înconjurau pe Aram Erivanian își croiră drum în față ca să nu mai stea la coadă. Aventura armeanului se termina aici. Malko abia aștepta să se vadă la castelul său. Aranjase deja un dineu cu Alexandra și cu câțiva prieteni veniți în zonă la vânătoare de mistreți. După aceea, plănuiseră să meargă cu toții să-și petreacă week-end-ul în nordul Austriei.

O rafală de armă automată făcu să-i crească nivelul adrenalinei în sânge. Se întoarse și, într-o fracțiune de secundă, văzu un bărbat cu părul negru și ondulat, îmbrăcat cu o haină militară de camuflaj. Cu ochi de nebun, el trăgea cu un AK 47 în pasagerii ce așteptau în fața ghișeului pentru El Al. Apoi alte împușcături atraseră atenția lui Malko. Un al doilea asaltant îmbrăcat cu un hanorac albastru își descărca mitraliera în mulțime.

În câteva secunde, se creă panică generală. Lumea alerga în toate direcțiile, călcându-se în picioare și ascunzându-se în spatele ghișeelor. El văzu un polițist austriac trăgând cu pistolul într-un al treilea terorist care tocmai se pregătea să arunce cu niște grenade în pasageri, ca la bowling. Împușcături izolate răspundeau rafalelor trase de puștile Kalașnikov. Gărzile israeliene deschiseră și ele focul.

Malko își înăbuși un strigăt de mânie: era neînarmat. Neputincios, el se repezi totuși către pomul de Crăciun. Trei explozii puternice zguduiră sala aeroportului: erau explozii

produse de grenade. Îl văzu pe teroristul care le aruncase, ce încerca să fugă spre o galerie exterioară.

Cei doi teroriști care rămăseseră pe loc, își încărcaseră din nou armele și îi măturau pe pasagerii rămași încă în picioare. Ascunse în spatele ghișeelor, gărzile israeliene ripostau puternic. Deodată, Malko îl zări pe Aram Erivanian.

Armeanul era singur în picioare, lângă pomul de Crăciun, parcă indiferent la ce se petrece în jurul său.

— Aram, culcați-vă la pământ! îi strigă el.

În același moment, două siluete negre apărură de după ghișee. Erau un bărbat și o femeie în ținută de motocicliști. Amândoi erau înarmați. Femeia, care avea părul lung și blond, era cea pe care o văzuse la Belgrad. Ținând în mână un pistol cu țeavă lungă, ea îi luă la ochi pe unul din teroriști și începu să tragă calmă ca la un exercițiu de tir. Malko văzu cum acesta se clatină sub șocul produs de gloanțe și se prăbușește cu fața însângerată.

O ultimă rafală, trasă de unul din teroriști mătură holul. Fata blondă, nimerită drept în cap, se prăbuși pe dalele pline de sânge.

Aram Erivanian se dădu îndărăt, scăpând din mână bastonul. Apoi căzu. Nici nu încercase să se apere.

Împușcăturile încetară la fel de brusc cum au început. Cei doi teroriști supraviețuitori reușiră să fugă pe o scară exterioară. Malko ocoli un copil plin de sânge, aflat încă în brațele mamei sale, apoi, un bărbat căzut pe spate, care părea mort, și îngenunche lângă Aram Erivanian.

Acesta nu mișca deloc. Privindu-l mai atent, Malko văzu că fusese împușcat în cap. Gărzile israeliene își făcură imediat apariția, îndepărtându-i pe curioși. Panica era îngrozitoare. Israelienii vorbeau repede în ebraică, iar polițiștii alergau în toate părțile. Gemetele răniților se amestecau cu strigătele supraviețuitorilor, iar la difuzoare, lumea era îndemnată să-și păstreze calmul.

Malko se ridică și întâlni privirea șefului Mossad-ului, pe care îl întâlnise aproape de *Imperial*. Acesta schimbase câteva cuvinte cu doi evrei care se ocupau de Aram Erivanian. El veni către Malko cu fața întunecată.

— Doctorul Finkel spune că nu este mort. S-ar putea să supravieţuiască. Dar va rămâne în stare de comă pentru multă vreme.

— Dumneavoastră nu v-aţi aşteptat să se întâmple ceva de genul acesta?

Evreul îi răspunse cu gravitate:

— Nu.

Aram Erivanian fu pus pe o brancardă şi transportat. Preţiosul său creier nu mai valora nimic. Era ca un seif a cărui cheie fusese pierdută. Israelianul îi spuse lui Malko:

— Va fi operat aici. După aceea îl vom duce la Tel Aviv. Avem medici foarte buni. Pot face adevărate minuni.

Malko nu răspunse nimic şi se îndepărtă. Părul blond al femeii era muiat într-o baltă de sânge. Pistolul ei zăcea la câţiva centimetri de mâna dreaptă. Avea ochii deschişi.

Cuprins de o inspiraţie bruscă, el intră în cabina telefonică şi formă numărul Taniei Vertanian. Aceasta ridică imediat receptorul. Surprins, Malko întrebă:

— Tania?

— Da.

Ei tăcură amândoi, gândindu-se la acelaşi lucru. Apoi, cu o voce lipsită de culoare, femeia întrebă:

— Sunteţi la Schwechat, nu-i aşa?

Aşadar, asta era. Oamenii erau nebuni.

— Tania, ştiţi ce aţi făcut?

— V-am prevenit doar, spuse ea cu o voce dură. V-am prevenit.

El puse receptorul în furcă fără să răspundă, se întoarse în holul ale cărui dale erau pline de sânge şi simţi că îi vine să verse.

Sfârşit